TABULA RASA

Ion HALMAGHI

În "România Liberă" din 17 Februarie, 1994 s'a publicat textul discuţiilor avute în cadrul unei mese rotunde intitulată "România, încotro?", între coaliţia guvernamentală şi opoziţia politică din ţară. Iniţiată şi organizată de ziarul "România Liberă", socotind că *"în acest moment, singurul pact politic viabil ar fi cel dintre partidul de guvernământ şi Opoziţie."*

Câteva însemnări şi comentarii pe marginea acestui eveniment se impun pentru o clarificare mai potrivită. Acest soi de dialoguri nu sunt practicate în democraţiile occidentale. Ele au fost promovate şi utilizate cu multă îndemânare de regimurile de tip comunist, ori de câte ori au fost forţate de împrejurări, externe sau interne (mai ales când aveau nevoie de o redresare a lor). Cazul României de acum este ilustrativ în acest sens şi extern şi intern, coaliţia guvernamentală - de caracter stângist - ca o expresie a vechii nomenclaturi, se găseşte sub o presiune politică neobişnuită.

În cazul de acum, este vorba de un trişaj obişnuit al coaliţiei guvernamentale comuniste, cu scopul de a lăsa aparenţa că este concesivă şi înclinată spre negocieri şi tratative cu Opoziţia, în interes naţional, ca să dea o spoială de democraţie; care, însă este o falsă democraţie. Partidele, în orice democraţie, sunt angajate în competiţie intensă, nu în alianţe sau tratative de conciliere. În competiţia de a câştiga majorităţi electorale.

Sugestia "României Libere" este de natură gazetărească, fără implicaţii politice de guvernare. În fond dezbaterile acestui forum au fost dezbateri de decor. Astfel de tratative au mai existat după răsturnarea lui Ceauşescu, la alegerile din 1990, când partidele noi apărute erau foarte fragile şi se preconiza o coaliţie naţională. Nomenclatura comunistă, prin fraudă, a reuşit să apară în postura de partid, ceea ce era o falsitate, căci nu avea o bază de susţinere populară, decât structura administrativă a ţării şi fondurile financiare ale aparatului de stat. Singura categorie a componenţei sociale pe care o reprezenta nomenclatura şi "Frontul Salvării Naţionale" de atunci era aceea a membrilor partidului comunist, care se menţinea în viaţa românească prin nomenclatură.

Astăzi, ca o confirmare a trişajului care stă la baza mesei rotunde despre care vorbim, este declaraţia lui Adrian Năstase că, *"singura formulă posibilă este cadrul arcului majoritar"*. Asta înseamnă pur şi simplu aroganţă şi dispreţ faţă de opinia publică şi faţă de partidele politice. Căci, Adrian Năstase ştie bine că arcul majoritar despre care se vorbeşte este o simplă formulă aritmetică artificială, căci suportul acestui arc este furnizat de aşa-zisele partide de susţinere, care sunt create tot de nomenclatură şi foştii membri ai partidului comunist sub etichetare ad-hoc, fără reprezentanţă de electorat închegat pe structuri sociale.

La acest afront făcut de Adrian Năstase, răspunde Ion Diaconescu (ţărănist), cu destulă pondere că *"acum, când situaţia destul de grea necesită o schimbare în viaţa politică, sigur că nu putem face această*

Continuare în pag.3

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 20 Nr. 215 - APRILIE 1994 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

SPASMELE PARODIEI REFORMISTE

Eugen Bârsan

În pofida discursurilor şi promisiunilor-minciuni, reforma economică din România este o parodie în spasme. Un pas înainte, doi paşi înapoi şi... stagnare. Cauza: partidul de guvernământ PDSR şi sateliţii lui, PUNR, PRM, PSM şi PDAR nu pot să-şi asume responsabilitatea unui program de reformă împotriva ideologiei lor. Şi aşa, drept consecinţă, starea economiei româneşti din ultimii patru ani, reflectă o criză de o profunzime încă neatinsă de societatea românească.

Puterea strânsă în jurul D-lui Iliescu una spune şi alta face. Spune că vrea să reformeze economia, dar în realitate sabotează reforma până la blocare. Sabotarea este opera structurilor birocratice ale centralismului economic, care includ toate forţele conservatoare, toate relicvele comunismului. În plus mai este şi incapacitatea funciară a puterii guvernamentale minată de comunismul dirijist. Una peste alta, o reformă parodie care se zbate în spasmele între a fi şi a nu fi.

"Strategia de reformă economico-socială a programului de guvernare" prezentată de guvern la începutul lui 1993, a vorbit de nişte legi care se vor adopta. Dar aceste legi n'au fost adoptate niciodată. Proiectele lor s'au pierdut undeva în ignorarea şi tergiversarea administraţiei criptocomuniste care practică paralizarea eforturilor naţionale. În acel undeva, umbra lungă a lui Ceauşescu e prezentă peste tot. În primul rând, prin realitatea că Ion Iliescu a fost un important al regimului lui. La fel se poate spune şi despre Văcăroiu şi despre miniştrii şi secretarii de stat, ca să nu mai vorbim şi de cei de sub nivel ministerial. Toţi cei dela putere, fie că sunt deasupra fie că sunt sub, continuă să gândească restructurarea ca pe un concept politic şi nu ca pe unul economic.

Dacă reforma nu se ridică din spasme şi din parodie ca să meargă, e altceva care merge. Guvernanţii se îngraşă şi fac burtă or chiar guşă. Şi, ei mai fac şi altceva. Îşi bat joc de poporul român şi de trecerea dela socialism la privatizare. Şi aşa, pe zi ce trece, reforma nu-i reformă. Ea e numai parodie. Cu urmarea: în loc să se prevadă premise ale bunăstării, se vede sărăcia. În loc de clarificări de situaţii, se menţine confuzia. Iar cine profită de o asemenea situaţie e numai fosta-actuala nomenclatură care a fost şi a rămas în miezul lucrurilor. Şi, de acolo, ea este aroganţă, sfidătoare şi ameninţătoare.

Vorbind în cifre, situaţia în materie de privatizare

Continuare în pag.3

TÂNGUIREA IMPOTENŢEI POLITICE

Zahu PANĂ

Toate impotenţele îşi caută o justificare, inclusiv şi în special, acea politică. Asistăm, de jumătate de secol, la cel mai deplorabil aspect al impotenţei politice mondiale şi în particular, naţionale.

Avem o organizaţie multi şi supra-naţională, femela sortită să nască, după gestaţii de decenii, "guvernul unic al lumii" care să realizeze Noua Ordine Mondială, dar precupeaţa din clădirea de pe malul East River-ului din New York, nu este în stare să curme nici o luptă fratricidă dintr'o regiune de mărimea câtorva judeţe.

S'a mobilizat, nu de mult, cea mai mare forţă a lumii contemporane, cu participarea armatelor din zeci de ţări, pentru a răvăşi cu bombe, tancuri, rachete şi ultimele arme ale tehnicii militare, deşertul Irakului, doar pentru ca şeicul Kuweitului să-şi ia în primire haremul cu cadâne şi puţurile de păcură, ajunse etalon de aur negru care dirijează piaţa economiei contemporane.

Se curmă de către un conştient fanatic, în cel mai bestial mod, viaţa a zeci de oameni aflaţi în genunchi, la rugăciune şi actul trece ca un fapt divers, dar suntem drogaţi cu bau-baul holocaustului nazist de acum cincizeci de ani.

Suntem afundaţi zilnic în mlaştinile pestilenţiale ale corupţiei, homosexualităţii, violenţei de tot felul, trădări la toate nivelele şi în toate ţările, răşluiri de frontiere, abuzuri, nesiguranţă, ritmuri satanice, ameninţări apocaliptice, şi mimăm pentru autosugestie mulţumirea, de teama mai-răului.

Conducători pervertiţi au înlocuit Liturghia cu televiziunea şi Sfânta Scriptură cu presa zilnică, omenirea îi urmează docilă, iar când toată tevatura sfârşeşte ireparabil în fiasco, vinovaţii sunt căutaţi în gările care demult nu mai au acari-păuni.

Începutul acestui secol a găsit Europa într'un proces de mare efervescenţă. Vorbim doar despre Europa, pentrucă America nu figura în calculul marilor puteri de atunci.

Clocotul acestor frământări a scos la iveală personalităţi care au schimbat soarta lumii şi a popoarelor lor.

În Turcia, Mustafa Kemal-Atatürk, reuşeşte să oprească procesul de dezintegrare al unui imperiu ajuns după sute de ani de măreţie la punctul de dispariţie. Temuta Turcie a sultanilor, paralizată în formele ei îngheţate, este trezită la realitate şi transformată în republică modernă.

În Rusia, Kerenski, pune capăt împărăţiei Romanovilor, dar republica instaurată de el este furată de posedatul Lenin, pentru a fi transformată în primul laborator terestru al desumanizării.

Apusul vegeta între ceaiul Englezilor la five-o'clock, exhibiţionismul socialist al Francezilor şi înfumurarea prusacă a Germanilor, ajungând în final la primul măcel de proporţii nemaiîntâlnite care a dus la o nouă împărţire a Europei, după inspiraţia unui arbitru american, care începuse să cunoască Europa din lectura unor manuale pe care le luase în transatlanticul ce-l aducea în Lumea Veche, pentru a prezida Congresul Păcii.

Drogul administrat Europei post-belice, după Primul Război Mondial, care s'a numit Liga Naţiunilor, nu a fost suportat de toate organele ţărilor europene. Membre sau ne-membre, ele au avut tăria să-şi găsească la timp, conducătorii. Nu este nici întâmplător şi nici n'au fost impuşi din afară. Mussolini în Italia, Salazar în Portugalia, Hitler în Germania şi mai târziu Franco în Spania, au fost oamenii necesari ţărilor lor în acele timpuri, urmaţi cu încre-

Continuare în pag.4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR articole semnate de următorii colaboratori din România

Prof. Teodor BRĂILEANU	pagina 2
Prof. Radu SERDARU	pagina 2
Prof. T.B.ŞUŢEANU	pagina 5
Alexandru ABRUDAN	pagina 6
Corneliu MIU POPESCU	pagina 6
Prof. Mihai S.DERDENA	pagina 7
Gh.IONESCU-OLBOJAN	pagina 8
Dan Emilian ROŞCA	pagina 8
Ion RĂDULESCU	pagina 9
Prof. Valeriu C.NEŞTIAN	pagina 16
Prof. Dr. Nicolae CIACHIR	pagina 17
Adrian GRIGOROPOL	pagina 20

EDITORIAL

UN CUMULARD DE CRIME ANTI-ROMÂNEŞTI: ION ILICI ILIESCU

Din orice unghi de vedere am încerca să analizăm şi să facem un profil al personalităţii şi politicii lui Ion Ilici Iliescu, ajungem la aceeaşi noţiune finală şi atotcuprinzătoare, care defineşte această personalitate: dezastru. Fără retorică şi fără exagerare. Căci vrem să rămânem în domeniul realităţii. Să-l luăm în considerare aşa cum a apărut în viaţa publică, verificată de toată lumea românească, şi atestată de toate documentele vremii.

Să pornim deci, dela început. Ion Ilici Iliescu a fost asociat multă vreme cu Nicolae Ceauşescu, cel mai oribil dintre tiranii şi criminalii care au terorizat poporul român. Iliescu şi-a făcut şcoala prin toate oficinele de propagandă şi educaţie marxistă, inclusiv Rusia Sovietică, şi nu s'a abătut niciodată dela structura acestei educaţii şi ideologii. A făcut lungă vreme parte din comitetul central al partidului comunist. El este o "emanaţie" directă a acestui comitet central. A participat la toate "deciziile importante" şi anti-româneşti, luate în interiorul acestui for înalt din România comunizată. El a participat la toate formele de genocid (naţional, spiritual, cultural şi biologic), care s'au practicat în România, guvernată de partidul comunist.

În faţa ridicării revoluţionare din Decembrie 1989, a apărut, absolut "din întâmplare" şi fără ruşine, cu aroganţa care-l caracterizează, alături de Silviu Brucan, Petre Roman şi alţii din nomenclatura comunistă şi a pozat în victimă a lui Ceauşescu şi în revoluţionar "autentic", pornit pe mari reforme. Aşa a promis lichidarea partidului comunist şi reforme agrare, deşi el nu reprezenta absolut nimic în viaţa politică a neamului românesc. Era un intrus şi un agent al Moscovei, aşa cum s'a văzut curând după ce, amăgind pe toată lumea, a intrat prin fraudă în posesia conducerii politice şi a oprit procesul real de desfăşurare al revoluţiei naţionale, pentrucă aştepta refacerea Rusiei Sovietice, căreia îi jurase credinţă şi supunere totală. Aşa se face că a menţinut întreaga structură a partidului, şi a înlăturat dela conducerea ţării, toate elementele româneşti, neîncadrate în partid. A menţinut sistemul administrativ şi cadrele Securităţii, care au continuat să opereze după instrucţiunile sale. Şi-a cufundat adânc mâinile în vistieria statului ca să susţină campaniile electorale şi să beneficieze de pe urma lor, deoarece nu poate spune că formaţiile lui politice aveau bani cu grămada; acesta este un lucru extrem de grav, pentru care, acum sau mai târziu, va fi nevoie să dea socoteală justiţiei, căci este vorba de furt din banii publici, nu ai săi personali. Frontul Salvării Naţionale nu avea o vistierie ca să-i permită lui Ion Ilici Iliescu cheltuielile extraordinare cu care a susţinut două campanii electorale şi, între timp, a susţinut partidele ciuperci care erau acolite liniei politice ale Frontului Salvării Naţionale. Nici fanarioţii nu au jefuit vistieria naţională, atât cât a făcut-o Iliescu. Parlamentul de azi, al lui Iliescu, este cea mai ridicolă formă de manifestare politică oficială a unui stat.

Agitaţiile şi manevrele lui Iliescu ca să înşele străinătatea au eşuat. Chiar în ipoteza că se poate lăuda cu "Clauza" americană şi cu primirea în Comunitatea Europeană a României. Acestea nu sunt decât nişte torturi aplicate lui Iliescu, căci condiţiile care i-au fost impuse sunt aspre şi îndeplinirea lor, înseamnă dezmembrarea edificiului politic al lui şi al nomenclaturii, căci libertăţile şi drepturile cetăţeneşti pe care trebue să le respecte, vor dărâma toată şandramaua lui politică. Iar dacă refuză să îndeplinească promisiunile date şi condiţiile impuse, va pierde toate beneficiile străinătăţii, ceea ce va echivala cu o înfrângere politică mai gravă decât orice altceva. Vrând, nevrând, Iliescu a devenit o simplă marionetă în mâinile acelora cărora le-a dat promisiuni, cu scopul de a se îndura străinătatea de el şi de conducerea lui politică.

În plus, Ion Ilici Iliescu este un cumulard de crime săvârşite împotriva naţiunii române şi statului român şi nu se va putea sustrage judecăţii legale. Toată viaţa lui a fost aservit intereselor străine şi în special celor sovietice; nu are nimic comun cu neamul românesc, căci pe de altă parte a devenit sluga altor categorii de interese străine anti-româneşti. A urgisit şi urgiseşte şi azi, pe toţi aceia care au luptat împotriva comunismului şi care sunt mandatarii morali ai poporului român să conducă ţara. Nici un Român din elita politică a României nu participă la guvernarea ţării, pentrucă nu a deţinut carnet de partid, ca Iliescu. Acum râde şi-şi bate joc de toată lumea românească, dar va veni timpul când nici măcar nu-i vom plânge de milă, acestui trepăduş politic, care este Ion Ilici Iliescu.

George BĂLAŞU

COSMETIZAREA CONTINUĂ

——Teodor BRĂILEANU——

Cosmetizarea comunismului, începută în anul 1990 cu personalităţi şarmante şi zâmbitoare, venite pe aripile "voinţei naţionale" pentru a "implementa democraţia originală", continuă, culminând în prezent prin trei suprahrăniţi (cu înfăţişare de bombonei crescuţi cu biscuiţi sprijaţi şi ciocolată din Apus, aduse prin gospodăria de partid). Ei domină azi cultura, economicul şi politicul. Fără "conotaţii politice" - ca să folosim expresia inventată de unul dintre ei - în spiritul lui "sine ira in studio" îi amintim aci pe domnii Augustin Buzura, Mircea Coşea şi, nu în ultimul rând, pe Adrian Năstase.

Toţi aparţin acelei generaţii de mijloc din "vechiul aparat", "ajutaţi de partid" să se realizeze. Cu dosare impecabile! Dacă mai avem memorie, nu putem trece cu vederea fenomenul Buzura, al cărui nume inundase înainte de 1989 toate publicaţiile literare, fără să ne rămână măcar un titlu de... operă.

Studenţii dela ASE îşi amintesc de cel mai tânăr profesor al lor, singurul "care avea dezlegare" să le spună adevărul despre economia capitalistă contemporană. Acesta era - cel bine văzut de partid - Mircea Coşea. Nu mai vorbim de faptul că, printre diplomaţii cei "mai productivi" ai statului totalitar, ce vopsea imaginea dictatorului în afară, apărea tot mai des numele de Adrian Năstase.

Oamenii aceştia au fost aduşi acum mult în faţă, pioni principali ai periodei de tranziţie, cu rolul de a vopsi mereu gardul şi de a demonstra că "numai aşa trebue să se procedeze în prezent", celelalte soluţii sunt "aberante", "nerealiste" şi "total contraproductive", ca să folosim numai câteva din sloganurile pe care le-au aruncat pe piaţă şi de care se ţin constant cu dinţii. Îşi folosesc carisma şi uşurinţa în exprimare, umblă la un limbaj "de specialitate", îi învăluie pe neiniţiaţi cu expresii şocante, de Phytia dela Delphi, mimând o bunăvoinţă dezinteresată, încruntându-se dulce, zâmbind amar, celor ce-i contestă, dar mai ales celor ce-i adulează, frângându-şi mâinile teatral de "imensa grijă ce o poartă oamenilor de rând", acei 53 la sută care nu uită "cât de bine au dus-o în comunism". Ei sunt în prezent "artizanii" menţinerii abile a structurilor vechiului regim, ai "privatizării cu linguriţa" pe care le-au botezat "echilibru social" iar ţara "element de stabilitate" în Balcani, vezi doamne, prin politica "înţeleaptă" a mentorului ce i-a adus în faţă, marionete cu sforile pornind dela Cotroceni.

Acum, când jocul lor se pare că nu mai prinde masele, când sindicatele (adică acea clasă muncitoare în care mai sperau să-i servească şi acum) şi ţărănimea (clasa cea mai înfricoşată de comunişti, ce a văzut în ei eliberatorii de ceapeuri, "mirată" că aceştia laudă acum asociaţiile şi regretă "stricarea gospodăriilor agricole colective") sunt nişte armate vrăjmaşe, gata să încrucişeze mâinile până la plecarea lor. Pentru a trece încă odată de acest hop aceşti "dibaci ai minciunilor" fac eforturi disperate să găsească "soluţii de compromis" numindu-le pact politic, pact de guvernare şi pact social, cu singura intenţie de a trage de timp, adică de a prelungi agonia.

De aceea aceşti trei pioni de bază suprahrăniţi, de-un calm aparent, cu înfăţişări de bărbaţi "bine" sunt aruncaţi în faţă foarte des pentru a demonstra că există o mare preocupare "pentru interesele ţării" pentru care admit orice "dialog constructiv" şi spun "adevărul până la capăt" într'o "sinceritate totală".

Aşa a făcut-o Domnul Buzura, în emisiunea despre criza culturii la televiziunea Soti, aşa a făcut-o Domnul Năstase la aceeaşi televiziune, iar Domnul Coşea la televiziunea naţională de Miercuri seara, în care a venit cu două palative greu de luat în seamă. Prima s'a referit la posibilitatea privatizării prin începerea folosirii certificatelor de proprietate, aceste cartoane ce le ţinem în sertare prin casele fiecăruia ca pe o hârtie ce atestă că am admis să fim păcăliţi.

Nici în ceasul al doisprezecelea nu admite că privatizarea se poate face în mod realist şi rapid numai prin privatizaţi, fie prin capitalul autohton - atât cât s'a adunat până acum! - dar mai ales prin infuzia de capital străin, care a făcut din Germania şi Japonia cele mai productive ţări ale lumii. De asemenea, cu regretul după distrugerea ceapeurilor şi cu mergerea pe aceeaşi muchie a privatizării neprivatizate din agricultură, rămânând în jurul asociaţiilor forţate, nu se rezolvă criza din ţară, domnule Coşea!

Reforma nu se face de către un singur om, oricât de specialist ar fi el, ci de către un partid, sau de nişte partide care doresc aceasta cu tot dinadinsul, pornind dela redarea proprietăţilor celor ce le-au avut şi oferind şi altora posibilitatea să le dobândească.

TRANZIŢIA SPRE... SĂRĂCIE

——Banu SERDARU——

Societatea românească e'n mare suferinţă. După mai bine de patru ani dela crimele comuniste din Decembrie 1989, rămase nepedepsite de actualii guvernanţi, autoemanaţii implicaţi în ele, România se află în cădere liberă dorită şi provocată de aceşti impostori, incompetenţi şi de rea credinţă. Cu tovarăşii în frunte, vom avea "victorii" multe! Nu putem scăpa de comunişti, câtă vreme planul lor de distrugere a ţării nu va fi îndeplinit şi depăşit. Dar până la ruină mai e doar un pas! Miniepoca Iliescu i-a oblăduit şi reunit pe toţi demolatorii ceauşişti sub sloganul vadimistofunaristo-securist "vom fi iarăşi ce am fost şi încă şi mai şi"! Efectul este sporirea sinuciderilor, suferinţelor, alienărilor şi agresiunilor şi stărilor psihopatologice ale Românilor năpăstuiţi. Hotărât lucru: noi nu suntem normali, societatea suferă din lipsa normelor de conduită juridică şi morală, nu se poate şti cum, când şi mai ales dacă ne vom salva din prăpastia economică, politică şi socială în care ne-a împins comunismul prin corifeii lui. Televiziunea iliesciană, cea mai vinovată instituţie de amplificarea dezastrului ceauşist, ne-adoarme minţile şi ne îngheaţă conştiinţele prin slugărnicia prezidenţială. Românii apăsaţi de sărăcie, griji, nevoi, necazuri, plătesc scump minciuna comunistă televizată cu nerușinare. Seară de seară "privighetoarea" Cotrocenilor cântă fals, dar cu tupeu şi nu se dă bătută. Tovarăşa Becleanu exultă şi freamătă lăudându-şi preafericitul dom'varăş Preşedinte Iliescu, a cărui voioşie nu-i mai cuprinde faţa, atestând "raiul" comunist al mizeriei şi mocirlei în care a târât ţara. Mandatul realesului şi-a pus pecetea confuziei, oportunismului şi lipsei de substanţă nu doar în procesul reformator, ci în însăşi speranţa oamenilor de-a scăpa de infernul comunist. Ochiul atent şi analitic al Occidentului nu poate să nu observe:

- România rămasă sub conducere criptocomunistă codificată, duplicitară, cu pulsaţii politico-economice contradictorii;
- prezenţa corupţiei, minciunii, vicleniei, şantajului şi dezinformării la vârf;
- stagnarea şi chiar regresul reformei economice, mult trâmbiţată de Executivul comunist aflat la remorca lui Iliescu;
- reactivarea foştilor gălăgieri de partid unic, trubaduri şi bufoni ceauşişti, aliaţi de nădejde ai partidului părinte aflat la guvernare;
- agitaţia extremiştilor jirinovişti autohtoni, naţionalcomuniştilor care roiesc în jurul buncărului prezidenţial dela Cotroceni, adulmecând osul de ros în "noul" executiv al Pentagonalei roşii, ce se profilează la orizont: PDSR, PUNR, PRM, PSM, PDAR - copiii naturali ai bătrânului şi monoliticului tată: PCR;
- falsele declaraţii de dragoste faţă de forurile internaţionale şi cancelariile occidentale pe de o parte, iar pe de alta, cârdăşiile politice penibile între foştii slugoi ai ceauşismului, fideli şi receptivi la ordinele Moscovei;
- aderarea la Parteneriatul pentru pace şi dorinţa declarată de-a intra în NATO, dublate evident de neputinţa renunţării la servilismul faţă de Răsărit;
- intenţia ieşirii din prăpastia sărăcirii printr'o reală privatizare şi reformă, sau prin proliferarea escrocheriilor de "întrajutorare", tolerate şi încurajate de actualul Guvern?!!

Prost inspirat şi rău intenţionat, orgolios, pătimaş şi setos de putere, Ion Iliescu nu şi-a respectat promisiunea făcută ţării în 12 Ianuarie 1990, de a nu condida în alegerile din Mai '90. De atunci şi până acum, insistând din greşeală în greşeală, republicanul preşedinte comunist Ion Iliescu se străduieşte să ne convingă de avantajele monarhiei... Dacă încruntatul, limitatul, bâlbâitul şi psihopatul de Nea Nicu avea placa lui uzată cu "espresiili şi indicaţiilii" preţioase pe care-o punea "contino" în vizitele de lucru, când reamintea "tutulor" de "realizărilii realimente iepocale", apoi vicleanul, surâzătorul şi graţiosul Nea Nelu îl ascultă cu urechea, când glăsuieşte concetăţenilor săi, în cea mai neaoşă limbă de lemn, despre consens, concordie, convulsii, structuri, pârghii, pacte sociale şi politice, programe anticriză etc., etc... Şi-apoi dacă Nea Nicu a fost întâiul, unicul şi cel mai "iubit" to'arăş secretar general prezident pe viaţă, geniul Carpaţilor, Dunărea gândirii, ducele de râpă şi cârmaciul planetar al ciuruitei bârci naţionale, domnia sa Nea Nelu e primul domn pământean democrat original, descălecat din tovarăş, alesul şi reales acelei părţi a domnilor electori proveniţi dintre foştii tovarăşi de luptă, doctrină, idei şi convingeri comuniste trandafirii...

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

ALEGERI ANTICIPATE

Mihaela MOISIN

Se vorbeşte tot mai mult în ultimul timp despre inevitabilitatea unor alegeri anticipate în România. Situaţia economică de dezastru în care România se zbate azi, cu sărăcia, inflaţia, şomajul, grevele, pe de o parte, iar condiţiile pe care le impune FMI în vederea acordării unui ajutor financiar pe de altă parte, reprezintă într'adevăr condiţii tipice pentru chemarea de alegeri, cu schimbări drastice de refacere. Această situaţie se datorează incompetenţei conducerii actuale; deoarece guvernele care au dus România spre dezastru în ultimii patru ani, toate sub preşedinţia lui Iliescu, având ca prim ministru pe rând pe Roman, Stolojan, iar apoi pe Văcăroiu, toţi comunişti notorii, ahtiaţi după putere, interesaţi doar în avantajele rezultânde din aceasta, nu au fost legitime, iar electoratul a fost înşelat în două rânduri după Revoluţie.

Prin pierderea în alegeri a actualului partid de guvernământ, PDSR, care ar însemna o minune adevărat dumnezeiască, am asista la părăsirea de către acesta a scaunelor capitonate, înainte de termen şi la o nouă guvernare, a Opoziţiei, adică a reprezentanţilor poporului român; în acest context alegerile ar putea fi numite adevărate alegeri.

Posibilitatea unor "adevărate alegeri" este discutabilă şi azi, ca şi cu doi sau patru ani în urmă, având în vedere că în timp ce PDSR, partidul lui Iliescu, împreună cu sateliţii săi (PSM, PRM, PDAR şi PUNR) cu care nu de mult a stabilit înţelegerea numită "pentagonala roşie", deţin ca şi până acum, toate instrumentele necesare unei campanii electorale, presa, radio, televiziunea şi resursele financiare, Opoziţia, se zbate în aceeaşi sărăcie ca şi întreaga ţară, nedispunând de nici una dintre necesităţile vitale desfăşurării unei campanii electorale.

Într'un fel oarecum voalat, Ion Iliescu şi-a început deja campania electorală, pentru eventualitatea unor alegeri, cu "vizitele de lucru" prin ţară, de tip ceauşescian. Deşi la Timişoara a fost întâmpinat cu sloganе anti-comuniste şi anti-iliesciene, Ion Iliescu contează pe un număr impresionant de alegători, oameni, lipsiţi de orice orientare politică, mulţumiţi cu promisiuni, după cum şi pe încă actuala nomenclatură, care ar dispare şi ea odată cu dispariţia conducerii de azi, comuniste.

De ani de zile (mai exact patru), în ajun de alegeri, se pune aceeaşi întrebare: ce a făcut Opoziţia, pentru a-şi asigura cel puţin parte din electorat, cum s'au făcut cunoscuţi viitorii ei candidaţi, marei mase de alegători, atât la sate cât şi la oraşe? Şi răspunsul este din nou acelaşi: mai nimic. Şi se pune iarăşi întrebarea: ce va face acel tineret, nemulţumit de viitorul său - şomaj şi inflaţie - va merge de această dată la vot, sau va aştepta să vadă rezultatul alegerilor, pentru a începe să se văicărească din nou, de cât de rău o duce.

Din toamnă până în iarnă şi din iarnă până în primăvară, se tot aşteaptă ca poporul să ajungă la o saturaţie, care să-l trezească din somnul morţii : toamna, când ţăranul român adună recolta, numărând bobocii, cu dezamăgire; iarna, când frigul şi dilema în care se află poporul, de a-şi plăti întreţinerea, căldura, electricitatea sau de a-şi hrăni familia, duce la disperare pasivă; sau primăvara, când ţăranul din nou nu şi-a primit pământul promis, nu are utilaje de lucrat bruma de pământ râpos pe care l-a căpătat, nu are seminţe etc. Nu s'a ajuns oare la această saturaţie, pe principiul "să nu-i dai omului cât poate să îndure"? Din rău se merge în mai rău, totul se duce la vale, asemenea unei avalanşe; omul trăieşte în mizerie permanentă, cu excepţia verii, când din ce în ce mai vegetarian, urmând vechile principii ceauşiste de "grijă pentru sănătatea poporului" este fericit că se înverzeşte de atâtea vegetale; iar atât afară, cât şi în casă, moare de cald. Toată civilizaţia - televizorul în culori, frigiderele şi alte aparate care sunt apanajul modernizării la sfârşit de secol 20 sunt atribuite binefăcătorului ţării - Iliescu, tot aşa cum zeci de ani în urmă, introducerea electricităţii la sate se datora lui Ceauşescu. Şi atunci, când singura informare pe care o are ţăranul este televizorul, radioul şi presa, anume pusă la îndemâna lui de către Putere, cum să aştepţi ca ţăranul să voteze cu altcineva decât tot cu Iliescu?

Cu toate greutăţile pe care le are în faţă, e timpul ca Opoziţia să pornească şi ea în campanie electorală, deschisă, începând cu satele, şi apelând la tineret, să sacrifice măcar o parte din timpul lor preţios, pentru a ajuta şi ei la lămurirea ţăranilor şi muncitorilor, cu cine să voteze. Altfel, vom tot avea alegeri anticipate, şi mereu furate.

SPASMELE PARODIEI REFORMISTE

Urmare din pag.1

este: din peste şase mii de societăţi comerciale de stat s'au privatizat doar 130. Iar din cele 2.600 văzute ca mai uşor privatizabile, 70 s'au privatizat după o metodă care este un hibrid între capitalism şi comunism. O metodă care reprezintă aplicarea sloganului socialist "producător, proprietar, beneficiar". În fapt, aşa ceva nu poate fi luat ca reformă. Cel mult ca, o reformă fără fond. O întoarcere la punctul de plecare, unde prioritatea nu este reforma ci interesul puterii.

Democraţia "originală" ţine piept reformelor pentrucă ea crede că cel mai periculos duşman al ei este omul înstărit. De aceea tot protejând monopolul de stat, adevărata restructurare nu se produce. De aceea se preferă să se amâne decât să se rezolve. De aceea, timpuri grele. Dar nu în aceeaşi măsură pentru toţi. Pentrucă dacă ruinarea economiei naţionale înseamnă pentru cei de jos mizerie, ea e pentru cei de sus buzunare pline. Marii rechini, proveniţi din cadrele comuniste, prosperă. Regimul Iliescu e paravanul lor. Şi aşa sumbra economie românească devine şi mai sumbră. În loc de o economie de piaţă, are loc o economie temporizată şi dementă.

Prin ceea ce, cu privire la economie, s'a spus mereu de Dl. Iliescu şi ceilalţi reprezentanţi ai puterii, s'a minţit şi se minte de îngheaţă apele. Un asemenea lucru a scufundat ţara în o parodie a minciunilor, a ficţiunilor şi a spasmelor economice. În chip evident, tovii nomenclaturişti se complac în a rămâne la judecata reflexelor marxiste care le luminează viaţa. Conduşi de asemenea reflexe, ei nu pot accepta privatizarea. Dar ca să zică că fac ceva, ca democraţi vopsiţi, aplică, în locul ei, temporizarea.

Astfel în mintea guvernantului nomenclaturist nu e privatizarea, ci întărirea sectorului de stat, sub scutul teoriilor marxiste că, capitalismul ar fi generator de sărăcie, de exploatare şi de injustiţie socială. Lucruri de care Românul a fost învăţat să se teamă şi să se adăpostească la sânul statului patron-comunist, unde găseşte bineţea hrănirii cu salam de soia, după care râvneşte la o ţigare capitalistă numită Kent, ca să-şi mai vină în fire.

În parodia reformistă a nomenclaturiştilor se vorbeşte de peste o sută de probleme ale tranziţiei. Dar din ele n'a fost încă rezolvată nici una. Se vorbeşte mult de rezolvări doar la jumătăţi de măsură. Dar jumătăţile de măsură în loc să ajungă la lucruri întregi, au devenit sferturi de măsură. Lucru care duce la concluzia că tranzacţia a devenit un fenomen ratat. Fiindcă puterea nu înţelege prin reformă o schimbare ci doar o transformare. Cu alte cuvinte, costumul nu se schimbă. El se transformă. Se încearcă o modernizare a lui.

Toată lumea aspiră ca să iasă din criza prelungită prin care trece ţara. Dar ieşirea este blocată de centralismul care n'a dispăruit. În acest complex, un lucru trebue să fie clar. Dacă poporul visează, Dl. Iliescu nu visează. El lucrează în continuare. Iar reforma nu poate fi împinsă înainte, atâta timp cât nomenclaturiştii nu vor să se deslipească de colectivismul de stat.

În fapt, dezorientarea cu parodia reformistă şi spasmele ei cuprinde toate nivelurile societăţii, ce cunoaşte acum o nouă epocă de aur: aceea a pescuitului în ape tulburi.

Eugen Bârsan

ISRAELUL ARE ŞI EL NAZIŞTII LUI

Grupul Evreilor din Statele Unite este dat ca exemplu: sunt uniţi, organizaţi, cu mare influenţă în viaţa americană datorită contribuţiei lor în ştiinţă, artă, comerţ, industrie, mass-media etc. Prezenţa lor în marile oraşe - în New York sunt mai mulţi Evrei decât în Ierusalim - le dă posibilitatea să-şi aleagă candidaţii favoriţi, iar pentru a câştiga simpatia opiniei publice şi colecta dolarii, se reaminteşte cu bis despre crimele naziştilor, un adevăr istoric, dar aceste lacrimi stoarse fortissimo nasc o reacţie. Omul se plictiseşte auzind mereu acelaşi lucru. Exact ca cetăţeanul grec de acum 2600 de ani, care o votat contra lui Solon pentrucă se săturase să tot audă "Solon cel Drept" şi iar "Solon cel Drept"!

Câteva reacţii negative ce încolţesc în mintea omului, datorită suferinţelor veşnic pomenite prin ce vede, aude şi citeşte.

A) De ce se reamintesc doar crimele lui Hitler şi se uită crimele lui Stalin, care a lăsat să moară de foame 20 de milioane de ţărani ucraineni? De ce se dau uitării gulagurile şi teroarea din fostele ţări satelite?

Sunt aceste crime muşamalizate pentru motivul că părintele comunismului a fost Evreul Karl Marx?

B) A creat o suprasensibilitate: dacă-i spui unui Evreu că şi-a înnodat strâmb cravata, el te reclamă la Naţiunile Unite că eşti antisemit. Unii lideri şi-au făcut o meserie de a apăra perpetuu pe Evrei, iar când nu există antisemiţi, îi manufacturează. Citâm un fapt petrecut la Brăila şi despre care s'a scris: câţiva Evrei au angajat două haimanale ca să jefuiască o sinagogă, motiv ca, până la urmă, să se afirme că'n România există antisemitism.

C) A creat fanatici! Cum poţi numi altfel declaraţiile unor rabini americani - discipoli ai fostului rabin Moise Kahane - care propovăduiesc ca în Israel şi în ţinuturile ocupate să nu mai rămână picior de Arab? Rezultatul acestei perpetue reamintiri a suferinţelor de acum o jumătate de secol le-am văzut: Dr. Baruch Goldstein, născut şi educat în Statele Unite, a emigrat în Israel, unde în uniformă de ofiţer, a secerat cu mitraliera 80 de Arabi ce se rugau în moscheia din Hebron, dedicată Profetului Abraham, venerat deopotrivă de Evrei şi Arabi. (Abraham a avut doi copii: Ishmael, venerat de Arabi şi Isac, venerat de Evrei, iar în Hebron, unul dintre cele mai vechi oraşe din lume, acum vreo 3000 de ani a fost încoronat regele David, păstorul care l-a ucis cu praştia pe Goliat).

Un sondaj al opiniei publice din Israel arată: 3,6% aprobă carnajul, iar 51,7% îl condamnă puternic; 27,1% îl condamnă; 10,8% nu-l conadmnă şi 6,8% nu şi-au exprimat opinia.

În fruntea celor care vor să distrugă Israelul, aliat al Statelor Unite, sunt fanaticii supra ortodocşi şi naţionalişti, gen Corneliu Vadim Tudor tradus în idiş.

Un fapt îmbucurător cu speranţe de pace între fraţii semiţi arabi şi evrei este atitudinea majorităţii (78,8%) exprimată prin glasul premierului Yitzhak Rabin:

"To Goldstein and his ilk we say: "You are not part of the Congregation of Israel. Rational Judaism spits you out." (Revista "TIME", 14 Martie 1994).

În traducere liberă: "Lui Goldstein şi celor de teapa lui noi le spunem: Voi nu faceţi parte din comunitatea Israelului.

Raţiunea Iudaismului vă elimină."

(Notă: expresia "spits you out" ar însemna te scuipă afară", dar am evitat această traducere care n'ar corespunde vocabularului premierului statului Israel).

Stroe MOLDOVANU

"Spiritualitate şi valori româneşti"

ROMFEST '94

Los Angeles, California, S.U.A.

26-28 August 1994

Preşedinte, Prof. Ilie Smultea

Secretar, Dan Păun

TABULA RASA

Urmare din pag.1

schimbare extinzându-ne către stânga, adică menţinându-ne tot unde suntem." De aceea propune să se refacă majoritatea parlamentară, *"dar schimbând centrul de greutate către dreapta"*. Adică, nu se mai poate continua politica de stânga a nomenclaturii comuniste, căci nu există nici o îndreptăţire reală pentru aceasta. Mai ales, după ce şi alţii insistă că nu se poate ajunge la un *"consens naţional"*, afară de Petre Roman, care crede că acest consens este natural pentru o *"tranziţie dificilă"*.

Punctul principal îl marchează Adrian Severin, din gruparea lui Roman, care subliniază că guvernul actual nu are performanţe reale. Aceasta, deoarece chiar cele ce ar putea fi performanţe: Clauza, Comunitatea Europeană, Memorandumul cu F.M.I., nu sunt decât aparenţe, căci acestea sunt *"rezultatul acumulărilor anterioare"*, şi *"rezultatul întăririi Opoziţiei şi a capacităţii ei de a influenţa o atitudine pozitivă pe plan internaţional"*. Şi, în final, cere o *"schimbare de majoritate parlamentară"*.

Viorel Sălăgean apare cu o completare a celor spuse mai sus, care indică lucrurile pe care nu le-a făcut guvernul; ei au rămas *"aceleaşi ca pe timpul lui Ceauşescu: inflaţia, şomajul, preţurile, structurile economice practic neatinse,"* şi apoi conchide că *"la ora actuală, guvernul, este depăşit"*. E nevoie de o *"schimbare radicală de concepţie, de elemente structurale şi de cadre"*.

În această conjunctură, deci, socotim că este nevoie de o **"tabula rasa"** şi guvernarea actuală a nomenclaturii să fie înlăturată definitiv din societatea românească, împreună cu toată nomenclatura, care să dispară complet, fără rezerve şi radical din viaţa societăţii româneşti, căci atentează la însuşi procesul devenirii progresive româneşti.

Ion HALMAGHI

ANOTIMPUL ŞARLATANILOR

Ovidiu VASILESCU

Niciodată nu a fost în România un anotimp al şarlatanilor, mai propice decât perioada Decembrie 1989 şi până în prezent, când din rândul ultimelor eşaloane comuniste, trădători de patrie, mercenari vânduţi oficial unei puteri străine, s'au ridicat la suprafaţa vieţii de zi cu zi, ultimele scursuri, aceste batalioane de stafii marxist-leniniste. Deci, din tot ce a avut mai tulbure în mizerabila lui componenţă p.c.r., a ieşit acum la suprafaţă această avangardă postulară (?) a înnoirilor doctrinei bolşevice, această trupă de muzici groteşti, deputaţi şi senatori, şefi de partide (!), ori proprietari ai unor fiţuici de rigolă, pe şleau, o turmă de şarlatani, care refuză cu încăpăţânarea specifică unor animale, orice alternativă politică, cât de cât constructivă, care ar veni din partea unor suflete generoase - câte or mai fi ele - din sfera de gândire românească, şi consecvenţi principiilor de defăimare, ură, intimidare şi minciună, toate specifice, stâlpi de rezistenţă ai doctrinei din care s'au adăpat, dau din picioare, urlă, imitând perfect răgetul asinilor în călduri şi cu disperarea unui comportament maladiv, încearcă să răstoarne tot ce mai poate fi numit principiu şi etică, într'un haos general, peste care să stăpânească singuri.

Nu cred că exagerăm când numim această perioadă Anotimpul Şarlatanilor, deşi, terminologia aceasta nu ne caracterizează, dar, din moment ce toată Opoziţia românească, mass-media, organizaţii şi indivizi singulari, sunt ţinta atacurilor non-stop ale lui C.V. Tudor, acest paranoic deghizat în conservatorism naţional, el, care, a debutat în viaţa literară plagiindu-l pe Labiş, a continuat imitându-l cu furie oarbă pe A. Păunescu, sfârşind după cum s'a văzut, ţinându-i tunica de ex comisar al poporului, lui Eugen Barbu.

Odată devenit senator, - prin fraudă electorală - acest lingău al familiei Ceauşescu, menestrelul Lenuţei, a devenit pe zi ce a trecut, tot mai violent şi mai iresponsabil, ajungând, aşa cum a făcut-o în luna Februarie a.c., la abjecţiuni şi golănisme demne de groapa lui Ouatu, în care trăise cândva mentorul său, E. Barbu. Este deja bine cunoscută învinuirea scârboasă pe care i-o aduce unei jurnaliste, reprezentanta lui B.B.C., acţiune prin care pur şi simplu, distruge viaţa intimă a acelei femei, şi nu mai puţin activitatea profesională.

Că l-a implicat şi pe Dl. Chebeleu, este bucătăria lor. Sunt de acelaşi sânge. Asta nu înseamnă că ordinăria lui Vadim este în vreun fel scuzabilă, ori admisă de noi. Cum spuneam însă, el şi Chebeleu sunt pe aceeaşi baricadă. Soldaţi ai aceleiaşi legiuni satanice, care, în numele armoniei sociale, au adus dezastrul în care se află în acest moment naţiunea.

Secondat din aproape de A. Păunescu, acest iresponsabil, C.V. Tudor ar vrea să pună la stâlpul infamiei pe toţi care, au îndrăznit, ori îndrăznesc să mai creadă că România ar fi avut, ori ar putea să aibă, o soartă mai bună fără această turmă de şarlatani, în fruntea căreia tronează Vadim.

Paranoicul, se crede mare intelectual. Face declaraţii publice absolut schizofrenice, ca cea pe care a făcut-o într'o altercaţie cu Ticu Dumitrescu. Pretinde că diferenţa dintre el şi Dl. Ticu Dumitrescu, este nici mai mult, nici mai puţin, decât 10.000 de cărţi!!! Poate de pocker?

Nu ştim câte cărţi a citit Dl. Ticu Dumitrescu. Dar să pretindă mitomanul că el ar fi citit 10.000 de cărţi?

Şi nimeni să nu facă un calcul cât de cât sumar, să se înţeleagă cât de mare este aberaţia megalomanului, ne surprinde.

Dacă ar fi citit o carte pe zi, i-ar fi trebuit 30 de ani de lectură neîntreruptă! El are 45-46 de ani. Îl cunosc de când avea 20 şi era student la sociologie. Să fi citit el, o carte pe zi, începând cu vârsta de 14 ani, când, să zicem, avea o deplină înţelegere a marilor valori literare? Există oare un individ, oricât de dotat, să fi citit o carte pe zi toată viaţa lui? Poate cei dela Reader Digest. Dar el şi-a petrecut o bună parte din viaţă la Mărul de Aur, la Capşa, Athenee Palace, ş.a.m.d. plus anii de studii.

El este de fapt un mitoman ordinar, spoit cu toate nimicurile şi cu nimic din toate valorile. Acest trepăduş mărunt, obez şi cu grave tulburări de comportament, s'a instalat în fruntea turmei, nici cai nici catâri, secondat de A. Păunescu, Văcaru, (nume predestinat) Oliviu Gherman, Surdu şi nu în ultimă instanţă cetăţeanul turmentat, Dumitraşcu care, ori de câte ori are ocazia, - în parlament - foloseşte din plin argoul golănesc din Constanţa.

Acum, fiind la capitolul Parlament, nu mai este un secret că uneori Opoziţia votează alături de aceşti şarlatani. Un exemplu de necontestat a fost acela când toată Opoziţia a votat cu maşina de vot comunistă, privind drepturile şi privilegiile parlamentarilor! Mi-e frig când trebue să-i disociez pe unii de ceilalţi.

Cu ceva mai multă demnitate, cu fermitate, Opoziţia ar fi trebuit să se găsească azi pe străzile oraşelor, prin sate, oriunde, iar parlamentul să fie un cenaclu unde C.V. Tudor să dea lecţii de huliganism, de furt, indecenţă şi intoleranţă. Opoziţia putea fi deci oriunde, făcând apostolat românesc.

Occidentul, cu toate păcatele lui, ar fi văzut ceva mai limpede atunci, că în ţară există starea partidului unic, că reformă însemnă de fapt, instalarea treptată în funcţii de răspundere, a vechilor comunişti, că nu există nici o bună intenţie din partea executivului românesc cu privire la democratizarea societăţii româneşti, că însăşi Dl. Ion Ilici Iliescu dirijează, cu multă abilitate, această acţiune subterană de restaurare comunistă. Altfel s'ar fi scris atunci istoria acestor zile tragice pentru naţiunea română.

În aceste condiţii însă, când lipsa de fermitate şi de principialitate a multora, se face tot mai simţită în rândurile celor în care naţiunea şi-a pus toate speranţele, nu-i de mirare că turma şarlatanilor zburdă, loveşte cu picioarele în toate direcţiile, se îmbogăţeşte prin jaf şi calcul politic, făcând în acelaşi timp haz de neputinţa altora şi de faptul că Opoziţia duce samarele în locul lor.

Toate s'au schimbat şi au rămas aşa cum erau înainte de '89. Ce păcat! Şi ce trist, acum când peste ţară s'a lăsat anotimpul şarlatanilor!

TÂNGUIREA IMPOTENŢEI POLITICE

Urmare din pag.1

dere de popoarele lor, iar dacă pe parcurs, evenimentele politice au luat altă turnură, sau ei pierduseră harisma initială, deviind dela idealul pentru care au fost urmaţi şi au căutat să forţeze mersul vremii, nu înseamnă totuşi că au fost elemente comune sau de duzină.

De extremă dreaptă sau de extremă stângă, dela democraţie la dictatură şi dela totalitarism la democraţie, prima jumătate a acestui secol a scos în evidenţă personalităţi ieşite din comun.

Să vedem care este situaţia după cel de-al Doilea Război Mondial şi mai cu seamă cea de-a doua jumătate a acestui secol care se apropie de sfârşit.

Puterile victorioase - în special Anglia şi Franţa - şi-au pierdut coloniile şi fără ajutorul american al Planului Marshall, ar fi fost ani îndelungaţi în situaţia actuală a României. Cum au înţeles aceste ţări să folosească ajutorul dat de acest plan, este suficient să vedem ce a realizat înfrânta Germanie şi ce au realizat aceste ţări victorioase.

Din Extremul Orient în Extremul Occident, în afară de asaltul continuu al comunismului învechit, nici o forţă nouă, generatoare de optimism, nici un om politic deosebit. Charles de Gaulle şi Konrad Adenauer, nu sunt decât cântecul de lebădă al unei lumi apuse. S'a sperat într'o înviorare a situaţiei mondiale când în America au ajuns la preşedinţie Richard Nixon sau Ronald Reagan, dar ei au fost stopaţi fie de forţele oculte negativiste, fie de sistemul politic al limitei perioadei de preşedinţie. Aceasta totuşi pentru a le acorda circumstanţe.

Supravegheaţi de o ocultă supra-naţională sau pur şi simplu din lipsă de har, pe scena politică mondială nu mai apar oameni politici, conducători, vizionari, făuritori de istorie. Locul lor este ocupat de dubluri dubioase, nesemnificative ca valoare, dar periculoase prin puterea de decizie şi rezultatele negative la care ajung.

De această situaţie nu este scutită nici România, sau de ea suferă cel mai mult. Dacă până în 1989, orice încercare de schimbare era zdrobită brutal de către aparatul de represiune comunist, după Revoluţie, situaţia este oricum, complet diferită.

Faptul că Iliescu şi neocomuniştii lui care sunt vechii comunişti, fac tot posibilul ca nici o figură reprezentativă să nu poată apărea pe scena politică din România, nu este nici inedit, nici hotărâtor. S'a aşteptat cineva ca aceşti individi să-i invite: - "Poftiţi domnilor de luaţi puterea?"

Meteahna stă în impotenţa celor care vor să ajungă la putere. Incapacitatea lor caută justificări şi tânguirea lor cerşeşte ajutor.

O parte din forţele care sunt admise astăzi să se opună în România comunismului instaurat la putere sunt tocite, iar altele nematurizate. Partide istorice şi altele noi.

Ce poate reprezenta spre exemplu "Partidul Naţional-Ţărănesc, Creştin şi Democrat" când nu are nici un contact cu ţărănimea care a fost baza partidului şi nici o temeinică legătură cu Biserica, deşi se numeşte creştin?

Pe cine mai reprezintă Partidul Liberal, când ţăriia lui stătea în controlul financiar pe care îl exercita în ţară prin puterea băncilor pe care le deţinea, a marilor proprietari de pământuri şi marii industriaşi?

Toleranţa acestor partide lipsite de o forţă motrice, este temeiul legal care i-a adus şi îi menţine la putere pe comunişti. Acceptarea acestor partide de a intra în parlament cu un număr decor de reprezentanţi a făcut posibilă să fie trecute toate legile de factură comunistă de după 1989. Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu au avut o poziţie mai bună după alegerile din 1946, dar au refuzat orice intrare în parlamentul de atunci.

Mai poate cineva să ia în serios ca partid de guvernământ pe cei adunaţi în "Partidul Alianţei Civice"? Dela cine aşteaptă voturi?

Structura electoratului românesc este compusă în majoritate de ţărani şi muncitori. Ce partid din cele actuale din România îşi poate aroga pretenţia că îi reprezintă, printr'un program care să-i scoată din robia comunistă?

Cu ochii la intrarea României în Consiliul Europei, la obţinerea Clauzei şi cu spatele întors către ţară, nici unul din partidele de opoziţie din parlament şi nici cei dela putere, nu reprezintă ţara şi neamul românesc.

A luat de curând fiinţă şi un partid cu idealurile fostei Mişcări Legionare. Hopul cel greu al acestui partid rămâne conducătorul. Tăria legionarismului era bazată pe încrederea în conducător şi disciplina asumată de bună voie, iar energia lui era furnizată de tineret.

Tineretul României are dreptul şi obligaţia de a-şi făuri viitorul, pe bazele care au dus la trăinicia şi supravieţuirea Neamului Românesc: Credinţa în Dumnezeu, primatul Neamului şi dragostea dintre oameni.

Vechii legionari, acum septuagenari şi octogenari, pot împărtăşi din cunoştinţele şi experienţele lor acumulate în decenii de încercări, iar ignorarea lor de către cei tineri nu duce la nimic bun, cum la fel nu duce la nimic bun, dacă ei ar avea pretenţia de a fi conducători. Faptele mari aparţin tinereţii, dar înţelepciunea a venit totdeauna din Sfatul bătrânilor.

Am întâlnit tineri din România plini de entuziasm care se plâng de "bătrâni" că nu agrează cu orientarea lor originală.

Nu i-am auzit însă pe aceşti tineri întrebându-i pe aceşti "bătrâni" cum a fost cu demagogia democrată din România, corupţia de atunci, destrăbălarea dela palatul regal, genocidul carlist-călinescian, ciopârţirea României, dictatura antonesciană, ruşinoasa trimitere pentru reabilitare pe front, prizonieratul din Rusia, închisorile comuniste, genocidul dela Canal şi minele de plumb, experimentul Piteşti şi minunea supravieţuirii.

Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989 a venit la timp. Ea a găsit în România încă supravieţuitori care pot înnoda trecutul glorios cu viitorul de aur al ţării. Nu trebue pierdută nici o clipă în zadar. Să nu uităm că dacă această revoluţie ar mai fi întârziat, tineretul n'ar mai fi apucat în viaţă nici pe Petre Ţuţea, nici pe călugărul Nicolae Steinhardt şi nici pe mulţi, mulţi alţii necunoscuţi. Nu se întreabă nimeni de ce este urmărit cu atâta ferocitate Memorialul Durerii al Doamnei Loghin?

Cei care se plâng că nu pot activa eficient să se uite întâi cum sunt receptate faptele şi ideile lor de Români şi vor găsi răspunsul cel mai corect. Dacă acest răspuns le este favorabil, să treacă la acţiune neînfricaţi, indiferent de ce-i aşteaptă pe drumul apucat, pentrucă sunt şi morţi care biruie.

De partea cealaltă este numai impotenţă.

Zahu PANĂ

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO - BUCUREŞTI	$ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI	$ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI	$ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI	$ 1300

TEC SPECIAL - Toronto - Viena $ 599

TORONTO-FRANKFURT	$ 499
TORONTO-LONDRA	$ 390
TORONTO-AMSTERDAM	$ 490
TORONTO-LOS ANGELES	$ 350
TORONTO-NEW YORK	$ 199

Serviciile noastre sunt disponibile şi cu plata în rate (plăţi peste $ 1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg. • Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

UN LIMPEDE PARADOX ISTORIC

T.B.ŞUŢEANU

Urmare din numărul trecut

11. "Democraţia şi-a luat deci avânt", zice reporterul cu ironie nedisimulată. "Problema nu mai este aici, răspunde îngâmfat Ion Iliescu. Ci economia de piaţă! Ea are o desfăşurare mai lungă şi mai complexă decât democratizarea". Apoi adaugă că România nu mai poate să iasă la liman când **resursele** ei **financiare sunt inexistente, producţia industrială a scăzut cu 50 la sută** iar investiţiile străine rămân foarte slabe... Întrebăm noi, din masa alegătorilor, cine-i vinovat de toate acestea? Cine conduce ţara de patru ani? Un om politic normal şi un Român adevărat, imediat după aceastã recunoaştere, trebuia să-şi depună mandatul. Dar dânsul n'are habar de noi şi de adevăr: "atâta timp cât are în mână aceste două săbii - televiziunea şi Securitatea - rămâne surd la toate strigătele noastre", zice vecinul meu de apartament, domnul Fănică Gain, cel care nu lipseşte dela nici un miting anticomunist din Capitală. După ce a intoxicat ideologic o întreagă generaţie cu ura de clasă a marxismului se plânge că aceste mitinguri sunt produsul unei intoxicaţii ideologice exercitată de Apus şi de Opoziţie, denigrându-l. Este posibil oare să recunoşti falimentul guvernării tale şi să arunci asta pe criza din Iugoslavia şi cea a economiei mondiale? La Ion Iliescu este!

12. "Economia românească a ajuns la limită?" îl bagă reporterul în corzi, făcând-o pe neştiutorul. "Sper că în 1993 va marca un nou avânt", zice Ion Iliescu, reluând o afirmaţie a primului ministru cu care s'a agăţat cu disperare de putere. Unde-i noul avânt? În prăbuşirea monedei naţionale, în scăderea alarmantă a produsului pe cap de locuitor, în creşterea săptămânală a şomajului, în inflaţia fără precedent, în corupţia care a cuprins întregul aparat al statului? Cică: "Am întocmit o strategie naţională pentru o reformă economică, care trebue să ne servească drept tranziţie către o economie de piaţă"... N'am pomenit o frază mai încălcită ca aceasta! Ce mă mir: ea exprimă esenţa programului politic al PDSR. Deci este vorba de a se pune de-abia acum, la patru ani, problema unei **strategii naţionale** pentru o **reformă economică**... Nu cumva e prea târziu, măi omule? Au trecut patru ani, s'a dus un mandat. Pe noi ne interesează acum **bilanţul** nu un **alt program**. Şi apoi ce perspectivă, ce nădejde ne dă acest alt program care **serveşte drept tranziţie** către o... **economie de piaţă**, care o să fie oho! la calendele greceşti. Cu alte cuvinte de-abia acum se lucrează la strategia unei drept tranziţii, când noi credeam, conform promisiunilor din 1990, că am traversat tranziţia şi că am şi pus un pas în economia de piaţă. "Vor ăştia reformă cum vreau eu să mă fac popă", îmi zice vecinul de apartament. Şi iată argumentele care-l fac pe acest omuleţ al mitingurilor să creadă că nu se vrea reformă. La această a douăsprezecea întrebare Ion Iliescu găseşte cauza prăbuşirii economice în fărâmiţarea celor 9 milioane de hectare de pământ la 5.5 milioane de proprietari care nu mai permite o agricultură mecanizată şi intensivă. Mai întâi că această fărâmiţare e doar scriptică, pământul se lucrează cu aceleaşi utilaje mecanice, pe aceleaşi suprafeţe, culturile fiind tot dirijate, recolta tot în aceeaşi mână. Îşi ascunde cu greu regretul că a semnat Legea 18 a fondului funciar, care a dus la desfiinţarea ceapeurilor, dar nu scapă să spună că asta a fost "consecinţa amintirilor proaste lăsate de o politică de intervenţie brutală a statului în viaţa cooperativelor". Acest adevăr era valabil pe când era membru în CC şi putea să aibă o relevanţă dacă-l spunea atunci. Acum se cere un singur lucru: redarea proprietăţilor oamenilor în toate domeniile şi încurajarea oamenilor cu împrumuturi echitabile, scutirea de impozite, pe o perioadă sau impozite care să încurajeze întreprinzătorii. Dar în loc să vadă acest adevăr inexpugnabil, Iliescu, de undeva, de prin nori, vine cu fraza aberantă: "Astăzi (ţăranii) regăsesc **gustul muncii în comun** şi cred că, peste un an sau doi, normalizarea structurilor agricole se va încheia"... Îţi vine să oftezi de o mie de ori: iată cum gândeşte şi cum vede rezolvată problema în agricultură şeful statului... Nu mă mir că Iorgu lui Jipa mi-a spus când mă ducea cu căruţa la gară înainte de Crăciun: "am regăsit gustul muncii în comun?! Uite aici între sprâncene i-aş băga zece gloanţe celui care a zis aşa! Ăla a fost gust în ceape sau chinuială de vieţi de oameni!" Deci despre **gust** e clar, să vedem ce înseamnă **normalizarea structurilor agricole**: prin revenirea la ceapeuri sau prin redarea în mod concret a pământului proprietarilor? Fraza are stil de Phitia, dar cunoscându-i înclinaţia socialistă, Ion Iliescu speră într'o revenire la ce-a fost sub un alt botez. Numai că ţăranii au început să se elibereze de frica faţă de comunişti şi-şi cer tot mai dârz şi tot mai insistent pământul.

13. "Situaţia alimentară a populaţiei s'a ameliorat?" "Da, răspunde leatul meu pe loc, ca şi când laptele ar fi la orice colţ de stradă, untul în toate galantarele, untdelemnul de găsit oricând, orezul, peştele, măslinele (altădată mâncarea săracului) ar fi în orice butic, salamul şi produsele din carne la preţuri mai accesibile şi pâinea la discreţie oricând şi'n multe sortimente. Să mă iau pe mine, care am două pensii, a mea şi a soţiei: în anul 1993 am îndrăznit să mâncăm amândoi o singură banană, din toamnă până la Crăciun am apucat o singură dată doi litri de lapte şi un singur pachet de unt, am luat doar 800 grame de salam şi un kilogram de brânză, în rest... ne uităm şi înghiţim. Cu pensiile de-abia acoperim cheltuielile de întreţinere la bloc, plătim curentul electric, telefonul, zarzavat, ceva fructe româneşti şi pâine care a crescut la două pe zi, fiindcă ea ne este baza. Dacă n'aveam grădina de zarzavat dela ţară păţeam ca vecinii mei pensionari, muncitori şi şomeri care nu se ajung dela lună la lună împrumutâdu-se.

În timp ce Ion Iliescu spune în interviu: "În prezent România e bine aprovizionată"... De cine? întrebăm noi, alegătorii. "Singurele probleme grele rămân distribuirea şi inflaţia". Distribuirea a ce, dacă n'ai ce? Şi inflaţia cine a generat-o? Iată cine: un şurub produs de o fabrică costă 2 lei, el se vinde cu 14 lei fiindcă i se adaugă o regie de 600 la sută. De ce? Pentru a menţine fabrica statului în aceeaşi structură, cu acelaşi aparat tehnico-administrativ, care alcătuieşte electoratul "sigur" al celor dela putere. Iată ce zice Nelu Oprea, normator la organizarea muncii în fabrica din care am ieşit la pensie, ridicând paharul cu bătură, cu care trece din birou în birou, fiindcă nu are nimic de lucru: "trăiască tătucu Iliescu că ne ţine". Nelu e ginere de comunist ilegalist şi-i cel mai activ în fabrica aceea, unde directorul este în conducerea partidului socialist al lui Verdeţ...

Dacă ne uităm cum arată azi la obraz domnii Oliviu Gherman, Adrian Năstase (numit de studenţi "Bombonel"), Vasile Văcaru (care era un ţâr), Ion Solcanu (care stă numai răsturnat ca un lămpaşă) şi mai ales Ion Iliescu, (ce pare că acum face congestie cerebrală de cum s'a... dezvoltat) se poate răspunde cu un DA mare privind ameliorarea alimentară a populaţiei. Dar dacă-l vedeţi pe fratele la 72 de ani, bolnav de astm, căpătat pe front, şi din munca epuizantă de activist împătimit, care a ajuns la 45 de kilograme, şoptind în crizele de astm "Iliescu... N'are cine să-i ia locul"... Se stinge văzând cu ochii şi nu vrea să mă creadă că din cei 23 de milioane s'o găsi unul care să vrea cu adevărat să ne ducă la liman prin liberalism şi democraţie creştină, căci social democraţia a pierdut în România examenul istoric. "Nu, nu, zice ca păduchiosul care se'nneacă: "Iliescu... nemai ştiind săracul, ce-i pe afară"...

14. Făcându-se că n'a auzit răspunsul afirmativ la întrebarea anterioară, reporterul o pune pe următoarea: "Va trebui ca Românii să mai strângă mult timp cureaua?" "Recunosc... (Doamne, cum?) ca nu este uşor de trăit", răspunde Iliescu. Când nu găseşti de lucru, când nu ai bani şi preţurile cresc excesiv, cum să nu fi nemulţumit?" ne întreabă domnia sa ca pe nişte mari vinovaţi de propria guvernare. O face de circumstanţă totuşi, că, deşi nu are copii, ai lui nepoţi **sunt bine:** unul colonel, şeful pazei personale, Şerban, Cristina la radio şi peste tot ploună cu Ilieşti, aşa cum ieri plouase cu Ceauşeşti. Iată de ce e nevoie de republică prezidenţială!

15. La întrebarea dacă există un risc al exploziei sociale răspunde rece, deci sigur: "Posibil. Dar nu putem face nimic. Degradarea situaţiei ţine de condiţiile obiective create de noua situaţie internă şi de conjunctura internaţională". Ne întrebăm: cine a creat **condiţiile obiective interne** şi de ce conjunctura internaţională nu ne este încă favorabilă. În interior nu vrea privatizarea şi menţine comuniştii în toate funcţiile de decizie în stat iar în exterior, de ce se face că nu vede când întreaga lume arată spre noi şi fosta Iugoslavie ca la singurele ţări din Est unde au rămas marii comunişti la putere. Cum să dea capitaliştii ajutor unor comunişti să se menţină la putere? Asta-i la mintea cocoşului, cum ar zice marele zicător C.V. Tudor. Până şi faptul că la noi nu este război civil Iliescu şi-l atribuie, făcându-se iar că nu vede că aceasta se datorează înţelepciunii neamului nostru românesc şi inteligenţei conaţionalilor noştri unguri care nu au răspuns atâtor provocări. Pericolul este, deoarece foştii comunişti, scoşi din funcţii, dar mai ales menţinuţi ori rechemaţi, sunt de-o violenţă animalică. Sunt gata oricând să sară în beregata celui ce le contestă mentorul, pe Iliescu. Am un cumnat de 74 de ani, bolnav, de-abia târându-se într'un sat din Argeş, unde s'a retras. Ca mare ofiţer de Securitate în vremea lui Gheorghiu-Dej zice că vrea o armă să se ducă să lupte contra Ungurilor, cum i-o cere Vadim. Dacă i-o cere Iliescu, el pe jos trece munţii. Îţi vine să râzi plângând în ce hal i-au adus pe oameni şmecherii ăştia buni de gură care învârtesc mintea oamenilor de 50 de ani!...

16. "Guvernul a angajat negocieri publice cu sindicatele, fiind semnat un acord". Acesta este începutul răspunsului la întrebarea dacă s'a stabilizat situaţia după agitaţia provocată de liberalizarea preţurilor. Ici-colo se mai întâmplă să mai apară blocaje ca cel cu sindicatul căilor ferate, ale cărui revendicări sunt nerealiste. Dar ale minerilor au fost realiste?... Şi ce contract s'a încheiat când toate cele patru mari centrale sindicale refuză a mai negocia cu guvernul actual socotit incapabil să gestioneze ţara? Minerii ar fi putut să inunde iar Bucureştiul, pe când ceferiştii, băieţi fini, de înaltă calificare... Deasta i-au şi dat afară din servici pe "îndrăzneţii" din conducerea sindicatului. Ion Iliescu vede încă în muncitori o turmă de proşti, vorba lui Lenin, uşor de condus. Numai că inteligentul muncitor român de azi nu mai seamănă cu brutele din Leningradul anului 1917. Datorită gardului făcut în jurul lui de Năstase, Gherman, Solcanu, Văcaru, Mohora, Păunescu, Vadim Tudor, Măgureanu şi cei 30 de tineri din garda personală ca şi consilierii din jur el nu mai are cum să vadă ce-i ţărănimea şi cum gândeşte clasa muncitoare de azi. Acest lucru e tragic şi periculos. Pentru dânsul.

17. Întâi neagă corupţia apoi o întoarce. "Nu asta am vrut să spun. Dimpotrivă. Orice putere corupe". Bravos naţiune! Vasăzică nu numai că e coruptă, dar şi corupe. O fi avut în vedere, spunând aceasta, salariile aberante date minerilor, pensiile (batjocură ca sume) date ţăranilor, menţinerea în posturi a unora care nu fac nimic sau salariile năucitoare primite de funcţionarii de stat, de prefecţi, de cei din bănci şi din administraţia de stat?

"Fenomenul a căpătat forme îngrijorătoare chiar şi în cadrul aparatului de stat", mai zice precum Gheorghe. Păi unde e corupţia, nu aici? Nu aici se fac abateri dela aplicarea legilor? "Dar - cică - la acuzaţiile formulate împotriva cutărei sau cutărei persoane nimic n'a fost probat"... Cine trebuia să probeze? Cei incriminaţi? Dar de ce uită dânsul acea mică vocabulă scăpată spre executiv "a nu se proba!" Îm?... Pe noi, muritorii de rând, ne miră cumplit cum de s'au găsit tocmai atunci probe despre corupţia unora care "au murit" adică nu mai sunt de doi ani la conducere. Noi zicem că s'a făcut asta că să-i sperie, să tacă, să nu mai tot răscolească faptele.

18. Punându-se în discuţie problema certificatelor de revoluţionar, marele emanat al revoluţiei ajunge să bagatelizeze noţiunea de revoluţionar. În sinea lui îi socoteşte nişte "golani", cum le-a şi zis când n'au vrut să mai plece din Piaţa Universităţii. Dar golani buni, săracii, că datorită lor, când se terminase cu morţii, pe 22 Decembrie seara, hop apare şi domnia sa "de mână" cu Silviu Brucan, aduşi de Cornel Burtică şi Alexandru Drăghici, care ştiau intrările secrete în CC unde lucraseră ani de zile, şi instalaţi, fain-frumos la putere. Sper ca istoricilor nemarxişti să nu le scape acest amănunt care dă legitimitate conceptului de lovitură de stat. Cum să mai fie liniştit un revoluţionar adevărat, când din 37 câţi erau dintre ei în conducerea CPPUN au rămas numai 3: Sergiu Nicolaescu, Dan Marţian şi... Ion Iliescu... Datorită acestor 3 Români, mai români decât Românii, cum au fost adevăraţii revoluţionari, cei comunişti, părinţii, rudele, prietenii, noi nu ştim cine i-a împuşcat pe cei peste 1200 de tineri veniţi cu piepturile goale în faţa gloanţelor de partid.

Continuare în numărul viitor

ABONAŢI-VĂ

LA URMĂTOARELE ZIARE DIN ŢARĂ
PENTRU SUSŢINEREA CAUZEI ROMÂNEŞTI:

MIŞCAREA

ABONAMENT INDIVIDUAL: $30.00
Completaţi Checque/Money Order pe numele
VERONICA RONCEA,
21-26 MENAHAN STR. # 2C, RIDGEWOOD, N.Y. 11385, U.S.A.

PUNCTE CARDINALE

ABONAMENT INDIVIDUAL: $30.00
Completaţi Checque/Money Order pe adresa:
"CUVÂNTUL ROMÂNESC",P.O.BOX 78010, WESTCLIFFE
POSTAL OUTLET, HAMILTON, ONTARIO, L9C 7N5, CANADA

PRESA DIN ROMÂNIA ÎN RETROSPECTIVĂ

—— Alexandru ABRUDAN şi Corneliu MIU POPESCU——

Încercăm, începând din acest număr, să vă familiarizăm cu ceea ce este scris în presa din ţară, fără a avea pretenţia că vom acoperi în întregime spaţiul publicistic românesc, lucru, de altfel, imposibil pe un spaţiu restrâns. Multe se mai scriu, timp de o lună, în ziarele, revistele şi chiar fiţuicile din România! Vom încerca să grupăm, pe evenimente şi teme, rezumând cât mai mult cu putinţă, pentru a nu ne pierde în amănunte atunci când ele nu sunt esenţiale!

REMANIEREA GUVERNAMENTALĂ PE ŞEST

Neruşinarea Puterii actuale se confirmă aproape zilnic. După cazuri de corupţie date în vileag şi cocoloşite de mai marii zilei, după scandaluri de tot felul în jurul multor miniştri, tocmai când se părea că, despărţindu-se de Pentagonala roşie (PSM, PRM, PUNR, PDAR şi PDSR), partidul de guvernământ va pune la cale un guvern cu participarea Opoziţiei (mai precis, Convenţia Democratică), a avut loc, într'o sfântă zi de Duminică, o remaniere guvernamentală care nu spune mare lucru despre intenţia de schimbare a jocului politic. Surpriza cea mai mare a constituit-o schimbarea, din fruntea Armatei, a generalului Nicolae Spiroiu, cel mai longeviv ministru, agreat de opinia publică şi de Opoziţie, dar târât prin noroi de Vadim Tudor, pe motiv că Ministrul Armatei nu i-a avansat la gradul de general fratele, pe Marcu Tudor. Schimbarea aceasta a dat apă la moara bardului dela Butimanu, senatorul Vadim, cu toate că, după cum s'a scris deja în presă, comisiile însărcinate cu verificarea acuzelor la adresa lui Spiroiu au ajuns la concluzia că acesta este nevinovat. Generalul Spiroiu ne va reprezenta la NATO. În locul său a fost pus un "civil", diplomatul de carieră Gheorghe Tinca (despre care se spune, mai prin spate, mai prin faţă că este securist cunoscut de serviciile străine ca un cal breaz). În presă au apărut tot felul de dezvăluiri despre "civil", cea mai interesantă fiind aceea că a fost implicat în "reţeaua Caraman" care a făcut valuri în Franţa. Tatăl lui Gheorghe Tinca a fost şef de cadre la Ministerul de Interne, pe vremea lui Dej, deşi avea doar patru clase primare! La Justiţie, sosirea lui Gavril Iosif Chiuzbaian a stârnit reacţii şi repede ziarele şi revistele şi-au amintit că acest domn a fost un colaborator asiduu la "Săptămâna" şi s'a plimbat pe banii lui I.C. Drăgan prin străinătate. Ba, mai mult, se pare că a fost făcut mason! Noul venit la Interne, Doru Ioan Tărăcilă, a dus aminte diverselor publicaţii că acesta l-ar fi luat la pumni pe prefectul de Călăraşi în biroul acestuia! Aurel Novac, Ministrul Transporturilor nu are un trecut notoriu, aşa că despre el s'a scris mai puţin. Cam acestea sunt schimbările în guvern şi reflectarea lor în presă!

CUM VA SFÂRŞI CARITAS-UL?

Jocul de "întrajutorare" Caritas din Cluj (la început) şi-a dobândit o notorietate internaţională mai ales prin efectele pe care le-a avut asupra finanţelor române. Ajuns la un impas, după un avertisment lansat, anul trecut, de Preşedintele Iliescu, la Televiziune, în timpul unei **vizite de lucru** la Piteşti, patronul Ion Stoica a încercat să atragă cât mai mulţi depunători pentru a asigura plata unor "granguri" aflaţi în joc. A mutat o parte din efectivul său de funcţionari în Valea Jiului dar minerii nu s'au înghesuit să depună bani. ***Academia Caţavencu*** a avertizat, prima, că Ioan Stoica are viză pentru Elveţia! PUNR, formaţiune politică ce şi-a creat un important capital prin câştigurile la acest joc (pe vremea când funcţiona, la început) şi-a retras încet-încet sprijinul. Stoica a încercat să intre în Bucureşti dar atât Prefectura cât şi Primăria s'au opus acestei mutări. Stoica a ameninţat cu greva foamei, fapt despre care au scris, într'o uşoară bătaie de joc, toate ziarele. Revista ***Tinerama*** a publicat, pe două pagini, Regulamentul acestui joc pe care dacă-l citeşti cu atenţie, îţi dai seama că depunătorii nu mai au nici o şansă să-şi recupereze măcar sumele depuse! **Bătând ziarişti, Poliţia apără Caritas-ul** - se scrie pe prima pagină a revistei ***Expres*** care, în alte numere, a mai scris despre acest subiect **Cine plăteşte?**, de Cornel Nistorescu, de exemplu, sintetizând foarte bine modul în care Românii au fost traşi pe sfoară. Aflând că este ţigan, o căpetenie a acestora, Împăratul Iulian, a afirmat că Ion Stoica va fi "răpit" şi judecat după legile ţigăneşti! Cam ăsta-i va fi sfârşitul, pentrucă la **Caritas** au depus bani grei şi mai mulţi ţigani.

ALEGERILE DIN MOLDOVA DE PESTE PRUT

Indiferent de orientare, presa din România a fost foarte atentă în ceea ce priveşte atât alegerile, cât şi referendumul (sondajul de opinie **La sfat cu poporul**) ce au urmat evenimentului electoral. Partidul Agrar care a câştigat competiţia este, în esenţă, vechiul partid comunist, cu aceiaşi activişti comunişti sovietici în fruntea listelor. Toţi analiştii politici au fost de acord că rezultatele alegerilor nu numai că amână discuţiile despre Unire dar, pentru moment (să sperăm că nu pentru multă vreme) le spulberă, le anulează.

SPIONITA A CUPRINS COTROCENIUL

După acuzaţiile fără acoperire făcute de Vadim Tudor (deviza lui pare a fi nici o săptămână fără un scandal - singura reţetă pentru a-şi vinde fiţuica unde-i laudă pe Ceauşeşti) la adresa unor demnitari români care ar fi spioni ai unor puteri occidentale, o diversiune pentru a acoperi acuzaţiile de colaborare cu KGB-ul a mai multor demnitari pro-moscoviţi, iată că prima **acuzaţie concretă** de spionaj este făcută la adresa unui consilier al lui Iliescu, pensionat cam suspect de repede, generalul Marin Pancea, unealtă a serviciilor franceze, după ***Evenimentul Zilei***. Campania de descoperire a lui Pancea a fost dusă de mai multe publicaţii, dela ***Expres*** şi ***Expres Magazin***, la ***Tinerama*** şi ***Academia Caţavencu***. Primele semne au fost unele afaceri necurate, sume de bani (valută) apărute în mod suspect în câmpul de acţiune al Generalului.

DIVERSIUNEA COPOSU

Dorinţa Puterii neocomuniste de a compromite, pe orice căi, Opoziţia s'a manifestat încă din Ianuarie '90, continuând până la mineriadă şi chiar până în zilele noastre. Una din modalităţile de compromitere a fost aceea de mistificare a trecutului, de "fabricare" a dosarelor. Adrian Păunescu şi C.V. Tudor au lansat pe piaţă un dosar Coposu, conţinând procese verbale ale interogatoriilor luate după ieşirea din puşcărie a fruntaşului ţărănist. În Senat, Nistor Bădiceanu (PNŢCD) a rostit următoarea frază memorabilă: "Adrian Păunescu minte ca un porc." Cu toate că barzii roşii au acreditat ideea că mulţi deţinuţi politici sunt informatori, opinia publică nu pare să ia prea în serios aceste afirmaţii.

Instantanee

A VENIT IAR PRIMĂVARA, EI ŞI?

——Roman BĂDĂIAN——

Gata: a dat iar colţul ierbii. (Miriade de scobitori verzi tremură pe marginea şanţurilor pe sub bălării uscate). Zăpada - pusă la sfârşitul lui Februarie s'a dus în pământ. A ieşit soarele şi domnul Oancea recunoaşte, în interviurile duminicale de câte-o oră, că în agricultură e rău, dar... ministerul său a luat toate măsurile cutare şi cutare. (Convins că dela centru mai poate decide ce trebue să se facă pe loturile omului).

Nea Ion - zis "Tartaest" - vecinul meu din cătunul Progresu, a ieşit "la deal" (cum zic progresenii la câmp), la 64 de ani şi-a dat pălăria mai pe ceafă să vadă ce s'a făcut pe câmpia Olteniţei, din ce se zice! Nu vede nimic. Da, colo sunt viile oamenilor - soi hibrid de câte 30-40 de ani - singurul lucru sigur al omului. Încolo - canalul, ce venea din Mostiştea, sec, pompele furate, motoarele electrice distruse, firele electrice cât funia retezate. Grâul e băgat în pământ în lotul al mare al asociaţiei (unde are şi el 5 pogoane) dar porumbul, floarea soarelui, sfecla, fasolea, cartofii, soia, ricinul, tutunul unde vor fi? După patru ani asta încă nu se ştie.

Fata lui dela Bucureşti e acuma acasă, că-i Duminică. Nea Ion se întoarce de "la deal" hotărât să-i zică fetei tot ce are pe inimă.

- A venit iar primăvara, mă tată, zice bătrânul alor lui, aşezaţi în jurul mesei.

- Ei şi? îi răspunde fata cu arţag pricepând unde bate bătrânul. Dar n'oi vrea să-mi las serviciul şi să mă'ntorc la sapă?

- Da, mă tată, dar... A început al patrulea an şi n'am primit certificatul de proprietate şi încă nu ştiu pe unde ne revin loturile. Voi, fiind tineri, puteţi alerga şi puteţi forţa reprimirea drepturilor dela părinţii mei.

- Şi... nu te supăra, Măuţă mamă, - a îndrăznit şi vecina Maria, maică-sa şi femeia lui nea Ion, - da' noi am îmbătrânit şi nu mai putem. Sile - ginerele său: băiat de sat - acum muncitor şomer la Bucureşti mai mai că'nclină să se'ntoarcă. Măuţa îl vede şi, se ridică gaie dela masă şi încheie:

- Ce estii?!... Tu faci ce-ţi zic eu. Hait! Scoal' de-acolo şi porneşte maşina. Îşi ia de mână cele două fete gemene şi se urcă în Olcit-ul, cumpărat cu bani dela bătrânii părinţi. Io am servici bun, tată. Nu-l las eu şi nu-mi părăsesc apartamentul pentru pogoanele voastre chiabureşti!

Totul se face ca'ntr'o furtună. Fata încarcă sacoşele pline cu brânză, cu ouă, cu lapte, cu mălai, cu făină, cu două puici tăiate, se suie şi dispare în Olcit-ul gălbior.

Nea Ion rămâne înţepenit în faţa porţilor ale mari deschise şi se uită după ei. Şi nu-şi dă seama de ce, în loc să-i revadă pe ei, vede ieşind din praf chipul lui Nelu - normatoru', omul ăla lacom de ţuică cu care au venit ei la lăsata secului, căruia i-au zis prieten de servici şi de familie. Nelu ăsta - înalt şi slab, cu ochii beliţi şi cu părul alb, după ce "s'a făcut" de câte ţuici a cărat, l-a luat pe după gât şi după ce l-a pupat pe obrazul lui slab şi nebărbierit, de om de ţară, i-a zis: "Stai liniştit, nea Ioane. Fata dumitale e bine. Înşurubată pe viaţă. Secretara directorului, vărul meu. La noi au fost scoşi în şomaj numai muncitorii "indisciplinaţi" care au mârâit contra conducerii. De noi cei din birouri, nu s'atinge nimeni. Trăiască tătucu nostru, Iliescu. El ne ţine că suntem de-ai lui. Cât o fi el - nimeni nu se clinteşte!"

- Văd, mă tată, zice bătrânul închizând porţile ale mari, revăzându-l acum pe Sile, ginerele său, care s'a uitat la el ca la o nădejde. "Lasă, tătică, i-au spus ochii lui. Io nu te las. Aşa cum am venit toate Sâmbetele şi Duminicile... Iar Domnul ăsta Iliescu... Ce a dat el vreodată cu sapa sau a pontat el vreo cartelă într'o fabrică să ne poată înţelege? Ce-a putut să prindă el din viaţă plugarului român în cartierul ţigănesc din Olteniţa de unde a plecat? Politică! Adică şmecherie... Pân ' la urmă locul meu aici îi!"

Asta l-a mai liniştit pe bătrân, dar nu l-a oprit să-şi tragă pălăria mai pe ochi şi să ofteze prelung, ducându-se să rânească la porci şi să dea la oi, gândindu-se la pământul său împrăştiat în ceaţă.

CĂRŢI, ZIARE, MUZICĂ DIN ROMÂNIA LA DVS. ACASĂ, PRIN ARTIMMEX

Exprimati–va optiunile marcind cu "X" in casuta corespunzatoare comenzii dorite si completati valorile in $ in ultima coloana din dreapta. Unele ziare ca Romania libera, Evenimentul zilei, Adevarul, Cotidianul, Gazeta sporturilor, se livreaza in seturi de 6 pe o saptamana sau numai ultimul ziar (de miercuri). Pentru preturi neafisate, telefonati. Pretul indicat in dolari este acelasi in Canada (in $CAN) sau in USA (in $US).

ZIARE / SAPTAMANALE: Daca sint 2, incercuiti doar cel dorit:	Bucati in set,	PRET ABONAMENT PE 4 SAPTAMANI	X	PRET ABONAMENT PE 13 SAPTAMANI	X	X	VALOARE $
1. Romania Libera/Evenimentul	Sase	$26.99	☐	$84.99	☐	☐	
2. Rom.Lib. sau Evenim.Zilei	Unu	$10.99	☐	$29.99	☐	☐	
3. Expres Magazin/Fotbal Plus	Unu	$11.99	☐	$34.99	☐	☐	
4. Gazeta Sporturilor/Sportul	Unu	$11.99	☐	$34.99	☐	☐	
5. Academia Catavencu	Unu	$5.99	☐	$34.99	☐	☐	
6. Fotbal sau Sport Star	Unu	$10.99	☐	$18.99	☐	☐	
7. Adevarul sau Cotidianul	Unu	$11.99	☐	$29.99	☐	☐	
8.				$34.99	☐	☐	
spatiu pentru comenzi de alte ziare nelistate: (Doriti REBUS? 15 feluri!		REBUS Flacara:		$13.95	☐)*$	☐	

*pentru ne–listate, de confirmat pretul prin Artimmex

Pentru alte ziare: dati telefon/FAX/scrieti la Artimmex SUBTOTAL ZIARE:

CARTI: AUTOR	TITLU	EDITURA	PRET	X	$
1. G.Modorcea –	Baietii de bani gata (copiii nomenclaturii)	ALCRIS	$11.99	☐	
2. Maresal I. Antonescu –	Epistolarul Infernului	ALBATROS	$11.99	☐	
3. Nicolae Iorga –	Politica Externa a Regelui Carol I	VIITORUL	$11.99	☐	
4. Sanda Marin –	Carte de bucate	ORIZONT	$9.99	☐	
5. Rene Miller –	Rasputin si femeile	ORIZONT	$9.99	☐	
6. Daphne de Maurier –	Rebecca	ORIZONT	$9.99	☐	
7. D.H.Lawrence –	Amantul Lady–ei Chatterley	VIVALDI	$9.99	☐	
8. Mircea Eliade –	Isabel si apele diavolului	MINERVA	$9.99	☐	
9. Ioan Dan –	Procesul Maresalului Antonescu	TEMPUS	$11.99	☐	
10. John Steinbeck –	Iarna vrajbei noastre	ORIZONT	$9.99	☐	
11. Bomba Drogurilor –	Cazuri, filiere, terorism etc.	HUMANITAS	$9.99	☐	
12. Dictionar Englez–Roman sau Roman–Englez(1124 pagini)		GRAMAR	$11.99	☐	
13. Matematica/Geometrie, clasa 4...12/Abecedar distractiv, una:		DIDACTICA	$11.99	☐	
14. M.Bradbury –	Romanul secolului XX Un om al istoriei	UNIVERS	$9.99	☐	
15. "Cronica Secolului XX": stiri reproduse din anul 1939,1940 etc. De nr. de revista:			*$ 3.99	☐	
16. spatiu rezervat pentru comenzi nelistate, la cerere;	(alte 20 titluri disponibile)		*$.	☐	

*de confirmat pretul prin Artimmex

Pentru alte carti: aflati titlul si pretul prin scris/telefon/FAX SUBTOTAL CARTI:

CASETE–MUSICA TITLU	PRET	X	$
1. "DIVERTIS":cel mai buni (12) comici de la M.Crisan incoace – 2 casete	$15.99	☐	
2. Muzica populara:M.Tanase,E.Gavris,I.Ciobanu,D.Siminica,I.Radu etc.Vol.I	$11.99	☐	

Pentru alte casete: telefonati sau fax pentru a afla titlul si pretul SUBTOTAL MUSICA:

Adunati subtotalurile de la ziare/saptamanale, carti si muzica – TOTAL COMANDA: $

Preturile includ livrarea/GST/PST/State tax. Produsele ARTIMMEX se pot comanda prin posta/abonament. Pentru livrare prin posta ingaduiti 1–4 saptamani de la comanda. In Toronto se vand la: "Forest Convenience"– 105 Parkway Forest Dr., *"Apollo Travel"–1300 Bathurst St.,"Baxter's "NEW Fine Foods"–798 Sheppard Av. E, "Garry Smoke"– 747 Don Mills Rd., "Milk Mart"– 441 Rogers Rd., Duminica, la Biserica "Sf.Gheorghe"– 247 Rosethorn Ave, Croitoria "As you like it"–8 Craighurst(colt cu/vest de Younge, N.de Eglinton).Restaurantul "Dracula House"– 2 Thorncliffe Park Dr. In Montreal:"Bucarest Deli", 5808 Cote St. Luc

Completati mai jos si trimiteti formularul impreuna cu plata prin cheque sau M.O. la ARTIMMEX:

Name: Mr. ☐ Mrs. ☐ Miss ☐ Ms. ☐

Street # Street Apt.# City Province Code

Telephone:

PENTRU ORICE INFORMATII SUPLIMENTARE, LISTE DE PUBLICATII ETC. ADRESATI–VA DIRECT LA:

ARTIMMEX

Importers of exotic art, publications and giftware

3555 Don Mills Road, Unit 6–530
Willowdale, Ontario M2H 3N3 CANADA

Tel. 416–493 4096
FAX:416–493 7266

NERUŞNARE, IMBECILITATE ŞI CORUPŢIE

Mihai S. DERDENA

Tot Românul onest ştie că, în statul român de democraţie iliesciană, marii nomenclaturişti ai vechiului regim comunist, vinovaţi de genocid şi de dezastru economic, au petrecut câţiva ani, după simulacrul de procese penale, nu în temniţe, nici în ocne şi nici în ospicii, unde ar fi meritat cu prisosinţă să zacă până la moarte, ci în confortabile case de odihnă. Căci închisori de temut până la 22 Decembrie 1989, precum Jilava, bunăoară, fură transformate, peste noapte, în veritabile stabilimente recreative, în care să trăiască boiereşte aşa-zişii iubiţi fii ai poporului adică cei ce, tăind şi spânzurând în chip discreţionar, ne azvârliseră în bezna epocii de piatră, minţind că-i epocă de aur. Trăind ca belferii, aceşti vampiri ai poporului român aveau de toate: mâncare şi băutură ca să devină pântecoşi, radiouri, televizoare, cărţi, ziare, reviste şi libertate deplină. Iar ca să nu se plictisească li s'a dat acestor tartori-călăi şi dreptul de a-şi scrie memoriile, de a acorda interviuri reporterilor ceauşişti.

Ieşind din Jilava, nomenclaturistul ceauşist, Dumitru Popescu, adică tartorul ce condusese până la 22 Decembrie 1989 Facultatea de Prostologie - cum obişnuiau oamenii din popor să denumească sinistra Academie ateizantă "Ştefan Gheorghiu" - unde credeţi că s'a oprit? Chiar la sediul Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România (A.F.D.P.R.), cerând nici mai mult nici mai puţin decât înscrierea sa în rândul foştilor deţinuţi politici, adică în rândul victimelor sale şi ale sistemului comunist pe care el l-a împrospătat an de an cu cadre demonic şcolite pentru posturi de conducere. Evident, demersul nu i-a reuşit. A fost numaidecât concediat, luându-şi tălpăşiţa cu coada între picioare.

Mare nerušinare, se va zice pe bună dreptate. Însă, n'ar trebui să ne mai mire acest tupeu pentrucă acelaşi individ comisese, cât timp a avut în mâini cuţitul şi pâinea, o nerušinare şi mai mare: s'a considerat şi a pretins să i se spună "Popescu - Dumnezeu". Un afront ca acesta la adresa divinităţii şi a tuturor creştinilor nu s'a mai pomenit la Românii. Prin urmare asta ar putea să ceară acest antihrist: să-şi înscrie luciferica-i poftă de mărire în celebra carte a recordurilor celor mai năstrušnice. Numai că nişte editori de bun simţ l-ar putea trimite şi dânşii la plimbare cu coada-i de drac între picioare, cum făcură cei dela filiala bucureşteană a A.F.D.P.R.

Ne-ar plăcea să credem că, după această întâmplare, conducerea A.F.D.P.R. a înţeles şi mai bine că bunul simţ, logica şi adevărul cer de multă vreme să se elimine confuzia din sigla acestei asociaţii, prin introducerea iniţialelor A.C. în locul iniţialei P., care, dacă mai rămâne, devine superfluă. Propunem, aşadar, această denumire completă, corectă şi neechivocă: Asociaţia Foştilor Deţinuţi Anticomunişti din România. Introducerea şi a literei C este strict necesară deoarece A-ul singur ar putea semnifica şi "Antifascişti", ceea ce ar duce inevitabil la altă confuzie nedorită. Iată, aşadar, sigla univocă propusă: A.F.D.A.C.R. sau doar A.F.D.A.C. căci orice Român va înţelege că-i din România nu din altă ţară, această asociaţie atât de controversată în ceea ce priveşte titulatura ce i s'a dat în Ianuarie 1990, la înfiinţare.

Revenind la sinistrul personaj nerušinat, dorim să-i mai informăm pe cititori că acesta a declarat într'un interviu, pe când se afla, în refacere, la Jilava cosmetizată, că Nicolae Ceauşescu n'a fost idiot. Însă orice om cu minte sănătoasă îşi poate da uşor seamă că, dacă ar fi afirmat adevărul arhiştiut că Nicolae Ceauşescu a fost un subdezvoltat mintal, ar fi însemnat că Dumitru Popescu, om cu carte să se fi pus singur în situaţia ridicolă de a fi recunoscut că a servit pe un bâlbâit cu gura strâmbă care, din idioţie a adus nu numai poporului român ci şi limbii române cele mai multe şi mai cumplite suferinţe, nefiind în stare nici după un sfert de secol (fără trei luni) de conducere a ţării să pronunţe în alt fel decât: pretini, Venam, Vena, tezili, problemili, naţiuneli, celelante, tutulor, agust, Hasburgic (îi trebuia aproape un minut de silabisire bâlbâită, ca să rezulte, de fiecare dată, această prostească invenţie lexicală), corent, coraj, secoritate, siderorgic, municipu etc.

Iată şi alte argumente ierfutabile că aşa-numitul "geniu al Carpaţilor" a fost un idiot veritabil şi irecuperabil:

1. În toiul Rebeliunii din Timişoara, Nicolae Ceauşescu a plecat să viziteze Iranul - întocmai ca baba care se piaptănă în timp ce satul arde - lăsându-şi nevasta ca preşedinte adinterim.

2. Cei ce încearcă reabilitarea acestui idiot susţin că nu el avea răutate multă, ci nevastă-sa care începuse să-l influenţeze tot mai mult şi în chip nefast. Însă faptul că el s'a lăsat dirijat de o soţie proastă şi rea confirmă, de asemenea, prostia lui.

3. A declarat că, în cursul toamnei din 1989, a cercetat, zile şi nopţi de-a rândul, constituţia sa şi toate legile sale spre a vedea dacă e ceva rău într'însele ce ar trebui îndreptat, ajungând la concluzia stupidă că legislaţia lui este perfectă, că nu-i nimic de schimbat sau de completat.

4. În 1989, liderii tuturor statelor comuniste din Europa au acceptat, treptat, dialogul cu propriile popoare oprimate, numai Nicolae Ceauşescu n'a conceput aşa ceva, ţinând cu dinţii de putere.

5. Refuzând cu obstinaţie orice dialog şi orice schimbare, N.C. a rostit greşit, ca un imbecil ce era, o cunoscută zicală românească, spunând "Când va face plopul mere" în loc de "Când va face plopul pere şi răchita micşunele").

6. Că nu-i mergea deloc mintea s'a văzut foarte clar la procesul său, când s'a tot cramponat de posibilitatea de a răspunde acuzaţiilor exclusiv în faţa Marii Adunării Naţionale, neputând să priceapă că acea adunătură de slugi preaplecate lui pierduse, o dată cu dânsul, raţiunea de a fi organ al puterii de stat.

7. Cerea să i se raporteze numai date statistice mincinoase, cifre cât mai umflate, astfel încât nu roşea să declare el însuşi - cu tipica-i emfază de debil mintal - că s'au recoltat de pe un hectar de porumb chiar şi 42 de tone de ştiuleţi.

8. A demolat sate, biserici şi alte monumente istorice, ceea ce numai un om fără minte putea să facă.

9. Ţinând un popor în foame, în frig, în întuneric, în boli şi în teroare, a reuşit să lichideze în timp record datoria externă împovărătoare. Şi în loc ca după acele sacrificii inimaginabile să slobozească şurubul, el l-a strâns în 1989, şi mai tare fiindcă îşi propusese să devină, din debitor, cel mai mare creditor din lume.

10. Până şi preşcolarii râdeau tot timpul de Nicolae Ceauşescu, zicând această foarte cunoscută şi directă şaradă:

"Cine-i mic şi dă din mână
Şi-are unu la română?"

Iar cei mulţi ce se rugau, de fiecare dată, ca Nicolae Ceauşescu să nu se mai întoarcă din călătoria pe care o efectua în străinătate, când l-au văzut la zid s'au bucurat în modul cel mai zgomotos, cum nu s'a întâmplat nicicând în istorie, strigând cu însufleţire, cu cea mai vie satisfacţie, acest distih entuziasmant:

"Ceauşescu fiu iubit,
La zid bine ai venit!"

Este indicat să se amintească necontenit pentru viitorime că ruşinea cea mai dezgustătoare pe care au suferit-o Românii a fost aceea că au avut, ca lideri extrem de longevivi, pe călăul Dej şi pe cretinul Ceauşescu, că, dintre toate partidele comuniste guvernamentale, P.C.R. a deţinut continuu şi foarte detaşat locul I în ceea ce priveşte numărul de membri raportat la suta de locuitori. Se poate uşor deduce că tot neinvidiatul loc întâi le-a revenit Românilor şi în privinţa uriaşului procent de securişti, de agenţi informatori şi de lichele. Pentru toate aceste groaznice recorduri se face vinovată numai şi numai intelectualitatea noastră care-i neasemuit de laşă şi de coruptibilă.

Corupţia este fără nici o îndoială, profund dăunătoare în orice domeniu şi la toate nivelurile societăţii. Însă primejdia cea mai mare pentru neamul românesc o reprezintă coruperea istoricilor şi a istoricilor literari, căci, aceştia, acţionând ca Iude în slujba unor forţe oculte din străinătate, promovează fără încetare minciuna în locul adevărului istoric, falsele valori şi personalităţi culturale în locul autenticelor valori şi personalităţi culturale, ne poluează limba, credinţa, cultura şi istoria. Vai nouă cu astfel de intelectuali, lipsiţi de scrupule, de dragoste de Dumnezeu, de Ţară şi de Neam!

Cum nu vii tu, Ţepeş doamne ... ca să ne scapi de mişei?

NOTICE TO TOBACCO RETAILERS

On February 8, 1994, the *Tobacco Sales to Young Persons Act* came into force.

This federal legislation

- raises the minimum legal age of persons to whom tobacco products can be sold from 16 to 18 years
- restricts the location of cigarette vending machines to bars, taverns and similar beverage rooms
- increases the penalty for selling tobacco to young persons from $100 to a maximum of up to $50,000 for repeated offences.

If you sell tobacco on your premises, you are obliged, under the *Tobacco Sales to Young Persons Act*, to display a sign containing the message shown here.

It is prohibited by federal law to provide tobacco products to persons under 18 years of age.

Il est interdit par la loi fédérale de fournir des produits du tabac aux personnes âgées de moins de 18 ans.

A full-size, colour sign and a letter explaining your obligations as a tobacco retailer will be sent to you soon by Health Canada.

Check with your province for any additional laws regarding the sale of tobacco products to young persons.

If you do not receive an information package by March 15 or if you want further information on the *Tobacco Sales to Young Persons Act*, please call

1-800-263-9004.

Health Canada Santé Canada

Canada

KGB-ISTUL DIN BUTOIUL DE PE NISTRU

——Gh. Ionescu OLBOJAN——

Despre Ivan Pantiuşa-Botnarenco s'a scris mult. Nu însă îndeajuns. Dovadă stau mărturiile de mai jos ale Domnului Mircea Gheorghiu - veteran de război şi fost deţinut politic pentru participarea sa la manifestările dela 8 Noembrie 1946 din Piaţa Palatului:

"În toamna anului 1959, după ce am fost rearestat, am fost dus de Securitate în Strada Uranus şi băgat într'o cameră cu un învăţător, Ion Teodorescu, originar din Urecheştii Buzăului. După ce urmase Şcoala de Ofiţeri în Rezervă pentru infanterie, în 1938 a fost numit învăţător în comuna Borisofca, de lângă Tighina-Basarabia, alături de un alt învăţător român, Ştefan Cocoş, şi el trimis din Regat. Din spusele sătenilor, Teodorescu a aflat că în urmă cu câţiva ani, pe malul drept al Nistrului, limitrof comunei Borisofca, a fost descoperit un butoi adus de ape. Când sătenii au deschis capacul butoiului, au găsit în el un tip aproape îngheţat de frig şi care pretindea că se numeşte Ivan Pantiuşa-Botnarenco[1], Român din Republica Moldovenească[2] şi că, disperat de situaţia din U.R.S.S., nu a avut o altă posibilitate de scăpare decât aceea de a se băga într'un butoi şi a-şi da drumul pe apa Nistrului, cu speranţa că se va opri pe malul românesc al râului. I s'au dat primele îngrijiri şi haine, Pantiuşa stabilindu-se în acea comună românească.

Povestea cu venitul butoiului pe apă a fost crezută de Românii satului. Nimeni nu şi-a pus elementara întrebare: Bine, bine! Ai venit cu butoiul pe apă, dar cine ţi-a bătut capacul în doage?

Pentru noii săi consăteni, Pantiuşa era un ***om de pripas,*** *muncind pe la diferiţi gospodari în schimbul mesei şi dormitului prin grajduri, la un loc cu animalele. Din când în când dispărea pentru câteva zile, după care apărea şi era văzut sistematic Duminica la biserica din comună, unde se ruga în genunchi, motiv pentru care era considerat bun credincios, un om cu frica lui Dumnezeu în sân. Avea un tic: scotea permanent din el un râs hidos (ha, ha, ha! - repetat) care îl făcea recunoscut între megieşi.*

În vara lui 1940, când nea fost luată Basarabia de către Ruşi, învăţătorul I.T., colegul său, Cocoş, şi preotul comunei şi-au strâns bruma de lucruri şi s'au retras la Urecheştii Buzăului, la familia Teodorescu. De aici, învăţătorii au fost concentraţi de către regimentul de infanterie retras dela Tighina. Într'una din zile, colonelul-comandant al regimentului povesteşte celor doi învăţători necazurile suferite de regiment în retragerea sa prin comuna Borisofca, anume că din turla bisericii s'a tras asupra armatei române în retragere, rezultând câţiva morţi şi răniţi. După începerea campaniei militare în Răsărit, în 1941, colonelul-comandant şi-a propus să afle cine a îndrăznit să tragă asupra Armatei Române, din turla bisericii din Borisofca, în 1940. În acelaşi timp, după căderea Odesei, un ordin al Mareşalului Antonescu demobiliza toţi învăţătorii care avuseseră posturi în Basarabia şi îi obliga să se întoarcă la locurile lor de muncă vremelnic părăsite. Cei doi învăţători se întorc în satul basarabean şi aud dela Românii din acea localitate că Pantiuşa şi cu un amic al său sunt arestaţi şi acuzaţi a fi agenţi secreţi sovietici strecuraţi în teritoriile româneşti, pentru acţiuni de diversiune. Principalul cap de acuzare era faptul că nici unul dintre cei doi nu preciza unde s'a retras în România după ultimatumul sovietic din Iunie 1940, ambii pretinzând că au fugit de comunismul sovietic, dar au rămas pe loc atunci când Românii adevăraţi au părăsit forţat Basarabia.

Colonelul-comandant al regimentului de infanterie Tighina devenise, între timp, comandantul militar al oraşului Chişinău şi, implicit, comandantul Tribunalului Militar care urma să-i judece pe cei doi acuzaţi de spionaj în favoarea Uniunii Sovietice. Cei doi învăţători primesc un bilet din partea lui Pantiuşa în care acesta îi implora să depună mărturii favorabile lui şi amicului său în faţa Tribunalului Militar dela Chişinău, pretinzând că şi el s'ar fi retras odată cu populaţia românească din Basarabia, în Iunie 1940. Teodorescu şi colegul său cad de acord să-l salveze pe Pantiuşa, crezându-l nevinovat.

După proces, în care cei doi au fost achitaţi ca nevinovaţi, colonelul-comandant al Tribunalului Militar Chişinău i-a invitat la el pe cei doi învăţători, exprimându-şi regretul că ei au luat apărarea unor spioni sovietici despre care Armata Română bănuieşte că sunt autorii atacului armat din turla bisericii din Borisofca.

În prima Duminică după eliberarea celor doi acuzaţi, în timpul serviciului religios din biserica satului, Pantiuşa şi celălalt erau aruncaţi la pământ şi sărutau încălţările celor doi învăţători, cei care îi apăraseră.

În primăvara lui '44, trupele ruseşti trec Nistrul, iar cei doi învăţători se retrag în ţară şi sunt din nou concentraţi. Locotenentul Ion Teodorescu participă la luptele dela Oarba de Mureş, de unde este trecut definitiv în rezervă pentrucă se îmbolnăvise de epilepsie, urmare a unui şoc nervos în timpul luptelor de aici. În vara lui '58, Teodorescu este arestat de Securitate şi încarcerat în clădirea din Strada Uranus, unde este anchetat timp de un, acuzaţia care i se aducea fiind cea că este ***legionar.*** *Din cauza crizelor de epilepsie se bucura de un regim mai blând din partea anchetatorilor, nefiind agresat sau bătut. Într'o seară, în timpul anchetei, când tensiunea nervoasă a anchetatorului era la maximum, cineva trânteşte uşa de perete, iar anchetatorul sare în sus strigând: să trăiţi, tovarăşe general! În loc de răspuns, în biroul anchetatorului se auzi acel ha, ha, ha! pe care Teodorescu îl cunoştea de undeva, dar nu mai ştia - pe moment - de unde. După un alt ha, ha, ha! enigmaticul general se apropie de anchetator şi îl chestionează cum merge ancheta. În acest moment, anchetatorul raportează:* ***acest bandit de legionar nu vrea să recunoască că este legionar.*** *Generalul se întoarce spre prezumtivul legionar, moment în care Teodorescu recunoaşte în el pe umilul Pantiuşa de altădată. Sărind în picioare, Teodorescu îl imploră pe general să-l scutească de anchetă pentru faptul că el, învăţătorul Teodorescu, l-a salvat cândva dela moarte. Pantiuşa a făcut stânga'mprejur şi a ieşit din birou. Teodorescu a fost trecut la* ***izolare*** *şi nu s'a mai ştiut nimic de el."*

NOTE:

[1] Ivan Pantiuşa-Botnarenco, alias Pintilie, adjunct al Ministerului de Interne român între anii 1948-1952, personaj controversat în ceea ce priveşte obârşia sa. A încercat pe toate căile să subordoneze serviciile române de spionaj celor sovietice.

[2] Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească a fost opera lui Stalin de menţinere a unor conflicte teritoriale cu România, prin invocarea prezenţei acestei republici pe teritoriul sovietic, cerând în acest sens ca teritoriul Basarabiei să se unească, vezi Doamne, cu surogatul de republică de dincolo de Nistru. Redăm în continuare actul de constituire al acestei aşa-zise republici şi care ne poate lumina în legătură cu poziţia de astăzi a Basarabiei. El se numea Hotărârea Secţiei a III-a a VUTIC-ului asupra alcătuirii Republicii Socialiste Sovietice Moldoveneşti.

"Ţinând seama de voinţa hotărâtă a muncitorilor şi ţăranilor Moldovei Sovietice şi pornind dela temeliile nestrămutate ale Constituţiei Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Secţia a III-a a VUTIC-ului, chemarea a 8-a, hotărăşte:

a) să se organizeze în alcătuirea Republicii Sovietice Socialiste Ucrainene Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească:

b) Graniţele Republicii Moldoveneşti să se stabilească: 1) Dela Miază-Noapte - Asfinţit, pe graniţa de Miază-Noapte a satelor: Gruski şi Ocniţa, raionul Velico-Kostăţele, ţinutul Tulcinului, Gubernia Podoláii, lăsând la o parte satul Bogdani şi mestecica Zadnikov, urmând mai departe spre staţia Borşi şi satele Giderim, Positeli, Osinovska; 2) Dela Răsărit, pe hotarul de Răsărit al satului Mihailovska, spre ţinutul Ananiev, Valea Hoţului, Antonovska, Elenovska, Nova-Alexandrovka, Svoboda-Ploskaia, Grădiniţa, târgul Tiraspol, hotarul Slobozia, mai departe pe limanul Kuciurganului, peste lacul Ploskoe, spre satul Troiskaia".

DIVERSIUNI VIA NEW-AGE

Scrise de autohtoni sau în "traducţie", după 1989, şi în România au început să apară broşuri sau cărţi despre fenomenul numit "Noua eră". Şi articole prin diverse publicaţii, bineînţeles. Toate înfierând "cestiunea".

Din nefericire, unii autori, manifestând un impardonabil partizanat confesional, nu ezită a "conecta" ceea ce sau pe cine "nu au la ficaţi" la reţeaua New Age. De ce? Pentrucă "aşa vrea muşchii lor". Încă o cale de a reîmprospăta zăzania dintre bisericile creştine.

Ai uneori senzaţia că Satana îşi trage singur picioare în dos pentru a-l duce pe bunul creştin în greşeală. Şi vine aşa, ca o boare, o "mireasmă" de obiele securisto-kaghebiste.

Acum, aici, să fie clar măcar un singur aspect. Evident prezenţa ideilor "Noii Ere" în multe straturi ale societăţii, poate face pe oricine să întrebe: există o "conspiraţie New Age?" Nu există dovezi serioase în privinţa existenţei unei organizaţii bine puse la punct, cu o administraţie centrală şi cu un plan secret ce şi-a propus stingerea creştinismului şi instaurarea unui antichristic guvern mondial. De altfel, asemenea bisericilor creştine, adepţii "Noii Ere" îşi fac public(e) crezul(-urile), se dedică în mod deschis câştigării de noi convertiţi. Unde e, deci, "conspiraţia"?

Dacă vrem să vorbim de un centru, ei bine, el există, dar e nevăzut, pentrucă se află în sălaşul Diavolului.

Şi diabolice sunt fanatismul, neîngăduinţa. Şi orice fel de fundamentalism.

...

RÂNDURI ÎNTÂRZIATE

Nicicând nu vom avea "opere complete" în ceea ce priveşte anatomia suferinţei. Şi pentru faptul că, aşa cum spune Scriptura, doar dincolo de poarta de mărgăritar vom cunoaşte întregul, adică tocmai acolo unde nu există pricină de întristare şi suspin.

Fiecare om fiind unic, există numai un mod al fiecăruia de oglindire, există relaţia personală cu Dumnezeu, există relaţia personală cu suferinţa.

Jilava, lagărele Luciu Giurgeni, Grădina şi Stoienesţi Gherla, iată o geografie a suferinţei D-lui Doru Novacovici, călătoria sa prin marele penitenciar numit România, din vremuri ce le dorim fără întoarcere.

"În România, după gratii" editată acum câtva timp (şi) de Fundaţia pentru Tineret din Buzău, este o carte care nu poate lipsi din biblioteca unui cercetător al suferinţei, dar nici dintre cărţile oricărui tânăr din Est sau (de ce nu?) din Vest. Fiindcă e de memorat: oriunde va fi semn de înmugurire, sub orice nume sau simbol, a comunismului, pe două lucruri trebue puse mâinile şi fără zăbavă: pe Biblie şi pe sabie.

Fluent, fără stângăcii, opusculul ne prezintă suferinţa "oglindită" de Dl. Doru Novacovici. O mărturie despre sine, despre alţii, parte a calvarului României.

Până la ceruri, trebue să ne străduim a afla cât mai mult "în parte". Aici, în lumea aceasta. Numai astfel vom înţelege Mântuirea şi vom crede.

De citit, deci, şi mărturia numită *"În România, după gratii"*.

...

CUCUVEAUA LA TOPOLOVĂŢU MARE

Cu ocazia vizitei "de lucru" pe meleagurile timişene (vizită semi-clandestină, deoarece programul a fost ţinut secret până în ultima clipă, de teama unei prea mari şi nedorite aglomerări de opozanţi), Preşedintele Iliescu a poposit şi la Topolovăţu Mare, la cimitir, în vederea depunerii unei coroane de flori pe locul unde se află înhumat cadavrul inginerului Ioan Jossu, erou al agriculturii socialiste, multidecorat în vremuri ceauşiste.

Apoi, preşedintele s'a întreţinut cu cele două văduve (soţia şi amanta, fostele) precum şi cu fiul (legitim). Au deplâns "spargerea" prosperului bastion ceapist din comună de către "hienele" ţăraniste, liberale şi legionare, aceleaşi "hiene" care, după Decembrie 1989, l-au calomniat şi "i-au grăbit sfârşitul" susnumitului brav inginer comunist.

Iliescu a promis că "se va face dreptate" şi a atenţionat anemica adunătură de aplaudaci să se ferească de cei puşi pe căpătuială.

La întoarcere, pe autostrada spre Timişoara, Marele Emanat s'a întâlnit cu 15 tractoare ale salubrităţii, plineochi cu gunoaie.

...

DESPRE "PRESA DE SCANDAL" LA TIMIŞOARA

Patronul săptămânalului timişorean "Agenda" s'a declarat, nu o dată, ziarist, "apolitic", chiar "foarte apolitic". Am mai consemnat şi altă dată, în altă ocazie, opiniile domniei sale despre un asemenea soi de jurnalism, noi permiţându-ne să-l numim "inodor, incolor, insipid". Dl. Kovacs Zoltan a încălcat însă flagrant declaraţiile domniei sale de până acum, cu prilejul vizitei "de lucrătură" a lui Ion Iliescu în judeţul Timiş.

Patronul insipidului, inodorului, incolorului şi agramatului săptămânal "Agenda" a ţinut mortiş să-i înmâneze preşedintelui ţării un număr din publicaţia domniei sale. Lucrul acesta s'a petrecut pe Aeroportul Timişoara.

Numai că, înmânându-i "declaraţia" de hârtie, Dl. Kovacs a socotit a fi oportun şi să arunce "cu pietre" în colegii de breaslă: "D-le Preşedinte, pentru a vă convinge că în Timişoara nu există doar presă de scandal, vă rog să primiţi ziarul nostru "Agenda!"

După care Dl. Kovacs i-a zâmbit D-lui Iliescu, Dl. Iliescu i-a zâmbit D-lui Kovacs, zâmbete tandre. Apolitice!!!

...

SOCIETATEA CULTURALĂ "ŢINUTUL HERŢA" BUCUREŞTI ROMÂNIA

Fraţi Români,

Românii din Ţinutul Herţa, care în 1940 (sau 1944) au trebuit să-şi părăsească pământul curat românesc pe care s'au născut şi pe care au trăit din totdeauna, s'au constituit în Societatea Culturală "Ţinutul Herţa". Prima şedinţă cu caracter organizatoric, la care Herţenii au fost invitaţi împreună cu familiile şi prietenii lor, a avut loc la sediul AGIR din Str. M. Eminescu Nr. 8 (lângă Piaţa Romană).

Preşedintele Societăţii
Prof. Dr. Doc. I. GHERMAN

Secretar,
Av. V. GRIGORIU

Adresa poştală: Prof. Dr. doc. Ion GHERMAN,
Bucureşti II, Of. Poştal 48, C.P.I, cod 72.150;
Tel: 6351987; Cont CEC: 45.110.934

OLTENISME

—Ionel RĂDULESCU—

ALO!... AŢI GREŞIT NUMĂRUL

Telefonia românească tinde spre modernizare prin utilizarea echipamentelor firmei româno-franceze ROMTELECOM-ALCATEL NETWORK SYSTEMS. A fost instalată noua centrală digitală Craiova cu 20000 linii telefonice de abonat şi pusă în funcţiune centrala digitală zonală cu 3000 joncţiuni pe relaţiile Craiovei cu oraşele mari din ţară şi cu centrele de distribuţie ale Olteniei. Dar în ciuda acestor tehnici de vârf, telefonia doljeană nu s'a schimbat cu nimic, astfel:

- la orele de vârf ale activităţilor zilnice nu poţi prinde un ton!
- apelul format e recepţionat greşit, însemnând bani, timp şi nervi în zadar;
- costul abonamentului urcă dela lună la lună, iar chitanţele de plată sunt umflate artificial, pentru salariile grase ale personalului;
- convorbirile telefonice au devenit un lux, continuă să fie ascultate şi se întrerup când nu te aştepţi;
- instalarea unui post telefonic pe cale legală este exclusă, cererile nesusţinute de "verzi" fiind total ineficiente;
- deranjamentele telefonice sunt la ordinea zilei, iar reclamaţiile abonaţilor reprezintă munţi de hârtii care se-aruncă la coş!

• • •

ŢIGANIADA

Dacă sub Ceauşescu ţiganii mai erau, cât de cât, struniţi şi chemaţi la ordine, sub Iliescu s'au ajuns şi-au devenit extrem de agresivi şi la lumina zilei, fiind deseori pe mână cu noua miliţie "democrată", la care cotizează în valută, pentru a fi trecuţi cu vederea, ca bişniţari şi hoţi. Primăria Craiovei şi Partidul Ecologist au convenit cu capii ţiganilor angajarea balaoacheşilor pe funcţii de paznici ai parcurilor, grădinilor publice şi spaţiilor verzi! Să vezi şi să nu crezi, ştiut fiind faptul că ţiganul e tot ţigan şi'n ziua de Paşti! Certaţi cu cartea, munca, ordinea, curăţenia, ruşinea, respectul şi elementarul bun simţ omenesc, ţiganii sfidează cu cinism şi terorizează o ţară'ntreagă, dispunând de aur şi valută, însuşite pe căi murdare, prin înşelăciune, jafuri, tâlhării şi crime. Miliardarul "caritabil", Sf.Ioan Păcălitorul naivilor e doar un mărunt exemplu de vasta faună a mafiei ţigăneşti din România. Că doar peştele, dela... Cotroceni se'mpute!! Începutul mileniului al treilea va consemna pe Români drept o minoritate în ROMÂNIA romilor - această etnie contagioasă ca o pecingine şi ruşine a planetei Pământ!

• • •

"ASISTENŢA" MEDICALĂ

Sănătatea Românilor e grav bolnavă, multă durere şi cumplite suferinţe în spitalele din România. Numai la Dolj datoriile către Centrofarm se cifrează la 420 milioane lei! Îngrijirea medicală îi exclude pe şomeri şi bătrâni. Luând în calcul toate cheltuielile, asistenţa socială medicală urcă la 2 mil. lei lunar pentru un pat de spital, iar 75% dintre Români nu-şi pot plăti tratamentele şi medicaţia prescrisă. Lunar în Dolj mor 30 de copii între 0 şi 14 ani şi 840 adulţi. Condiţia disperării, stresul, subalimentaţia, lipsa acută a vitaminelor, a hranei cu minimum de calorii, duc la creşterea alarmantă a cazurilor de SIDA, cancer renal, TBC, boli cardio-vasculare şi psihice, etc. Spitalele au şi ele suferinţe cronicizate:

- aparatură uzată şi depăşită pentru diagnostic şi tratament;
- lipsa aparaturii de laborator, radiologie, anestezie, ecografie, etc.;
- bugete de sărăcie şi localuri improprii, deteriorate.

Doctor în alimentaţia raţională ceauşistă, actualul ministru-sinistru al "sănătăţii" iliiste, tov. Mincu, povesteşte la TV basmul cu proiectul de reformă a sistemului asistenţei medicale.

• • •

APARTAMENTE

Un adevărat dezastru social îl constituie stagnarea construcţiilor de locuinţe (şi) în Craiova. Manopera, materialele de construcţii, finisajele, instalaţiile, proiectele, salariile, au făcut ca preţul unei locuinţe să depăşească 4 mil. lei per cameră locuibilă! - preţ total inaccesibil unei tinere familii dela oraş, care supravieţuieşte din leafa de mizerie şi sacrificiile părinţilor. Spaţiile locative din fondul de stat, comercializate abuziv, constituie o altă sursă de pricini şi necazuri, fiindcă legislaţia actuală este insuficientă, dar şi ignorată. În 1993 la Craiova, din cele 450 mil. lei alocate pentru terminarea celor mai avansate construcţii de apartamente, 125 mil. lei au revenit locuinţelor în proiectele faraonice ale Ceauşeştilor, ori în capacităţile industriale supradimensionate şi falimentare, după acea dată memorabilă, milioanele de dolari primite din Occident s'au dovedit mană cerească în campania electorală a autoemanaţilor, care-au luat puterea.

• • •

DIN RĂU ÎN MAI RĂU

La fosta întreprindere craioveană CHIMICA, rebotezată SPUMOPLAST, s'a iscat un grav conflict de muncă, o răfuială a celor 1.000 de salariaţi cu directorul care, văzându-se încolţit şi ameninţat de subalterni, a rupt-o la fugă. Nemulţumirile oamenilor, sesizate din vreme Ministerului Industriilor şi Energiilor, precum şi Departamentului industriei chimice şi petrochimice, vizează în principal scurtcircuitele manageriale, contractele puse sub semnul întrebării, dezinteresul, risipa, utilajele vândute la preţuri derizorii etc. La finele lui '93, pierderile societăţii se cifrau la 350 milioane lei, credite neacoperite în bancă 90 milioane lei, datorii la furnizori 235 milioane lei, TVA-ul 92 milioane lei, valoarea produselor finite 190 milioane lei. Societatea se află în pragul falimentului, din vina conducerii incompetente.

Pierderile actuale se ridică la un miliard lei! Au fost înlocuiţi directorul comercial, inginerul şi contabilul şef, şefii de secţie. Salariile diminuate şi neplătite muncitorilor, dezinteresul total şi afacerile necurate au erodat unitatea, cândva benefică în industria românească. Au fost înstrăinate pe nimic maşini şi utilaje funcţionale, multicare, microbuze, frigidere, maşini de cusut, instalaţiile de încărcat sifoane au fost şi-au dispărut, magazinele cu produse finite au fost sparte şi devalizate. Peste tot, din rău în mai rău! Mafia comunistă distrugătoare.

• • •

"SOCIETARII"

Sistemul criptocomunist din România trăieşte a doua tinereţe revoluţionară, folosind metoda simplă a cosmetizării prin rebotezare. În 22 Decembrie '89 emanaţii roşii (care au slujit cu zel pe Ceauşeşti, profitând din plin de avantajele funcţiilor avute) s'au înfrăţit cu masele largi populare, devenind cu toţii feseniştii! Cu timpul, au scos capul şi-au început să gângurească, zicându-şi pe rând: peneurişti, pedearişti, peremişti sau pesemişti!! Când s'a declanşat bătălia propriu zisă pentru ciolan, tinerii feseniştii reformatori au fost renegaţi şi abandonaţi de părinţii lor adoptivi - activişti cu vechi state comuniste şi "merite" incontestabile în demolarea ţării: fedeseniştii duri care au încropit, peste noapte, actualul partid de guvernământ "Măi Dragă"! Şi-au urmat rebotezările pline de fantezie. Până şi la ţară oamenii, nu de voie, ci de nevoie au fost rebotezaţi "societari", în ceapeurile numite mai nou "forme asociative"! Doljul are deja 1.170 de asociaţii familiale cu 59.000 de gospodării pe 142.000 ha, 213 societăţi agricole şi comerciale cu 34.000 de familii pe 85.000 ha. Este vorba de recolectivizarea mascată, pe care comunismul o face prin metode subtile, rafinate, adecvate sfârşitului de secol şi mileniu. Nici un ţăran român n'ar accepta, în ruptul capului, întovărăşirile păguboase, dacă Executivul i-ar crea facilităţi pentru lucrările agricole şi nu l-ar "ferici" cu taxe şi impozite înrobitoare. Schiloada lege 18 a fondului funciar s'a dovedit a fi ce s'a dorit de fapt, vorbă goală şi praf în ochii ţăranilor batjocoriţi şi decimaţi de cancerul comunist.

MICROOLTENISME

• ...Reparatorii de locomotive din industria materialului rulant cerşesc banii cuveniţi pentru munca lor! Prin blocarea întreprinderilor de material rulant, căile ferate române vor fi la pământ! La reparaţii locomotive (RELOC) Craiova, din 2400 de salariaţi au rămas mai puţin de jumătate. Oamenii au salarii de mizerie, asigurate în medie doar 87%, nu li se recunoaşte dreptul de pensionar în grupa a II-a de muncă, nu mai au abonamente de serviciu gratuite pentru personalul navetist, CFR-ul nu angajează lucrările necesare şi nu le plăteşte.

• ...Au dispărut la Craiova până şi gratuitele "arteziene" igienice, pentru ca privatizaţii să-şi poată vinde răcoritoarele scumpe şi sintetice. Celor cu punga goală, şomerii, copiii şi bătrânii, "ţâşnitoarele" le erau mană cerească în orice sezon.

• ...S'au "reaşezat" din nou preţurile alimentelor de bază: pâinea neagră, acră, tare şi crudă e 200-300 lei, untul bine degresat a sărit de 4.000 lei/kg., parizerul fără gust şi plin de apă a ajuns la 5.000 lei/kg., carnea de pasăre 4.000 lei/kg., în timp ce orezul, grişul, zahărul, au trecut bine de mie...

• ...Împinşi de sărăcie, donatorii de sânge oferă "substanţa vieţii" contra unor stimulente anemice: preţul unei recoltări 5.000 lei, iar la a cincea donare o primă de 14.000 lei - bani cu care nu poţi cumpăra mai nimic!

• ...Ca'n toate oraşele ţării, reţeaua stradală a Craiovei e numai găuri şi hârtoape, adevărate capcane pentru pietoni şi maşini, mai ales noaptea. Oare ce drum or apuca sumele imense percepute prin impozitele şi taxele drastice impuse populaţiei?

• ...Craiova s'a "bucurat" de vizita de lucru straşnic militarizată, sterilă şi costisitoare a celui pe care l-a reales cu 79% în Septembrie '92 - prilej pentru tovarăşul să constate şomajul dramatic din zonă, rata enormă a inflaţiei, blocajul financiar fără ieşire, dar mai ales nivelul alarmant de sărăcie şi înfometare al alegătorilor, pe care i-a păcălit cu zâmbetul său patologic.

• ...La ultima teleconferinţă, tov. Văcăroiu a criticat aspru Doljul pentru blocajul financiar la RENEL, ROMGAZ şi PECO, neaplicarea legii fondului funciar (doar 30.000 titluri de proprietate eliberate, din totalul de 210.000!), neplata alocaţiei derizorii pentru copii şi a ajutoarelor băneşti pentru combustibil.

• ...Radio Oltenia Craiova serbează anul acesta a 40-a aniversare. El emite 13 ore pe zi, de Luni până Sâmbătă, şi 6 ore Duminica. Dotarea tehnică precară face ca postul să fie recepţionat doar în Câmpia Olteniei. Printre colaboratorii săi, comunişti de vază: Adrian Păunescu, Marin Sorescu, Dinu Săraru, Dionisie Sincan, Tudor Gheorghe, Iulian Mincu, Grigore Vieru, Leonida Lari ş. a.

• ...Dacă toate clauzele contractuale vor fi respectate, în circa trei luni vor începe investiţiile "cash" în dolari ale uzinei de autoturisme sud-coreene DAE WOO - capital social 51%, care va coopera cu fostul OLTCIT craiovean în societatea mixtă "AUTOMOBILE-DAE WOO" ce-şi propune, pentru '95, construirea a o sută de mii de autoturisme, două sute de mii de motoare şi cutii de viteză.

Agenţia AFROLYMPIC vă oferă:

Montreal - Bucureşti dus-întors	$ 799.00 CND
Montreal - Timişoara dus-întors	$ 1099.00 CND
Bucureşti - Montreal dus-întors	$ 899.00 CND
Montreal - Frankfurt dus-întors	$ 549.00 CND
Montreal - Paris dus-întors	$ 399.00 CND
Montreal - Budapesta dus-întors	$ 849.00 CND

QUEBEC PERMIT

- servicii în limba română
- invitaţii pentru rudele din ţară şi legalizări de acte
- bilete de avion livrate direct în România
- asigurare de bolă şi accidente pentru vizitatori
- preţuri avantajoase pentru orice destinaţie

Voyages AFROLYMPIC Inc.
4819 Ave. du Parc
Montreal, Qué.
H2V 4E7

IATA

Tel: (514) 274-0000
Fax: (514) 270-5457

Pavel Chihaia: "Tradiţii răsăritene şi influenţe occidentale în Ţara Românească"

Gheorghe RĂDULESCU

Volumul "Tradiţii răsăritene şi influenţe occidentale în Ţara Românească", a apărut în "Editura Sfintei Arhiepiscopii a Bucureştilor" în anul 1993, cu un succint "Cuvânt înainte", drept călăuză, privind viziunea istorică, arheologică, heraldică, arhitectonică, şi religioasă în evoluţia timpului, ilustrând evenimentele, faptele, cultura şi civilizaţia din acea vreme, apoi concepţiile şi optica specialiştilor ca: N. Iorga, C. Giurescu, P.P. Panaitescu, E. Lăzărescu şi alţii pe care autorul cărţii, Pavel Chihaia îi citează datorită cercetărilor în domeniul istoriei medievale româneşti.

Despre cercetarea şi creaţia lui Pavel Chihaia am mai scris, evidenţiind în lucrările sale, pe care le-am analizat, o serioasă şi profundă cunoaştere a celor prezentate, încât există o deosebită siguranţă referitor la materialul pe care cercetătorul l-a studiat în amănunt cu cea mai perfectă precizie; la aceasta se adaugă cultura pe care o posedă autorul, uşurinţa de observare şi interpretare a fenomenului politic, social, economic şi artistic. Nu este de mirare că Pavel Chihaia, datorită nivelului său superior intelectual şi a principiilor sale, să fi avut eşecul cu romanul "Blocada" în 1947, un roman de bună şi elevată calitate şi de atitudine politică, când doi presupuşi critici, străini de cultura şi de concepţiile politice româneşti, B.Elvin şi Al.I. Ştefănescu, au contribuit în 1948, ca, romanul să fie topit din motive politice nemarxiste, în perioada monstruoaselor crime comuniste.

Cartea este fragmentată pe epoci şi momente istorice, politice şi artistice, însumând 14 capitole cuprinse în 253 de pagini, cu note şi bibliografie. Este o lucrare amplă nu prin întindere, ci prin conţinutul documentar, explicativ, detaliat şi meticulos orânduit, fără să obosească, ci din contră, captivează prin cuprinsul ei atrăgător, prin dovezile concrete, expuse şi prin faptul că într'o oarecare măsură modifică optica cititorului, convingându-l de adevărul istoric şi politic, bazat pe probe. Titlurile capitolelor sunt strâns legate de semnificaţia şi faptul în sine istoric ori artistic, ca: 1. "Trei miniaturi din Chronicon Pictum", 2. "Despre biserica domnească din Curtea de Argeş şi confesiunea primilor voievozi ai Ţării Româneşti", 3. "Cetăţile voievodului Mircea cel Bătrân", 4. "Vlad Dracul voievod al Ţării Româneşti şi cavaler al ordinului Dragonului", 5. "Stema de piatră a voievodului Radu cel Mare", 6. "Despre pronaosul bisericii voievodului Neagoe Basarab din Curtea de Argeş", 7. "Romanul "Varlaam şi Ioasaf" în epoca voievodului Neagoe Basarab", 8. "Cronica scrisă şi cronica sculptată a voievodului Radu dela Afumaţi", 10. "Portaluri din Ţara Românească în secolul al XVI-lea", 11. "Tradiţie şi inovaţie la portalurile epocii lui Matei Basarab", 12. "Sculptura casei Năstureilor din Herăşti", 13. "Structura culturală în oraşele Ţării Româneşti la mijlocul secolului al XVII-lea", 14. "Modele ecumenice şi modele voievodale în Ţara Românească".

1(a). Astfel, referitor la două din cele trei miniaturi din "Chronicon Pictum", care reliefează lupta dela Posada (1330) între regele Carol Robert de Anjou şi Basarab I, se demonstrează că această luptă s'ar fi dat în apropierea Câmpulungului, luptă deosebit de importantă pentru independenţa Tării Româneşti.

2(b). În capitolul "Despre biserica domnească din Curtea de Argeş şi confesiunea primilor voievozi ai Tării Româneşti, Pavel Chihaia dovedeşte că anumite interpretări şi afirmaţii, privind acest subiect, ajung la unele relatări inexacte şi la confuzii, ca acelea ale lui Daniel Barbu ori N. Constantinescu.

3(c). Pe de altă parte, în capitolul: "Cetăţile voievodului Mircea cel Bătrân", autorul cărţii scoate în evidenţă observaţiile exacte ale lui Răzvan Teodorescu, arătând mai departe că, "Oricum, privind portretul lui Mircea cel Bătrân dela Cozia, vom înţelege mai bine însemnele vulturilor bicefali; raportându-i la zidurile puternice ale cetăţilor de pe malul drept al Dunării".

4(d). În capitolul "Vlad Dracul voievod al Ţării Româneşti şi cavaler al ordinului Dragonului", capitol în care Pavel Chihaia prezintă unele păreri şi argumente ale unor cercetători ca N. Constantinescu şi V. Drăghiceanu, referitor la unele probleme de ordin arheologic şi documentar artistic ale bisericii Sf. Nicolae Domnesc, în apropierea râului Argeş şi a bisericii Adormirea Maicii Domnului, autorul fixează aşezarea acestor biserici şi a locuinţelor din regiune în preajma bisericilor domneşti. În final se arată că mânăstirea dispărută a voievodului Vlad Dracul, însemnele şi stema domnească demonstrează lupta continuă a poporului român, pentru apărarea Europei, împotriva Imperiului Otoman, în jurul anului 1453, prin căderea Constantinopolului.

5(e). În capitolul "Stema de piatră a voievodului Radu cel Mare", se consemnează mutarea reşedinţei domneşti şi a Mitropoliei dela Curtea de Argeş la Târgovişte, apoi aducerea Patriarhului Nifon, statornicind astfel puterea Mitropoliei ţării, dându-i posibilitatea să înfiinţeze episcopiile Severinului şi a Buzăului. Prin urmare această "Stemă de piatră" este rezultatul politicii echilibrate a lui Radu cel Mare.

6(f). În capitolul "despre pronaosul bisericii voievodului Neagoe Basarab din Curtea de Argeş" se adânceşte spiritualitatea religioasă, se aprofundează cultul morţilor, se deschide o largă perspectivă spre lumea viitoare, ajungându-se la reeditarea unui alt Bizanţ creştin ortodox, pe pământul românesc, odată cu înălţarea Mânăstirii "Curtea de Argeş". Icoana "Coborârea de pe Cruce" ilustrează o similitudine între moartea lui Christos, a dragostei şi a durerii Sf. Fecioare Maria, pentru fiul ei şi dragostea şi durerea domniţei Despina, soţia lui Neagoe Basarab, care-şi plânge fiul, pe Ion Theodosie, mort în plină tinereţe ca şi Iisus Christos. Drama morţii din acest episod o apropie Pavel Chihaia de ethosul românesc, din "Miorita" şi din poezia morţii la Eminescu. Aşa cum relatează Pavel Chihaia, biserica ridicată de Neagoe Basarab, dela "Curtea de Argeş" reprezintă în concepţia domnitorului "o cetate a lui Dumnezeu, sortită să răspândească strălucirea credinţei, în lumea răsăriteană şi, totodată edificiul victorios al ortodoxiei." Dar, iată ce spune autorul cărţii mai departe despre concepţia religioasă şi filosofică a lui Neagoe Basarab, referitor la cultul morţilor şi la viaţa de dincolo de noi. "Marea amploare a pronaosului, a camerei mormintelor unde se făceau slujbele de înmormântare şi parastasele, arată că Neagoe Basarab gândea necontenit la Judecata din urmă şi la viaţa viitoare, nu numai pentrucă primise o aleasă educaţie religioasă, dar şi pentrucă, firea adâncă îl îndemna să depăşească cu privirea hotarele vieţii de pe pământ. Ctitoria sa din "Curtea de Argeş" poate fi privită şi ca permanenta prezenţă a lumii de dincolo în lumea noastră, ca toate marile monumente funerare ale lumii."

7(g). Prin capitolul "Romănul Varlaam şi Ioasaf în epoca voievodului Neagoe Basarab", pătrundem într'un compartiment al domnitorului Neagoe Basarab şi anume, spre îndreptarea şi mântuirea sufletului, spre îndreptarea adevăratei credinţe creştine, prin părăsirea plăcerilor lumeşti, a slujitorilor domnului, adică a boierilor evlavioşi care vor să se mântuiască întru Domnul. Desigur că mulţi domnitori români ca, Ştefan cel Mare, Neagoe Basarab, Constantin Brâncoveanu şi mulţi alţii erau de o credinţă remarcabilă, Pavel Chihaia însă cercetează şi pătrunde în tainele intime sufleteşti ale lui Neagoe Basarab, dezvăluind fără înconjur sinceritatea, profunzimea şi umilinţa domnitorului faţă de sacralitate, dezvăluind toate aceste calităţi ale voievodului, aducându-le în prezentul nostru întunecat, în lumea netrebnicilor conducători de astăzi.

8(h). Prin "Cronica scrisă şi cronica sculptată a voievodului Radu dela Afumaţi", Pavel Chihaia ne prezintă prima cronică cunoscută din Ţara Românească, prin care ne face cunoscută lupta Românilor de atunci de a apăra naţiunea şi hotarele Europei, nu numai din punct de vedere militar, ci în primul rând de apărare a valorilor spirituale, a tradiţiei strămoşeşti. Această caracteristică a primei cronici din Ţara Românească se va pierde deoarece cronicile următoare din secolul al XVI-lea vor reliefa fărâmiţarea feudalităţii româneşti şi acceptarea suzeranităţii otomane. Mai târziu însă, spune autorul, cronica lui Mihai Viteazu, scrisă de Theodosie Rudeanu, va relua conceptul cronicii din 1525.

9(i). În capitolul "Negru Vodă", creaţie cărturărească a epocii lui Radu dela Afumaţi", referitor la autenticitatea voievodului "Negru Vodă" se desprind mai multe păreri, dintre care o citâm pe aceea a autorului, care declară în concluzie următoarele: "Concluzia noastră că "Negru Vodă" este o înfăptuire cărturărească din C, 1525, care a fost respinsă de "plano" de către Nicolae Stoicescu, care îl leagă de prestigiosul nume al lui Basarab I, fără a lua în considerare absenţa totală a lui "Negru Vodă" şi a oricărui indiciu despre existenţa lui, între mijlocul secolului al XIV-lea şi mijlocul secolului al XVI-lea. Am spune că înfăptuirile aspre ale lui Basarab I în limitele Tării Româneşti de atunci, pe care a onorat-o cu înţelepciunea şi spiritul său de sacrificiu, nu au avut nevoie da mantia aurie a lui "Negru Vodă" pentru a intra în legendă. Intenţiile de identificare a lui "Negru Vodă" cu unul din voievozii reali - pe linia Haşdeu, Xenopol, etc, - îndreaptă din nou spre impas o problemă pe care ultimele strădanii şi descoperiri, în primul rând ale harnicilor cercetători dela Institutul de Istorie "Nicolae Iorga", îndrumaţi printre alţii şi de N. Stoicescu, o fac mai puţin dificilă decât cu secole sau decenii în urmă.

10(j). În capitolul "Portaluri din Ţara Românească în secolul al XVI-lea, sunt relevate portalurile dela Mânăstirile Valea şi Verbila şi dela biserica Domnească din Târgovişte, unde autorul relatează: "constatăm înclinaţia de a trata suprafaţa pietrei ca aceea a lemnului, fie împodobind butonii cu ornamente geometrice asemănătoare crestăturilor, fie incizând în piatră aceste împodobiri frecvente pe obiectele de fiecare zi". Prin aceste ornamente se constată deci în secolul al XVI-lea o frecvenţă a arcului în acoladă, model oriental-balcanic, dar şi o ornamentare românească în a doua jumătate a secolului, se constată însă şi ornamente având motive "vegetal-stilizate", tendinţă care se va dezvolta în secolul al XVII-lea.

11(l). În "Tradiţie şi inovaţie la portalurile epocii lui Matei Basarab", Pavel Chihaia observă că ultimii ani de existenţă a domnitorului Tării Româneşti, Matei Basarab, sunt caracterizaţi printr'o deschidere şi evoluţie a formelor artistice occidentale. Iar, dacă unele forme gotice ale ferestrelor vor fi prezente până în secolul al XVIII-lea, în schimb portalurile ca model "Stelea (dela Gura Motrului), Verbila (din a doua fază) şi biserica Domnească din Piteşti" vor mai persista până la sfârşitul domniei lui Matei Basarab. Pe de altă parte, portalurile dela Gherghiţa şi Goleşti, unde se vor semnala numai unele trăsături gotice, se remarcă printr'o "decoraţie vegetală, în care apare palmeta clasică dar şi vrejuri de flori, tratate aproape realist", toate acestea, spune autorul mai departe, "vor cunoaşte o posteritate bogată care poate fi constatată la multe dintre portalurile brâncoveneşti şi mavrocordate".

12(m). Referitor la "Sculptura casei Năstureilor din Herăşti" se aduc dovezi că aceste construcţii edilitare au fost executate de cei trei fraţi ai familiei Năsturel, dar procurarea materialelor de construcţie aduse de peste Dunăre şi a meşterilor din Transilvania, modelul arhitectonic, nu pot să aparţină decât familiei domnitoare, adică Elinei, soţia voievodului Matei Basarab; dovada concludentă este în acest sens că biserica ridicată de domnitor şi de către doamna Elina, din satul Plătăreşti, nu departe de Herăşti, are două portale identice cu cele ale acareturilor dela curtea familiei Năsturel.

13(n). În capitolul "Structura culturală în oraşele Tării Româneşti la mijlocul secolului al XVII-lea", se discută despre transformările noilor forme de expresie, ca, ivirea repetată a chenarelor după modelul gotic - moldovenesc, apoi mărirea universului cu valorile autohtone, specific fiinţei noastre naţionale şi altele. În final însă datorită învechirii şi uzurii elementelor slavone, au dat posibilitatea victoriei limbii naţionale româneşti, prin tipărituri, spre sfârşitul domniei lui Matei Basarab, impus de spiritul solidar de elementele permanente româneşti, care aşa cum remarcă Pavel Chihaia, "învinge rezistenţa tiparelor de politică culturală slavonizntă a voievodului".

14(o). În sfârşit, capitolul "Modele ecumenice şi modele voievodale în Ţara Românească", încheie volumul documentar de istorie, arheologie, heraldică şi arhitectonică prin cuvintele "din pisania dela Mânăstirea Hurezi, redactată de ispravnicul Pârvul Cantacuzino, marele stolnic": *"Să voi intra în sălaşul casei meale, au să voiu sui spre aşternutul patului mieu, să voi da somnu ochilor miei şi plohupelor* (pleoapelor) *meale dormitoare şi răpaos templelor meale până nu voi afla loc Domnului şi sălaş D(u)mnezeului lui Iacov,...".*

Volumul lui Pavel Chihaia conturează o istorie, o credinţă şi o artă pe care autorul a ştiut să le unească cu iscusinţă şi talent, să le valorifice, să demonstreze prin probe concludente un trecut românesc de un neam ce s'a ridicat prin credinţă, creaţie, demnitate şi luptă dreaptă spre înălţimile eterne ale divinităţii.

BISERICA DOMNEASCĂ SF. NICOLAE DIN CURTEA DE ARGEŞ

OPINII PARALELE

Petre Ţuţea-Nicolae Steinhardt

——alăturate de Erast CĂLINESCU——

Opinii ale unor convertiţi: un ziarist de stânga şi un Evreu, deveniţi apologeţi ai gândirii creştine şi ai simţirii româneşti. Comentariile sunt de prisos: nu pot adăuga nimic la desluşirea sau la valoarea mesajului lor. Alăturarea opiniilor lor vine doar să întărească adevăruri, de care unii se îndoiesc şi pe care alţii le contestă.

NICOLAE STEINHARDT

- VIII -
COMUNISMUL

Petre Ţuţea: "Uite ce scrie despre mine un tânăr în revista "Familia": "Ca economist, Domnul Petre Ţuţea a făcut parte din delegaţia română care a plecat la Moscova pentru stabilirea contactelor diplomatice cu Uniunea Sovietică înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Întrebat în vremurile mai noi - după cum relata regretatul Ovid Cotruş - ce părere are despre comunism, Ţuţea ar fi dat o lapidară replică: "Cea mai mare aflare în treabă din istoria omenirii!" - replică ce a făcut destul de repede înconjurul ţării." (p.87). "Credeţi că ideea comunismului ar fi avut alte şanse dacă încăpea pe alte mâini?" - "Care mâini pot transforma o eroare în adevăr? Cel mult, dacă încăpea pe alte mâini, se termina mai repede cu comunismul. Sigur." (p.298). "Ruşii ar fi putut avea o şansă prin extrema dreaptă. Dar Ruşii nu au vocaţie istorică. Au doar vocaţia de cireadă. Ruşii au făcut în schimb bolşevismul. Zic unii că l-ar fi făcut Ovreii, dar, întreb eu, de ce nu l-au făcut Ovreii la Francezi? Sau la Germani, că Marx era German. Nu l-au făcut pentru că ăştia, măcar, nu sunt cirezi! Bolşevismul a putut prinde la un popor agrar, nu la orăşeni. Şi, de fapt, socialismul ar merge la citadini! La un popor de ţărani, însă, a dat-o în bară. Ca să vă spun drept, are mare importanţă şi un alt lucru: fondul rasial. Socialismul "prinde" pe un fond rasial imbecil. Cultura inexistentă, cirezi rurale, plus un fond rasial imbecil şi iată că socialismul devine doctrină şi se îndreaptă spre faliment. S'a început cu o minciună: li s'a spus oamenilor că li se dă pământ, după asta au fost beliţi şi li s'a luat pământul înapoi. Unii şi-au pierdut şi vieţile... Să tot fie vreo 15 milioane numai în Rusia. Tovarăşul Stalin i-a dizolvat sufleteşte şi i-a ucis biologic. Din punct de vedere românesc - căci eu gândesc românește - asta a fost pentru noi o adevărată binefacere, să mă ierte Dumnezeu!" (p.296). "Păi, şi în Rusia, faţă de ţarism, comuniştii ruşi au fost nişte barbari. Să distrugi deliberat oamenii, asta este inadmisibil şi să practici, în acelaşi timp, o fioroasă inegalitate, pentrucă în clica care se afla "sus", domina o poftă de putere invers proporţională cu principiile egalitare. De altfel, începând încă dela celebra "La Declaration de Droits de l'homme et de Citoyen" a Revoluţiei franceze - considerată de un om politic al cărui nume nu-l mai reţin, ca fiind de fapt "prostituţia franceză" - prima propoziţie e o idioţie absolută sau în cel mai bun caz un sofism: "Oamenii sunt egali dela natură". Asta e ca şi cum Kant ar fi egal cu Iliescu. Oamenii sunt inegali dela natură. Luaţi un singur exemplu: sunt inegali însăşi membrii unei familii în care unul poate să fie genial, altul mediocru şi altul imbecil. Substanţa ereditară a omului e un mister... Şi la comuniştii sunt stăpâni şi slugi, dar sunt ipocriţi pentrucă ei ştiu că egalitatea oamenilor nu poate nicăieri exista; sunt perfect escroci tocmai pentrucă afirmă că esenţa comunismului este egalitatea reală a oamenilor. Premiza aceasta a egalităţii absolute e nulă, iar socialismul adaugă puţin sifon în vinul ăsta." (p.80).

Nicolae Steinhardt: "Jules Verne şi romanul rachetei lansată spre lună. Racheta nu ajunge până la ţintă şi se transformă în satelit al ei. Fantezia lui Jules Verne exprimă tragedia comunismului: pornind dela ideea că scopul scuză mijloacele, uită pe drum de scop şi preface mijloacele teroriste (menite a fi temporare) în scop şi instituţie." (1, p.192). "Primusul e aferentul simbol batjocoritor ("diabolo": a despărţi, a batjocori) al civilizaţiei sovietice după cincizeci de ani consacraţi făuririi unei societăţi exclusiv preocupată de bunuri materiale şi de prosperitate, după cincizeci de ani de construire a comunismului - triumf al bunei stări. Când dracii trec în zbor peste case şi cu asmodeice puteri le ridică acoperişurile, ce se vede? Se zăresc lungi şiruri de coridoare unde, întoarse dela muncă, gospodinele sovietice gătesc fiecare pe câte un Primus masa de seară. Ăsta e comunismul! Ăsta şi nu altul: tovarăşul dela raion, spaţiul locativ, certificatul de origine socială, delaţiunea obligatorie, cozile, primusul. În vreme ce un miliard şi jumătate de imbecili, în Occident, oftează, manifestă, răpesc, urlă, scriu, se despoaie, îşi lasă barbă, fac dragoste în public, aruncă coctailuri molotov pentru a realiza idealul: Primusul, maşina cu gaz a sărăcimii... "Alt" comunism? Dacă s'ar fi realizat altundeva era altfel? Când l-om face noi va fi altceva. Iluzii, prostii. Tot cu aceleaşi elemente constitutive veţi lucra. Tot acolo veţi ajunge. Tot la acelaşi rasism social, marxist nu mai puţin decât leninist... Ăsta e, nu e altul. Răzbunător. Mic. Împuţit. Mahalagesc. Pizmaş. Credincios al treimii: ură, bănuială, invidie. Cu gură de ţaţă şi ură de slugă. Societatea bunei stări, unde bucătăria e Primusul de pe coridor." (1, p.150-151). "La urma urmei, spun unii, ce e rău "ca principiu" în comunism? Totul, răspunde Părintele (N. Steinhardt, N.A.) şi cel mai mare rău e că el nu are un principiu. Câte capete atâtea "principii". Or, singura realitate comună pe care se întemeiază existenţa oamenilor este Iisus. Iar Iisus este "Unul singur"! "El" este adevăratul "comunist", dacă termenul mai poate fi aici folosit. Câte conştiinţe n'a smintit acest "nevinovat" cuvânt! Şi totuşi, ar fi fost destul să pui cap la cap experienţele unei singure zile şi vraja s'ar fi risipit. Comunismul nu e posibil fără a sparge oglinda în care se vede el. Totul trebue fărâmiţat. Să nu ştie dreapta ce face stânga. Îmi aduc aminte cum, auzind odată pe un prieten elogiind o anume mişcare de înnoire socială, Părintele a stat puţin pe gânduri, s'a înroşit şi apoi, cu o aspră şi, totodată părintească mină, ne-a spus tuturor: "Dragii mei, cu multe palavre şi bazaconii v'am umplut eu capul. Pentru toate acestea să mă iertaţi! Una, însă s'o ţineţi de-a pururi minte: ori de câte ori veţi auzi în viaţa voastră de comunism, să fugiţi ca de diavol". (1, p. 415-416, din Postfaţă).

- IX -
NAE IONESCU

Petre Ţuţea: Nae Ionescu era mult mai măreţ în vorbire şi democraţie decât în scris; el ar fi putut afirma, ca mulţi alţii, că "şi-a consumat geniul în conversaţie şi talentul în scris". Misterul morţii sale se pare că îşi găseşte o dezlegare: Martha Bibescu, ca agent al lui Carol, i-ar fi otrăvit ţigările. Asta pentrucă Nae Ionescu, dintr'un agent monarhic - prin Cuvântul el a fost un factor esenţial în bătălia restauraţiei lui Carol al doilea - a trecut ulterior pe o poziţie prin care căuta să purifice Palatul, care, din cauza Lupeascăi şi clicii sale, se transformase într'o prăvălie; chiar eu l-am auzit spunând: "Trebuesc curăţate grajdurile lui Augias". (p.81-82). "Cu Nae Ionescu am colaborat la Cuvântul; am scris şi eu, acolo, nişte fleacuri. Avea, pe drept cuvânt, o mare putere de seducţie; îl găseai în biroul lui scriind un articol, punea o virgulă şi după ce plecai continua propoziţia." (p.81). "Nae Ionescu le zicea unora că ar trebui să facă aşa ca ăla, arătând cu degetul către mine. Da, zice, ăla ne va conduce în viitor... Şi într'adevăr, i-am condus pe toţi... la puşcărie! A fost o operaţie foarte folositoare. Ce să fac, aşa a fost... Cioran îi datorează mult lui Nae Ionescu. De fapt, întreaga generaţie a anilor '30 îi datorează enorm lui Nae Ionescu". O inteligenţă debordantă. Mult mai inteligent decât ăla care a apărut... Era spontan. Nu-şi pregătea cursurile, intra în sală şi vorbea pornind dela o premisă pe care o demonstra." (p.303).

Nicolae Steinhardt: "... vorbesc cu admiraţie şi respect despre Nae Ionescu... dela Zamolxe încoace, umbra cea mai prestigioasă care s'a profilat pe cerul tracic" (1, p.129). Nae Ionescu spune că cine nu are sânge românesc poate fi "bun Român" dar cu nici un preţ şi orice s'ar petrece nu poate fi "Român". Aşa şi este dacă nu-i decât pe măsura putinţelor omeneşti. Dar ce nu e cu putinţă la oameni e cu putinţă la Dumnezeu. Pe cale omenească, obişnuită, după fire, nu poţi trece dela însuşirea de "bun Român" la starea de "Român". Dar prin botezul sângelui, ca vărul meu Teodor la Mărăşeşti, dar pe cale de transfigurare? Cum de nu şi-a adus Nae Ionescu aminte de Matei 19,26, de Marcu 10,27, de Luca 18,27? Cum de n'a înţeles că şi aici există un drum presărat cu flori de iasomie şi cu minuni, al înnoirii care face ca toate să devină cu putinţă, uşoare? Cui crede că vinul se poate preschimba în sânge, nu-i vine greu a recunoaşte că duhul poate săvârşi mutaţii semiotice cu sângele. Biologic, etnic, da. Mistic, problemele se pun însă cu totul altfel şi, ceea ce nu e cu putinţă pe un plan, devine cu totul posibil, degrabă, pe celălalt." (1, p. 17).

- X -
CORNELIU CODREANU - MIŞCAREA LEGIONARĂ - LEGIONARII

Petre Ţuţea: "(Corneliu Codreanu) Era o personalitate. Personalitatea e un ins care influenţează ambianţa prin simpla lui forţă harismatică; un om cu har. Nu e nevoie să fie savant, ci să aibă har. Şi Codreanu a avut acest har, a făcut o mişcare puternică! Nu se poate spune că mişcarea legionară n'a fost o mişcare puternică! N'a avut rezultate pozitive fiindcă extremismele sunt greu suportabile. Nici fascismul italian n'a durat, nici naţional-socialismul german n'a durat şi erau similare cu mişcarea legionară. Deosebirea dintre fascism şi naţional-socialism şi mişcarea legionară este aspectul fundamental religios al mişcării legionare, religios creştin, ceea ce nu era cazul nici la fasciştii şi nici la naţional-socialiştii. Erau laicizaţi şi fasciştii şi naţional-socialiaştii... E superioară mişcarea, că s'a situat istoric înlăuntrul evoluţiei fireşti a societăţii moderne." (p.286).

Nicoale Steinhardt: "N'a fost cameră în care tinerii - şi mai ales legionarii - să nu-mi vie în ajutor şi să nu-mi dea "cafeaua" de dimineaţă şi feliuţa bisăptămânală de pâine - odoare fără preţ pentru un bolnav de intestine - în schimbul ciorbei de mărături putrede, al fasolei negătite, al cartofilor fierţi cu coajă şi pământ cu tot ori al verzei crude la care şi lighioanele s'ar uita cu silă - singurele alimente ce le puteam oferi. Până ce n'am învăţat să mănânc arpacaş, ei m'au ţinut în viaţă. Şi fără a face caz... la Târgu-Ocna, spital t.b.c. al deţinuţilor politici până în 1956 (căci după acea dată n'au mai existat spitale pentru deţinuţii politici), Filipescu îşi proclamase convingerile socialiste şi atee într'o cameră de tineret legionar... I-a fost din ce în ce mai rău - boala evolua repede - şi a pătimit (răsuflarea devenise chinuitoare) până la moarte. Într'atâta s'au purtat tinerii legionari de frumos, de atent, de plini de abnegaţie şi de drag cu el şi atât adânc respect i-au vădit celui mai vârstnic dintre ei încât până la urmă i-au înmuiat inima. Înainte de a-şi da sufletul - cu greu, fiindcă orice respiraţie ajunsese un spasm - Filipescu l-a îmbrăţişat pe cel care îndeosebi i se devotase, apoi pe toţi ceilalţi, s'a putut spovedi părintelui Todea şi s'a stins împărtăşit. După câteva săptămâni a încetat din viaţă şi băiatul care-l îngrijise filial." (1, p.132-133). "Jilava, camera 0, Decembrie 1963. Profesorul Vasile Barbu, fost şef al organizaţiei legionare de Vlaşca: Îţi spun adevărul. Îţi vorbesc ca unui camarad, Căpitanul, s'o ştii, era mai presus de orice credincios. Dacă trăia, legiunea nu ar fi ajuns ceea ce a devenit: o a cincea coloană germană. Creştină şi românească era legiunea pentru întemeietorii şi fruntaşii ei, omorâţi toţi cu juvăţul, de Carol al II-lea. Idealul lui Codreanu a fost Icoana şi după ea ar fi întocmit rânduiala ţării, nu după programul dela Nürenberg. Dar dacă au rămas în viaţă numai un pumn de executanţi şi'n jurul lor nişte zurbagii..." (1, p.138-139). "Poezia înfrângerii, respectul pentru moarte şi cei ce mor transfiguraţi prin resemnare şi simţământul datoriei împlinite... Cazul Codreanu: înfrângerea şi moartea tragică îl scot în măreţie, îl scot din lume şi din vremelnic. Biruitor, desigur că ar fi ieşit maculat din contactul cu politica şi angajarea în realitate." (1, p.365-366).

PETRE ŢUŢEA

Opinii paralele ale unor mari gânditori creştini ai epocii noastre, care vin să întărească adevăruri de care unii se îndoiesc şi pe care alţii le contestă.

SFÂRŞIT

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

CONSTRUCŢII LEXICALE NEROMÂNEŞTI

——Mihai S. DERDENA——

Se spune, cu deplin temei, că neologismele îmbogăţesc vocabularul limbii care recurge la astfel de împrumuturi. Ba unii lingvişti mai susţin că nici la barbarisme de genul "a demola" pentru "a dărâma" nu-i bine să renunţăm, întrucât prin ele căpătăm sinonime tot mai numeroase, datorită cărora, exprimarea noastră devine mai nuanţată şi mai bogată. Până la un punct împărtăşim şi noi acest punct de vedere. Numai că exagerările pot uşor să ducă la pierderea caracterului latin al limbii române. Ne-am putea trezi anglo-saxoni dacă nu manifestăm suficient discernământ şi nu tragem la timp cuvenitul semnal de alarmă faţă de invazia crescândă de anglicisme inutile, cum ar fi "snack bar" şi "night club" (pentru ceea ce tot Românul necosmopolitan ar zice "bufet-bar" şi, respectiv, "club de noapte"), dar şi de creaţii lexicale, inclusiv abrevieri, care vin în dezacord cu topica limbii române. La astfel de alcătuiri primejdioase vrem să ne referim în cele ce urmează .

Tot mai frecvent auzim şi citim construcţii lexicale ca: "Fotbal Club", "Sport Club", "Tenis Club", "Automobil Clubul Român (A.C.R.)" etc. Scrierea sau rostirea de atribute substantivale înaintea substantivelor determinate reprezintă un procedeu englezesc ce nu se potriveşte cu topica limbii române, care cere ca aceiaşi termeni sportivi să se succeadă în această ordine firească: "Clubul de Fotbal", "Clubul de Sport", "Clubul de Tenis", "Clubul Român de Automobilism" etc.

În foarte îndrăgitul serial-fluviu "Dallas" de pe micul ecran, aproape că nu există episod în care să nu citim fraza "Mă bucur să te văd". Dar această îmbinare sintactică nu-i deloc conformă cu spiritul limbii române. Nu pot să înţelg cum de nu-şi dau seama traducătorii că logica şi gramatica Românului nu permit asemenea exprimare. Formularea corectă a aceluiaşi enunţ este "Mă bucur că te văd". Aceasta, desigur, când o atare întâlnire are loc. Când însă bucuria rămâne ipotetică, atârnând de o condiţie, atunci nu putem spune decât "M'aş bucura să te văd (dacă te-aş vedea)".

Prin urmare, de vrem să rămânem ce suntem, iar nu să devenim altceva - bunăoară anglo-saxoni, devenire râvnită, pare-mi-se, de Finlandezi, - atunci să ne păzim limba ca lumina ochilor, ca lucrul cel mai scump de pe lume.

(Articol apărut în numărul 46 al revistei bilunare *"Asachi"* din Piatra-Neamţ).

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil şi din ţară

"RENAŞTEREA"

revista "Arhiepiscopiei Ortodoxe a Vadului, Feleacului şi Clujului" nr.8-11 şi 12, Cluj, 1993

Aceste numere, pe de o parte, încununează într'un rotund festiv cei 70 de ani de apariţie a revistei "Renaşterea", fondată în 1923 de Episcopul Nicolae Iva. Pe de altă parte, ele reprezintă un început de profundă înviorare, ca formă şi fond, purtând pecetea spirituală a noului Arhiepiscop I.P.S.S. Bartolomeu Valeriu Anania.

Nu e nimic nou ca pe tronul arhieresc să găsim un teolog şi un cărturar. Opţiune de multe ori împlinită. În cazul Arhiepiscopiei Clujului, Dumnezeu i-a hărăzit să aibă ca Vlădică pe unul din cei mai străluciţi poeţi şi scriitori ai literaturii române.

Ca "oriens" spiritual "Renaşterea", în forma nouă, continuă familia de reviste creştine româneşti cum au fost "Gândirea" şi "Cuvântul" lui Nae Ionescu.

Pe lângă profilul administrativ-bisericesc, "Renaşterea" îşi lărgeşte orizontul printr'o uluitoare diversitate de informaţii şi probleme abordate, o caleidoscopică privire spre Logos din punct de vedere teologic, literar şi filosofic, un drum anabasic spre gnosa fiindului-fiinţial.

Numerele 8-11 au pe prima pagină o sugestivă fotografie a Părintelui Stăniloae, unul dintre cei mai profunzi teologi ortodocşi pe plan mondial, trecut la cele veşnice pe 5 Octombrie 1993. O fotografie-poem. E înconjurat de copii şi tineri, cu o carte în mână, semnând autografe, sau mai bine zis încredinţând făclia "olimpiadelor" taborice. Superbul editorial al Arhiepiscopului Bartolomeu e departe de genul de panegiric convenţional. Într'un stil corintian, specific poetului Anania, de îmblânzire a paradoxului, citim: "De acum, într'adevăr e cu noi. El e din stirpea celor ce nu se duc; intrat în veşnicie, se'ntoarce cu ea'n potir; preoţie lucrătoare şi dincolo de veac."

Mărturiile, în crearea profilului memorial al lui Stăniloae, sunt cutremurătoare. Amândoi, ieşiţi din iadul Aiudului, lucrau în acelaşi birou din incinta Antimului. Portretul spiritual e realizat în cele mai intime detalii. Cum nu putem reproduce întreg editorialul, deşi ar merita, spicuim doar câteva fragmente. "Ar fi greşit să se creadă că profesorul trăia într'un turn de fildeş teologic. Purta într'însul şi toate antenele gazetarului temperamental, gata să culeagă nu numai fapta ci şi semnul ei imediat, gata să dea o replică pe măsura unui spirit polemic din care nu lipseau noblеţea şi cavalerismul. Membru fondator al Grupului de Reflecţie de după Decembrie '89, se interesa zilnic de mersul treburilor bisericeşti, pe atunci în derivă, şi se purta ca secundul unei corăbii bântuite de valuri; proptit în catarg şi scrutând furtuna, răcnea cu furia controlată a înţeleptului peren. Şi rămânea optimist. Nu avea decât o singură tristeţe: unde ne sunt intelectualii de altădată, care săreau toţii, să-şi apere Biserica în ceasuri de cumpănă?... Şi o singură patimă: iubirea pentru Biserica Neamului său. Biserica-Neam, două fiinţe ce nu pot fi nici împărţite şi nici despărţite."

Nu putem să încheiem citatul fără sinteza surprinsă de Stăniloae a neamului românesc: "Noi, Românii, reprezentăm un unicat: suntem singurul popor de origine latină şi credinţă ortodoxă; prin latinitatea noastră aparţinem Occidentului, prin ortodoxia noastră îi aparţinem Răsăritului; suntem puntea ideală de legătură între cele două lumi."

În interiorul revistei găsim încă o pagină memorială închinată Pr.Prof.Dr. Academician Dumitru Stăniloae, cu un eseu inedit al Părintelui Stăniloae şi două articole semnate de Răzvan Ionescu şi Pr. Lect. Dr. Valer Bel. De asemenea extrase din cei care i-au cunoscut opera. Din sumarul revistei menţionăm vizita Patriarhului de Constantinopol Bartolomeu I la Cluj. Este prima dată când un patriarh ecumenic vizitează această arhiepiscopie.

Între 17-24 Iunie 1993 s'a desfăşurat la Balamand (Liban) cea de a VII-a sesiune a Comisiei pentru dialog între Ortodocşi şi Catolici. Documentul, de foarte mare importanţă, este publicat în revistă. Aflăm că "Mitropolia Română Unită cu Roma" a respins în întregime acest document printr'o scrisoare deschisă adresată Sfântului Părinte dela Roma.

Partea literară a revistei este bogată în cronici, poezii şi eseuri. Pe lângă creaţii inedite de V. Voiculescu şi N. Steinhardt, Sandu Frunză recenzează pe Dionisie Pseudo-Areopagul, Anca Isailă traduce din Blaise Pascal "Despre convertirea păcătosului", Adrian Popescu scrie un profund eseu despre "Suferinţă şi credinţă". Rubrica "Poezia creştină" cuprinde un buchet de poezii ale regretatului Daniel Turcea, una din marile speranţe ale literaturii române, mort la vârsta de 33 de ani.

Mai colaborează în aceste numere P.S. Irineu Bistriţeanu, Pr. Ioan Bizău, Pr. Asist. Stelian Tofană, Maria Elena Ganciu, Diac. Ştefan Iloaie, Marius Jucan, Pr.Prof.Dr. Alexandru Moraru, Răzvan Ionescu, Pr. Lect. Dr. Valer Bel, Pr. Dr. Ioan Vasile Leb, Pr. Ioan Pintea şi alţii.

Încă o remarcă laudativă adusă admirabilei reviste este grija deosebită acordată tineretului. În acest sens salutăm apariţia suplimentului de cultură, literatură şi spiritualitate creştină intitulat, atât de sugestiv, "Filocalia" şi editat de "Liga Tineretului Ortodox Român", filiala Cluj-Napoca, având ca redactor pe Maria Elena Ganciu şi secretar de redacţie pe Ioan Gânscă.

Nr.12 al revistei e dedicat Naşterii Domnului. Tableta "Colindele: mireasă şi stil" semnată de Arhiepiscopul Bartolomeu.

Citâm din sumar: "Centenar - Nicolae Colan", "Dialog cu Mitropolitul Antonie de Sourozh", "Rugul aprins" - un mod de a retrăi Ortodoxia, Teofan Părăian - "Prounca iubirii" şi "Octavian Goga - un testament nerespectat?" Suplimentul "Filocalia", nr.2 - cu aceeaşi diversitate.

De o deosebită importanţă sunt "pilulele" sau "tabletele" de informare: "Noi apariţii editoriale, 1993", "Sacerdoţiul feminin", "New Age" (poziţia Bisericii asupra acestei mişcări satanice pe plan mondial). "Atitudini" (piesa de teatru "Evanghelistul" de Alina Mungiu plină de blasfemii, în scenă deschisă, la adresa creştinismului şi ca batjocorire a lui Hristos, este considerată în România ca fiind cea mai bună piesă de teatru a anului 1993 şi obrăznicie nerușinată la adresa Mântuitorului... fiind şi premiată!), "Drepturile omului şi homosexualitatea", "Atitudini" - "Biserica ortodoxă condamnă masoneria (Biserica Greciei declară că: "Masoneria este o organizaţie în afara Bisericii noastre Ortodoxe, cu o concepţie despre lume care nu duce către principiile noastre ortodoxe. Prin ceremoniile secrete oficiate în întuneric şi prin modurile de iniţiere a adepţilor ei, cu iniţiatori în cele sfinte (tainele) "preoţi şi arhierei" şi iniţiaţi, se autopropune ca un fel de altă religie" condamnată de Biserica Ortodoxă a Greciei în mod repetat.)

De notat, printre alte ştiri, că pe 15 Decembrie un grup de studenţi dela Facultatea de Teologie Ortodoxă au colindat pe P.S. George Guţiu, Episcopul Bisericii Greco-Catolice. La ramura de măslin, ca simbol, un grup de studenţi dela Facultatea de Teologie Greco-Catolică au răspuns colindând pe I.P.S. Bartolomeu Anania.

Dumitru ICHIM

Editura Marineasa din România a publicat recent cartea domnului Ion Gavrilă-Ogoranu **"Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc"**, despre rezistenţa anticomunistă românească din Munţii Făgăraş.

Pe Ion Gavrilă am avut prilejul să-l întâlnesc în urmă cu circa trei ani, când se afla în vizită la un prieten comun din Washington. Apoi, l-am reîntâlnit recent la Sibiu când a avut amabilitatea să-mi ofere cartea sa cu autograf. Citind-o, nu pot să afirm decât că mă simt profund onorat de atenţia şi respectul acestui mare ecou al rezistenţei naţionale româneşti.

Cartea este un document zguduitor. Celor care susţin că au acceptat noul regim impus de Stalin în România pentrucă nu au avut altă alternativă, le recomand să răsfoiască doar acest volum pentru a vedea cum au reacţionat faţă de noul regim un ardelean şi camarazii săi care au refuzat să-şi plece capul în faţa duşmanilor ţării.

Ion Gavrilă-Ogoranu - un om senin, falnic, cu privirea blândă, dar hotărâtă; nu ai bănui la prima vedere că acest om a rătăcit munţii şi văile carpatine timp de şapte ani, luptând cu arma în mână împotriva Securităţii şi că a trăit urmărit şi neprins de autorităţi timp de 29 de ani. Nu bănuieşti privind la acest bătrân înţelept că în spatele lui trăieşte un tânăr semeţ ca brazii făgăreşeni; un om care împreună cu prietenii săi a ţinut, timp de decenii, nestinsă făclia rezistenţei româneşti.

Mărturia scrisă a lui Ion Gavrilă nu lasă nici o umbră de îndoială. Ea dovedeşte că Românii, prin reprezentanţii retraşi în munţii ţării, au respins dela început ideologia marxist-ateistă şi s'au opus cu înverşunare ocupaţiei străine. Şi dacă la un moment dat rezistenţa s'a frânt, ea s'a frânt cum se frâng brazii, fără să se îndoiască, rămânând drepţi şi cu fruntea sus.

De ce s'au retras în munţi aceşti oameni? De ce au ales calea grea şi fără întoarcere a sacrificiului?... ***"Ne socoteam lupta noastră ca o datorie de onoare..."*** mărturiseşte autorul.

Cele 240 de pagini ale cărţii "Brazii se frâng dar nu se îndoiesc" arată paragraf cu paragraf cum au trăit, cum au luptat, cum au supravieţuit şi cum au murit partizanii din Munţii Făgăraş. Este greu să selecţionezi fragmente ilustrative din această mărturie vie, pentrucă fiecare pagină impresionează cu ceva. Răman însă preţ de câteva clipe la portretele celor 25 de luptători-eroi dela sfârşitul cărţii. Doamne! Cât de tineri erau! Şi marea lor majoritate au fost omorâţi de Securitate. Iată din nou ce mărturiseşte autorul:

"În munţi nu au murit mulţi dintre noi, pentrucă muntele, pădurea şi oamenii locului erau de partea noastră. Cu timpul însă, am fost decimaţi, astfel încât azi numai câţiva mai suntem în viaţă..."

Mă opresc asupra unui episod, când o unitate de Securitate vine să-i prindă pe partizani la o stână. Grupul lui Ion Gavrilă îi ia însă prin surprindere pe toţi securiştii şi îi prinde în ţinta neiertătoare a armelor automate. Dar omenia şi frica de Dumnezeu prevalează. Partizanii nu trag nici un foc. Mă întreb ce ar fi făcut Securitatea într'o situaţie asemănătoare?...

Privind în urmă şi fiind conştient de inegalitatea luptei, Ion Gavrilă-Ogoranu emană acum o atitudine filosofică, patriotică şi creştinească.

"A trebuit să ne opunem comunismului pentru a justifica dreptul la existenţă al neamului nostru. Mărturia noastră cu fapta şi cuvântul, pentrucă la început a fost cuvântul aşa cum spune Biblia, trebuia depusă pentru a spăla ruşinea ţării. Adevărata istorie trebuia spusă şi trebuia scrisă..." - susţine Ion Gavrilă-Ogoranu în cartea publicată recent de Editura Marineasa, **"Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc"**.

Iar, eu, autorul acestor rânduri, mă simt umil faţă de aceşti eroi şi martiri ai neamului nostru şi mă simt mândru în acelaşi timp că au existat asemenea Români.

Nicolae DIMA

PESCARII DE OAMENI

Iisuse, ne priveai cu ochii blânzi,
Iar noi, copiii, zdrenţăroşi, plăpânzi,
Ne'ntrerupeam pe dată din hârjoană,
Văzând fiinţă coborâtă din icoană.

Veneai cu noi pe mal, lângă pârâu,
Poveţe ne dădeai, până târziu,
Şi ne'ndemnai să fim pescari de oameni,
Voind cu tine'n faptă să ne-asameni.

Doamne! şi ne-am făcut
- Departe de ce-ai vrut -
Activişti
Comunişti
Arivişti,
Judecători,
Procurori...
Doamne! să te'nfiori
De-atâţi pescari şi vânători!

Ai fost cu noi şi nu te-am cunoscut;
Din ce spuneai, pe dos am priceput
Şi zi de zi şi'n fiecare seară
Te răstigneam în noi a mia oară.

Gheorghe C. PAŢA

EVANGHELIA EXILULUI (Aprilie, 1994)

O PODOABĂ A SUFLETULUI - BLÂNDEŢEA

Sergiu GROSSU

În Duminica a 4-a din post se citeşte, din faţa Altarului, ***Evanghelia Fericirilor,*** din care noi vom reţine versetul acesta: "Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul" **(MATEI, 5.5).**

Viaţa noastră de credinţă trebue să fie o viaţă de permanentă bucurie "în Domnul", o bucurie duhovnicească pe care nu o pot altera excitaţiile negative din afară (un gest urât din partea cuiva, o vorbă nepoliticoasă), fiindcă ea ne umple sufleteşte, instaurând în noi echilibrul gândirii şi armonia afectivităţii. Îmbunătăţiţi calitativ pe dinăuntru, în omul cel nou, duritatea inimii se va estompa şi va dispare, în cele din urmă, cedând locul unei virtuţi aproape inexistente în zilele noastre: ***blândeţea.***

De aceea, Apostolul Pavel ne sfătuieşte: "Blândeţea voastră să fie cunoscută de toţi oamenii " **(FILIPENI, 4.5).** Ea trebue dorită, ***căutată*** cu înfrigurare, după cum citim: "Iar tu, om al lui Dumnezeu, caută neprihănirea, evlavia, credinţa, dragostea, răbdarea, blândeţea" **(1 TIMOTEI, 6.11).** Mai mult, Biblia ne cere s'o ***apărăm,*** împreună cu adevărul şi neprihănirea: "Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândeţea şi neprihănirea" **(PSALMUL 45.4).** Apărând-o, blândeţea va deveni ***podoaba noastră interioară,*** înfrumuseţând "omul ascuns al inimii" cu o curăţie vrednică de toată cinstea: cea a "unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu" **(1 PETRU, 3.3-4).**

Cunoaşterea blândeţei noastre de către "toţi oamenii" nu înseamnă altceva decât manifestarea cu blândeţe pe plan social, faţă de semenii noştri, în diferitele împrejurări pe care ni le oferă viaţa. De pildă:

1. În îndreptarea potrivnicilor: "Să îndreptăm cu blândeţe pe potrivnici" **(2 TIMOTEI, 2.25),** adică pe defăimătorii credinţei şi lucrării creştine, în nădejdea că Dumnezeu "le va da pocăinţa, ca să ajungă la cunoştinţa adevărului".

2. În disputele inerente vieţii cotidiene: "Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândeţe şi teamă, având un cuget curat" **(1 PETRU, 3.15-16).**

3. În învăţătura sau sfatul pe care îl dăm altora: "Şi robul Domnului (...) să fie bland cu toţi, în stare să înveţe pe toţi, plin de îngăduinţă răbdătoare..." **(2 TIMOTEI, 2.24).**

4. În convingerea credincioşilor, a fraţilor noştri de credinţă, atunci când dau dovadă de vreo abatere: "Ce voiţi? Să vin la voi cu nuiaua, sau cu dragoste şi cu duhul blândeţei?" **(1 CORINTENI, 4.21).**

5. În primirea Cuvântului lui Dumnezeu: "De aceea lepădaţi orice necurăţie şi orice revărsare de răutate, şi primiţi cu blândeţe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele **(IACOV, 1.21).**

6. În potolirea mâniei, îndrumaţi fiind că "un răspuns blând potoleşte mânia" **(PROVERBE, 15.1).**

7. În ridicarea celor căzuţi în vreo greşeală sau păcat: "Fraţilor, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greşeală, voi, care sunteţi duhovniceşti, să-l ridicaţi cu duhul blândeţei..." **(GALATENI, 6.1).**

Într'un cuvânt, un creştin autentic se va purta în chip vrednic, "cu toată smerenia şi blândeţea", în raporturile sale cu oamenii **(EFESENI, 4.1-2),** iar faptele lui vor reflecta necontenit lumina strălucitoare pe care i-o imprimă "blândeţea înţelepciunii" **(IACOV, 3.11).**

* * *

Se pune, totuşi, întrebarea: ***când vom ajunge ca blândeţea să caracterizeze întreaga noastră viaţă creştină?***

Dacă citim, cu atenţia cuvenită, Sfânta Scriptură, vedem că blândeţea este însoţită permanent de alte virtuţi, indispensabile evoluţiei noastre spirituale şi care, pe de o parte o generează, iar pe de alta o susţin. Este vorba de ***cumpătare*** **(TIT, 3.2),** de ***dragoste*** **(1 CORINTENI, 4.21),** de ***smerenie*** şi ***îndelungă răbdare*** **(EFESENI, 4.1-2),** de ***îngăduinţă*** **(2 TIMOTEI, 2.25).** De altfel aşa ne îndeamnă sfântul din Tars, să ne îmbrăcăm "cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare" **(COLOSENI, 3.12).** Deoarece omul care este smerit, răbdător, bun, îndurător, cumpătat, îngăduitor, plin de dragoste şi de iertare, va fi în mod sigur ***şi blând,*** datorită tocmai virtuţilor enumerate mai sus şi care alcătuiesc climatul duhovnicesc prielnic apariţiei blândeţei.

Nu putem fi blânzi, prin urmare, decât atunci când îndeplinim condiţiile fixate de Cuvântul lui Dumnezeu. Şi anume:

- Când ne bucurăm întotdeauna în Domnul, precum am arătat la început; când bucuria aceasta deplină stăpâneşte întreaga noastră fiinţă;
- Când avem tăria înfrânării şi a răbdării;
- Când dragostea noastră este conformă profilului descris de Ap. Pavel, adică "este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul" **(1 CORINTENI, 13.4-7);**
- Când suntem posesorii înţelepciunii care vine de sus, o înţelepciune "paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roduri bune, fără părtinire, nefăţarnică" **(IACOV, 3.17);**
- Când ne dăm silinţa să evităm certurile **(2 TIMOTEI, 2.24);**
- Dar mai ales când blândeţea este roada Domnului Sfânt, împreună cu dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, şi înfrânarea poftelor **(GALATENI, 5.22-23).**

Ca să atingem această superioară treaptă a spiritualităţii creştine, Evanghelia ne recomandă ***ca model al blândeţei*** pe Iisus, Mântuitorul: "Iată, Împăratul tău vine la tine, blând şi călare pe un măgar..." **(MATEI, 21.5).** Numai luând jugul Lui asupra noastră şi, învăţând dela El, ne vom purta cu blândeţe în diaspora românească din care facem parte; căci - ne asigură Domnul - "Eu sunt blând şi smerit cu inima" **(MATEI, 11.29).**

Însuşi Apostolul Pavel, în raporturile lui cu credincioşii cărora le propovăduia vestea cea bună a mântuirii şi-i îndemna să bătătorească zilnic calea adevărului şi-a vieţii face apel la ***blândeţea lui Hristos,*** ca să se poată manifesta cu blândeţe: "Eu, Pavel, vă rog prin blândeţea şi bunătatea lui Hristos..." **(2 CORINTENI, 10.1).**

Semnul blândeţei, după Biblie, este bogăţia de pace lăuntrică, aşa cum ne-o confirmă psalmistul: "Cei blânzi moştenesc ţara şi au belşug de pace " **(PSALMUL 37.11).**

La şapte ani

Stelian STĂNICEL

Când a închis ochii, acum şapte ani, în orăşelul Cascais, din Portugalia, exilatul Arhiepiscop Valerian, avea adunat în traista bogată a veşnicelor amintiri tot ce lasă în urmă: ţara lui iubită România; patria adoptivă America; Episcopia Ortodoxă Română; Institutul Etnic de Studii "Heritage Center"; prieteni, credincioşi; şi în special înfăptuirile care au încununat viaţa lui pe pământ. Pe toate le-a luat cu el să-i ţină tovărăşie pe drumul lung al eternităţii.

Inima lui a rămas cu noi, a rămas pe masa Sfântă şi Prea Curată a Sfântului Altar, a rămas cu poporul drept credincios, cu preoţii ce-i pomenesc în fiecare Duminică la Sfânta Liturghie. A rămas în adierea vântului dela Vatra Românească pe care o dăltuit-o în fortăreaţă de viaţă românească şi ortodoxă.

Figura lui se înalţă, în pas cu vremea, către soarele ce i-a luminat drumul spre culme cu nădejdea că neamul întreg va îngenunchea cândva, la uşa Altarului.

Valerian e cu noi, e prezent, cu dorul şi dragostea lăsate nouă să ne aminteascâ, zi de zi, că ne tragem dintr'un popor nobil şi credincios, născut odată cu râurile şi codrii din Dacia Felix. Că avem datoria de onoare să lăsăm şi noi urmaşilor tezaurul sufletului românesc în care el a crezut şi l-a mărturisit cu toată tăria.

Din turnul dela Vatra Românească, ca dintr'un far luminos, duhul lui priveşte către noi, peste România şi peste toate colţurile lumii unde se află suflare românească în exil, cu încredere şi speranţă că Dumnezeu se va îndura spre un destin glorios şi frumos neamului nostru. Iar Episcopiei spor şi biruinţă în cele bune pe drumul de afirmare al Ortodoxiei pentru care a luptat, a înfăptuit şi s'a jertfit până în ceasul cel de pe urmă.

ROMÂNII ORTODOCŞI DIN AMERICA REABILITEAZĂ PE P.F.TEOCTIST

Grigore FOCŞĂNEANU

După tatonări pe căi evlavioase, Episcopul Românilor Ortodocşi din America P.S. Nathaniel, urmaşul Episcopului Valerian, împreună cu secretarul Episcopiei, părintele Laurenţiu Lazăr, şi părintele Roman Braga vor pleca în cursul lunii Mai la Bucureşti, ca invitaţi ai P.F. Patriarh Teoctist.

Cel care îşi măreşte prestigiul din această întâlnire nu-i Episcopul care-i primit de Patriarh, ci Patriarhul care primeşte delegaţia vrednicilor Români ortodocşi din Statele Unite şi Canada.

Să cântărim purtarea Prea Fericitului Patriarh cu evenimentele din ţară:

La Timişoara, Bucureşti, Cluj etc. mureau tinerii ce se luptau pentru libertate, în timp ce la Radio şi TV se transmiteau mesajele de suport ale Patriarhului adresate lui Ceauşescu. E drept că după moartea Ceauşeştilor, Prea Fericitul s'a îmbolnăvit de remuşcări, dar s'a însănătoşit repede şi-a revenit asupra demisiei.

Se distrugeau în Capitală lăcaşuri sfinte şi pe cuprinsul ţării se dădea cu tăvălugul peste biserici şi cimitire, iar lumea îngrozită aştepta să audă din Dealul Mitropoliei că se trag clopotele în dungă, dar clopotele ca şi vocea Patriarhului amuţiseră. Nu era nimeni să poată spune durerea neamului. Dar în aceşti ani de distrugere a tot ce-i tradiţie, credinţă şi omenie, cei din Statele Unite şi Canada şi-au clădit biserici şi au făurit din Vatra, sediul Episcopiei, centrul de întâlnire al Românilor de pretutindeni. (O excepţie ce sperăm că nu se va repeta, anul acesta Congresul Episcopiei, ce are loc la 4 Iulie, nu se va ţine pe câmpul înverzit al Vetrei, ci la un hotel din Detroit).

Alte deosebiri: în timp ce Românii americani se opuneau ajutorului economic dat guvernului terorist din Bucureşti, Patriarhia îl trimitea pe Prea Sfinţitul favorit Plămădeală să ne spună câtă libertate e în România şi să înduplece Congresul de a-l ajuta pe Ceauşescu cu Statutul de Naţiune Favorizată. (P.S. Plămădeală nu s'a îmbolnăvit de remuşcare şi n'a demisionat nici măcar pentru câteva ore, N.R.)

N'a trecut niciodată prin mintea Episcopului Valerian sau Nathaniel să trimită spioni care să provoace tulburări în sânul bisericilor din ţară, dar cu cunoştinţa şi aprobarea celor din Dealul Mitropoliei s'au îmbrăcat în sutană agenţii Securităţii care predicau cu smerenie "noi nu facem politică". Redăm un fapt care-i tot aşa de secret ca şi urechile de măgar ale Împăratului: un preot spion trimis de Securitate cu ajutorul Patriarhiei a trebuit să se întoarcă subit în ţară ca să nu fie arestat. Cum a ajuns la domiciliu, spionul preot a divorţat şi şi-a schimbat potcapul cu chipiul albastru.

Ni se oferă scuza că Biserica n'ar fi putut face nimic pentrucă aşa era legea. Dar se uită că era vorba de legi comuniste impuse cu forţa. Luptătorii din munţi care n'au respectat legile au întârziat colectivizarea pământurilor cu şapte ani!

Când după decenii de educaţie ateistă, Ceauşescu a dat ordin să se dărâme biserica Sfânta Vineri din Bucureşti, soldaţii au ezitat să treacă cu buldozerele peste ea şi au fost chemaţi securişti.

Ce vâlvă ar fi făcut în lume dacă în loc de aprobare, Prea F. ar fi ieşit cu crucea în mână în uşa bisericii Sfânta Vineri?

Un gest brâncovenesc! Cât a fost de feroce Ceauşescu el se temea de presa mondială pe care căuta s'o cumpere la orice preţ.

Un singur zvon ne îngrijorează: se pare că P.F. Teoctist îşi are planurile proprii; e vorba de "reabilitare", "reinstalare", "recunoaştere" etc. a Episcopului Valerian. La aceste ultime încercări de spălare la faţă a Prea Fericitului cu renumele Episcopului martirizat, care a pus baza Episcopiei Române din America de Nord, răspundem:

Pe Episcopul Valerian nu-l onorează reabilitarea oferită de Prea Fericitul Teoctist al României.

BASARABIA SUB SNEGUR, SPERANŢE ÎNŞELATE...

Înfrânt nu eşti atunci când sângeri,
Nici ochii când în lacrimi ţi-s,
Adevăratele înfrângeri,
Sunt renunţările la vis.

"Îndemn la luptă", Radu Gyr

Nicolae D. RUSU

A pronunţa numele "Basarabia" a fost quasi interzis în ultima jumătate de secol în România comunistă: fraţii de pe cele două maluri ale Prutului au fost izolaţi. Rusul "eliberator" al Românilor de către Români a introdus alfabetul chirilic în locul celui latin, astfel ca într'un fel să reiasă că de fapt limba şi, deci, şi poporul sunt diferite. Profesorii din şcoli nu îndrăzneau nici ei să abordeze subiectul socotit tabu, de teama de a nu-şi pierde nu numai slujba, dar şi libertatea; nici hărţi ale Basarabiei nu existau, iar bătăliile date de Ştefan cu Tătarii (Ruşii erau hăt departe pe-atunci) le memoram numai.

Cu toate acestea, nu m'am îndoit niciodată că dacă poporul român de pe ambele maluri ale Prutului ar fi cu adevărat liber, nici un obstacol nu ar mai exista în calea reunificării sale, căci dorinţa cea mai scumpă a oricărui Român, de oriunde s'ar afla pe pământ, nu poate fi alta decât reîntregirea ţării şi unitatea neamului.

Renaşterea naţională din Basarabia din 1989-1990 crease condiţiile necesare în acest sens (Germania ne dăduse exemplu demn de urmat): Frontul Popular Creştin-Democrat milita intens, iar Prim-ministrul Mircea Druc - această locomotivă basarabeană - a luat în scurt timp toate măsurile posibile şi necesare în vederea reunificării. Cu încă un Druc în România, în situaţia internaţională favorabilă de-atunci, reunificarea ar fi fost acum fapt împlinit.

Am fost aproape şi trenul a trecut pe lângă noi, dar nu am ştiut să-l prindem; la acea vreme, Iliescu se grăbise să încheie cu fosta URSS un tratat de prietenie în care îşi asigura scaunul, dar prin care sacrifica Basarabia, prin lipsa de interes. Între timp, URSS s'a desfiinţat, tratatul nu a fost ratificat, iar Gorbaciov a căzut: rivalul său latin se uita acum cu un ochi critic la Iliescu. Acesta, după ce a privit cu nepăsare şi indiferenţă la soarta Basarabiei, pare că în ultimul timp are o atitudine mai nuanţată, dacă este să judecăm după declaraţiile unor persoane influente din conducerea României (vezi discursul lui A. Năstase la Chişinău) şi a politicii româneşti în general.

Dar ţara nu poate fi puternică dacă nu uneşte pe toţi fiii săi. România dintre războaie, impropriu numită România Mare, nici ea nu cuprindea pe toţi Românii: pe cei din Banatul sârbesc, de pe Valea Timocului, Vlahii din Bulgaria, pe cele 2-3 milioane de Aromâni, pe cei cca. 800.000 Români din Transnistria, căci iată Ilaşcu, acest erou cu dragoste de Patrie şi Neam, închis în Transnistria de bestiile comuniste, este un exemplu pentru noi toţi.

Dacă România nu s'a bătut cu URSS în 1940 a fost nu din laşitate, ci pentrucă solicitind neutralitatea Germaniei şi Italiei, a fost ameninţată cu dezmembrarea şi dispariţia sa ca stat.

Un an mai târziu însă, România nu a pregetat, în condiţii ceva mai favorabile, să-şi dezrobească fraţii vărsând pe câmpurile ruseşti sângele a peste 560.000 de ostaşi români.

Astăzi, ca şi ieri, se pare că mariile puteri s'au înţeles din nou. În ce priveşte România, personal nu cred că s'a spus încă ultimul cuvânt şi aceasta depinde de însăşi atitudinea poporului român, de supunere şi renunţare la idealurile sale de reunificare, sau dimpotrivă de lupta prin toate mijloacele de a se reunifica şi de a-şi găsi astfel locul firesc ce i se cuvine în Europa. Numai o Românie unită şi reîntregită poate fi puternică, corespunzând interesului fundamental al poporului nostru.

Cel ce este adversar al reîntregirii nu este un adevărat Român, dimpotrivă, este un criminal şi un trădător al neamului.

Şi iată, Snegur, în urma prerestroicăi şi a dezgheţului gorbaciovist din 1989, a ajuns la conducerea unei părţi din trupul României, şi anume a Basarabiei sau mai bine zis a ceea ce a mai rămas din ciuntirea Nordului şi Sudului său, oferite de Stalin în dar Ucrainei.

Datoria lui Snegur era una singură: să iubească poporul român mai mult decât orice pe lume, nu pe cei de sus ce-l înconjoară, ci pe cei de jos, talpa ţării; încununarea firească a acestei iubiri trebuia să fie lupta pentru reunificarea ţării.

Menţinându-l pe Mircea Druc în postul de prim - ministru, am trăit întens bucuria realizării primilor paşi: introducerea limbii române ca limbă de stat, alfabetul latin, tricolorul românesc, imnul naţional "Deşteaptă-te, române", ora României, podul de flori de peste Prut. Afirmând la Bucureşti: "Să ne ţinem de neamuri!", încrederea noastră în reunificarea ţării s'a întărit.

Dar se pare că totul a fost efemer; la puţin timp, la intervenţia lui Gorbaciov, Snegur l-a înlocuit pe Druc, aş spune cu oarecare satisfacţie. Am simţit atunci parcă o lovitură, că ceva s'a schimbat, că Snegur nu e sincer. Căci deşi a continuat să afirme că unirea rămâne obiectivul nostru final, dar trebue făcută cu paşi mici, în fapt nu s'a mai făcut nimic. Dimpotrivă, pe măsură ce timpul trecea, Snegur a început să schimbe din conducere pe toţi membrii adepţi ai unirii, adoptând în cele din urmă o poziţie clară şi fătiş antiunionistă.

În prezent, conducerea Moldovei este formată exclusiv din foşti comunişti de frunte, secretari ai PCM: Snegur - preşedinte, Sangheli - prim-ministru, Piotr Lucinski - preşedintele Parlamentului şi bineînţeles, toţi adversari ai reunificării cu Patria mamă.

Înaintaşii noştri, sub Cuza Vodă, în condiţii internaţionale total adverse, cu toate marile puteri împotrivă (cu excepţia Franţei), au făcut unirea aşa cum s'au priceput, în condiţiile când ne găseam încă sub suzeranitatea Porţii.

Dacă Basarabia a fost cedată Rusiei la 1812 de Turci - în ciuda faptului că, conform capitulaţiilor nu aveau acest drept - aceasta nu înseamnă că noi trebue să stăm cu braţele încrucişate şi să aşteptăm mila dela străini: cât avem suflare în noi, trebue să ne luăm soarta în mâini şi să ne reunim, bazându-ne pe noi înşine şi pe mila lui Dumnezeu din ceruri.

A lucra împotriva acestui spirit înseamnă trădare faţă de neam şi faţă de interesele majore ale ţării; este ceee ce fac azi căpeteniile dela Chişinău pentru a-şi asigura scaunul.

Se zice că soţia lui Snegur este Rusoaică; şi soţia lui Tache Ionescu era Englezoaică, dar acesta a folosit această relaţie pentru reîntregirea ţării.

Imnul "Deşteaptă-te, Române" scris de Andrei Mureşanu este frumos, înălţător şi mai ales însufleteşte pe cel care-l cântă. Şi textul şi melodia se potrivesc cu starea de spirit a poporului nostru; este după părerea mea un fel de "marseillesa românească".

Există zvonul că lui Snegur şi celorlalţi din conducere nu le e pe plac acest imn înălţător; Lucinski a anunţat chiar un concurs pentru schimbarea lui. Aceasta a declanşat numeroase reacţii, nefavorabile la Chişinău, cum ar fi cea lui Grigore Vieru, care a spus: "Blestemat va fi poetul şi blestemat va fi compozitorul care va îndrăzni să umble la imnul nostru naţional". Într'adevăr, păcat, mare păcat să se schimbe ceva ce uneşte cele două ţări româneşti, în loc să adăugăm ceva.

Vă mărturisesc totuşi că cea mai mare aberaţie mi se pare susţinerea vechii teze de inspiraţie rusească a existenţei limbii şi poporului moldovenesc, separat de cel românesc.

Cu mulţi ani în urmă, un Rus neinformat, desigur, mă întreba care este diferenţa între limba moldovenească şi cea română. I-am răspuns: "Nici una, din moment ce orice Român din Valahia sau Transilvania se poate înţelege cu unul din Moldova" şi am continuat : "Este aceeaşi diferenţă ca între limba rusă vorbită la Moscova şi cea vorbită la Leningrad, căci între rusa "siberiană" şi rusa literară este o diferenţă mai mare decât între moldovenească şi română".

Aici bineînţeles că specialiştii şi-au spus de mult cuvântul şi româna moldovenească nu este decât un regionalism aşa cum sunt şi cele din restul României: Banat, Transilvania, Dobrogea, Oltenia, Maramureş etc. Cine mai continuă să susţină existenţa separată a limbii moldoveneşti nu face decât să se acopere de ridicol, cu atât mai mult cu cât are un grad de instrucţie şcolară mai înalt. De altfel, închipuiţi-vă că ocupaţia rusească a Basarabiei la 1812 n'ar fi avut loc, iar unirea dela 1859 s'ar fi realizat cu o Moldovă completă şi indivizibilă: ar mai fi îndrăznit atunci cineva să susţină existenţa limbii moldoveneşti diferită în cele două Principate?

Snegur dă apă la moară duşmanilor ţării noastre care au venit şi în trecut, ca şi acum, cu tot felul de invenţii, bazaconii şi alte justificări ale ocupaţiei ruseşti. Dorinţa de libertate cu care ne naştem este însă cel mai puternic argument pentru izgonirea cizmei ruseşti din Ţară; şi când spun Ţară, mă refer la teritoriul ambelor ţări româneşti precum şi a celui înstrăinat.

Şi, iată, acum o altă bazaconie venită din partea şefului partidului agrarienilor, Motpan. Acest Motpan a ridicat în parlamentul Moldovei problema reunificării; da, dar numai cu Moldova Românească nu şi cu restul teritoriilor româneşti, Transilvania şi Muntenia. "Mai mult nu ne trăbă", spune Motpan. "Şi de ce, mă rog, mai mult nu vă trăbă?" Oare nu-ţi dai seama măi, Motpan, că prin acest atentat la integritatea teritorială a României faci jocul inamicilor noştri, întrucât România se va dezmembra? Cum adică? Pierdem teritorii în Transnistria, pierdem Tighina, Nordul şi Sudul Basarabiei la Ucraina, Găgăuzia se declară independentă, dar este mai uşor să recuperăm ce-am pierdut la duşmani din cauza miopiei noastre politice, muşcând şi noi din trupul Ţării mamă; Blestemat să fii pe veci dacă tu, Român ca şi noi, gândeşti astfel. Nu voi, singuri, căci Moldova aşa cum arată acum ca stat nu va putea supravieţui în istorie, şi nu este vorba aici că va lupta şi învinge România, dar în alianţa cu inamicul de secole, Rusia, cine ştie? Armata a 14-a este încă în Moldova şi nimeni nu se gândeşte s'o retragă.

Nu ne ajunge că-i avem pe Unguri ce încheie alianţe cu Ruşii şi cu Ucrainenii împotriva României; vine şi ea, draga de Moldova lui Snegur, să încerce a smulge ceva din trupul mamei; facem o Moldovă mai mare cu capitala la Chişinău şi tot Snegur conduce. Ruşine, mare ruşine, pentru cei ce gândesc numai astfel.

M'am bucurat nespus la declararea independenţei Moldovei; eu o vedeam însă ca o independenţă faţă de Rusia ocupantă, ca o treaptă necesară intermediară spre reunificarea ţării. În loc de aceasta, nici până azi nu s'a scos sârma ghimpată dela frontiera de pe Prut cu România, în timp ce restul graniţei este lăsat vraişte şi fără apărare.

De curând am văzut tricolorul românesc deasupra echipei Moldovei la Jocurile Olimpice din Norvegia; am simţit o strângere de inimă: de ce două echipe româneşti divizate şi deci slăbite, la aceste întâlniri de prestigiu?

Iluştrii noştri înaintaşi basarabeni: Pan Halipa, C. Stere, Inculeţ, A. Crihan, au făurit şi ei o Moldovă independentă în 1917, dar numai pentru a cere prin Sfatul Ţării unirea pe veci cu Patria Mamă; şi la acea vreme, Patria era în timp de război şi abia se mai ţinea într'un triunghi în Nordul Moldovei.

Locul Românilor basarabeni nu este alături de Ruşi, Ucraineni, Cazaci, Tadjici etc., ci alături de restul neamului românesc; "căci nu ne putem mistui decât împreună fiecare cu neamul său", spune Biblia.

Cum trebue însă calificată poziţia lui Snegur de a rămâne separat de fraţii din România? Oare voluptatea puterii este atât de mare încât te face să lupţi împotriva celui mai scump ideal românesc, reunificarea?

Însuşi Patriarhul României P.F. Teoctist, adresându-se lui Snegur, spune: "Însă nu mi-aş fi închipuit vreodată să aud pe un frate al meu de neam şi sânge să promoveze ideologia falsă şi străină care delimitează pe Moldoveni de Români. Într'o perioadă tulbure ca aceasta pe care-o trăim astăzi, când duşmanii neamului şi ai gliei noastre străbune lansează din nou ideea că România este un stat artificial, este greu de înţeles ca un fiu al naţiei noastre, care ştie că limba noastră este unitară, pentrucă Moldoveanul, Olteanul, Munteanul, Bănăţeanul şi cu Ardeleanul se înţeleg fără a recurge la o limbă artificială cum este cazul la alte neamuri, să-i despartă şi să-i delimiteze pe fraţi între ei".

În urma alegerilor din 27 Februarie 1994, soldată cu victoria antiunioniştilor, se prevede declararea republicii ca stat multinaţional şi întreruperea legăturilor cu România în domeniul învăţământului. De asemenea, se prevede transformarea armatei a 14-a din armată de ocupaţie, în bază militară.

Testamentul lui Petru pare că revine în actualitate şi este continuată înregimentarea poporului nostru la politica imperialistă moscovită. Uităm prea uşor ura şi duşmănia celor din Răsărit; procesul grupului Ilaşcu ne arată însă gradul lor de isterie antiromânească.

De curând, un derbedeu rus ajuns deputat - Jirinovski - îşi permite să ne insulte ca popor: "România este un stat artificial, alcătuit din ţigani italieni, care au răpit teritorii Ungariei, Bulgariei, Rusiei."

Dureroase, revoltătoare şi mai ales iresponsabile cuvinte spuse de un dement patriotard. Ce răspuns să dai acestui derbedeu înfumurat? Că istoria noastră este milenară şi că ai lui nici nu existau pe-atunci în în Rusia, venind mult mai târziu din stepele Asiei? Că este prost şi incult, dar mai ales foarte obraznic.

Românii din toată lumea ar trebui să ia atitudine faţă de acest nou Hitler în haine ruseşti, şi să încrimineze aceste aberaţii patologice ce lezează însăşi fiinţa noastră naţională.

Şi tocmai c'un astfel de derbedeu ultranaţionalist ce jigneşte întregul nostru popor, se însoţeşte Snegur, căci cum altfel putem interpreta telegrama de felicitare trimisă de Jirinovski Congresului "Casa Noastră - Republica Moldova" în care Snegur anunţă la 5 Februarie crt. că: "Întreaga politică faţă de Ţara vecină, România va întări stabilitatea Moldovei, iar problema reunificării cu România va fi scoasă de pe ordinea de zi". Amintim că o telegramă similară a fost transmisă congresului şi de Igor Smirnov.

Trezeşte-te Snegur, şi întoarce-te la Dumnezeu care ţi-a dat puterea vremelnică asupra unei părţi a poporului român. Depinde cum vei folosi această putere, în slujba neamului nostru şi a intereselor sale vitale sau vei urma linia trădătorilor de neam pentru care scaunul propriu e mai presus de orice, aducând poporul din nou sub jug străin.

Căci aşa vei fi judecat de istorie şi mai ales de Dumnezeu.

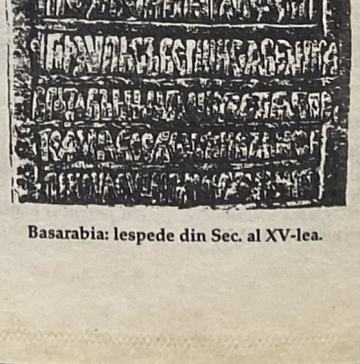

Basarabia: lespede din Sec. al XV-lea.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

SNEGUR E BUN, DRACU-I RĂU...

Pentru unionişti ziua de 27 Februarie '94 va rămâne în istorie ca o dată de cel mai trist augur. N'am putut adormi decât spre dimineaţă. Îmi era şi-mi este ruşine de ruşinea foştilor mei compatrioţi, un dezgust nemărginit pentru Iliescu şi Snegur, Năstase şi Lucinschi, Văcăroiu şi Sangheli. Iar vocea lui Iurie Roşca îmi stăruie în urechi:

- Frontul - 7.5%; agrarienii - 43%; Ruşii - 23%, intelectualii - 11%...

Nu ştiam ce să zic. Drept care, Roşca adăugă:

- Nu-i nimic, lupta va continua!

Astăzi, deşi mult prea târziu, mulţi dintre cei cărora le deschideam ochii în timp util, s'au convins că intelectualii dintre Prut şi Nistru, la început în frunte cu Nicolae Dabija, au devenit groparii Frontului Popular dela Chişinău ca principală forţă unionistă de acolo. Propriu zis, aceiaşi scriitori care îndemnau, negru pe alb, în tiraje de sute de mii de exemplare, electoratul basarabean să-şi dea votul pentru Mircea Snegur la funcţia de preşedinte al pretinsei Republici Moldova!

Şi "dacă scriitorii", vorba omului simplu, cereau acest lucru, cum era să nu voteze cei mulţi pentru Snegur? Acelaşi paradox s'a produs şi la 27 Februarie '94 : cei mulţi şi naivi au votat încă o dată pentru cei care le-au luat cu japca pământul, i-au băgat cu de-a sila în colhozuri, i-au ţinut prin lagăre şi închisori, le-au omorât fraţii, surorile, părinţii, i-au deportat în Siberia şi Kazahstan etc.

Altfel zis, şi-au ales deputaţii pe care îi merită: hoţomani dintre hoţomani, impostori dintre impostori, mediocrităţi dintre mediocrităţi etc.

Ne-o dovedesc şi cele scrise nu demult de ziarul moscovit Den' (Ziua): *"Secretarul de partid Snegur este un tip mediocru, cu un exterior înfiorător de şters... Un "celovec" cu chip şi înfăţişare de dughenar ordinar"*.

Citind aceste rânduri, mă gândeam că Ion Iliescu ar fi trebuit să-mi dea crezare atunci când, într'o discuţie de mai bine de o oră, căutam să-l conving, fără succes, că Mircea Snegur este omul Moscovei şi al kaghebeului moscovit, un românofob prin educaţia-i sovietică, ba chiar un duşman înveterat la României Mari.

Mă asculta preşedintele României ca şi cum i-aş fi spus că, uite, pe deasupra noastră a zburat... o muscă!

- Snegur e bun, cum susţineţi, - îi ziceam lui Iliescu, în calitatea sa de vânzător al Basarabiei şi Nordului Bucovinei, - dracu-i rău!...

Şi zâmbetul prezidenţial deveni larg de tot.

Clopotul prosperităţii sneguriste

ROMÂNOFOBIE

Ridicată la rangul de politică de stat. De sus în jos şi de jos în sus!... Şi nu întâmplător, mai acum câtva timp, era citat un "moş Vasile" din Speea care, deşi născut în '41, susţine că, ajunşi în Transnistria, Românii nu făceau altceva decât ca îi băteau zi şi noapte pe "moldoveni cu biciul şi vergi de metal!..."

Nu era prima şi nici ultima dată când *Literatura şi arta* dela Chişinău se face exponent al unor Români rătăciţi. Fapt ce-mi aduce, cu dezgust, aminte de o carte autobiografică, apărută la Paris, al cărei autor se bate cu pumnul în piept că "bunică-sa era c . . . ă!.." Ca şi impertinenţa a doi scriitori dela Chişinău care, în aceeaşi *Literatură şi artă*, caută să le altoiască semenilor de gintă, ideea existenţei "naţiunii şi patriei basarabene!..."

MIHAI EMINESCU
Bronz în Parcul Puşchin din Chişinău

Compromisuri de principiu care se bat cap în cap cu buna cuviinţă civică şi cu istoria noastră cea adevărată. Diletantism? Reacredinţă? Şi una şi alta, legate între ele prin acel semn de egalitate care, dela un timp încoace, între Prut şi Nistru se numeşte "mancurtism". Adică, trădare de neam şi ţară!

Să scriem, dar, prin tot ce facem pentru reîntregire, fie şi o singură pagină a istoriei neamului!... Una singură, dar a istoriei celei adevărate şi nu a falsului naţionalism criptocomunist! Să scriem o pagină de adevărat naţionalism! Ca cea a lui Vladimirescu şi Eminescu, Kogălniceanu şi Bălcescu, Iorga şi Goga, Antonescu şi Crainic!

Să ne retractăm, oameni buni!... Să redevenim ceea ce am fost: Români, creştini şi ţărani! Indiferent de gradele ce le purtăm şi funcţiile ce le avem. Să renunţăm la ceea ce am devenit dela '44 încoace: "deştepţi şi şmecheri!" În toate şi peste tot. Dar mai ales în idealul de reîntregire a neamului!

Una din două: ori reintrăm în istorie pe uşa cea mare, istorie la care, deocamdată, îi întoarcem spatele, ori hibernăm, în continuare pe laurii neocomunismului cu limba lui de lemn!... România a devenit o ţară deştărată de adevăraţii stăpâni ai ţarinelor sale! Până şi ţiganii, cutreierătorii de ieri ai satelor, preferă oraşele, în primul rând Bucureştiul, pe care le murdăresc într'un hal fără de hal!...

Să optăm dela mic la mare pentru o reîntregire teritorială şi spirituală pe baza adevărului istoric, acela al existenţei unui singur popor român, a unei singure naţiuni române, a unei singure limbi naţionale - limba română - şi deci, a unui singur stat român cu capitala la Bucureşti. Să insistăm, oricât de aprige ar fi opintelile dezbinării, românofobiei şi antiunionismului de pe cele două maluri ale Prutului!... Am spus-o şi o spun: copiii şi părinţii nu se aleg!... Ei sunt aşa cum îi dă Dumnezeu!

DECLARAŢIE - PROTEST

privind denumirea de "Moldovă Suverană pentru cotidianul guvernului aşa zisei Republici Moldova

Aşă zisei, pentrucă această sintagmă reprezintă o aberaţie, un fals. **Aberaţie** dat fiind faptul că ascunde adevăratul nume al ţinutului dintre Prut şi Nistru, adică cel de Basarabia, una dintre cele zece provincii româneşti. Moldova fiind una singură, cea dintre Prut şi Carpaţi.**Fals**, pentrucă această pretinsă republică n'a fost proclamată de un for legislativ suprem, ales prin vot general şi secret, ci decretată arbitrar de Moscova, în ziua de 2 August 1940, contrar voinţei basarabenilor.

Deci, prin deducţie, o aberaţie proprie şi denimirii ziarului cu pricină. Ziar ce, prin tematica şi tendenţiozitatea expunerii multor articole înserate în paginile sale, sapă metodic şi conştient la rădăcina unităţii neamului românesc. Un exemplu strigător la cer a fost enormitatea cu montajul fotografic al domnitorilor a "Două popoare înrudite...: poporul moldovenesc(!) şi poporul muntenesc(!)"

În consecinţă, protestăm contra acestui sacrilegiu şi cerem renunţarea la denumirea confuză de "Moldova Suverană" pentru Basarabia, care nu poate fi nici Suverană nici independentă în afara ţării mame - **România**.

Pro Basarabia şi Bucovina

Măcar o singură formă de recunoştinţă: MEMORIA

Valeriu C. NEŞTIAN

E necesar să ţinem minte. Cu orice preţ. Omul a devenit om de-atunci de când a început să nu mai uite: să ştie ce s'a întâmplat ieri sau alaltăieri. Să compare şi să tragă învăţăminte. Copilul care se frige la uşa încinsă a sobei învaţă să-şi amintească. Insul ce-a greşit se deprinde să nu mai repete greşeala. Fără memorie, viaţa umană n'ar exista. Civilizaţia n'ar fi posibilă. Organizarea socială ar fi de neconceput.

Sunt aceste lucruri evidente astăzi? Nu. Negarea lor se întreprinde adeseori, în imensul şi îndărătnicul efort de a-l modela pe individ altfel decât e făcut de Dumnezeu, de natură, de istorie. Memoria îi sperie pe mai-marii (şi mulţi dintre mai-micii) zilei, dorindu-se ca poporul nostru să nu mai reţină esenţialul, dela cauzalitate la finalitate; să fie într'una gata, inert şi amorf, pentru o nouă "ordine", un capriciu nou, o nouă fantezie.

Acum 50 de ani - la vârsta când copilăria se îngână cu adolescenţa - vremuiam în "dulcele târg" al Iaşului. Începutul de primăvară era mai aspru şi mai neguros ca de obicei; cu cer plumburiu şi orizonturile frânte. Nu sosise încă echinocţiul, şi trupele sovietice se aflau deja dincoace de Bug şi Nistru şi-şi lăbărţau ghiarele ameninţătoare, aducătoare de otrăvuri şi moarte, înspre Cetatea lui Ştefan cel Mare şi Sfânt. Goarna anunţă ostilităţile pentru apărarea fostei Capitale a Moldovei.

Parcă ar fi fost ieri!

Ca să scape de cea mai cruntă robie, de robia sufletului, o bună parte a populaţiei se evacua zi şi noapte. Minţile oamenilor erau aburite de o teamă maladivă. Bărbaţi, femei, copii, cu geamantane, boccele, cu mici pachete în mâini tremurătoare, se grăbeau spre gară, spre necunoscut. Fugeau în Oltenia ori în Ardeal, de spaime nemaiîntâlnite dela năvălirile tătăreşti; perspectiva iminentei ocupaţii ruseşti întorcea istoria Românilor cu un mileniu în urmă. (Este adevărat, aceşti nebuni nu erau puţini!)

Autorităţile şi întreprinderile principale, şcolile, universitatea (refugiată la Alba Iulia) îşi închiseseră prematur porţile. Ziarele locale nu mai apăreau. Amuţiseră şi posturile de radio Moldova şi Moldoviţa. O linişte de priveghi se aşternea peste oraşul întreg.

Atunci, în urmă cu o jumătate de secol, timpul părea totuşi să mai aibă răbdare cu ieşenii. La sfârşitul lui Mărţişor, contraatacurile încercatei armate a 4-a română (comandată de generalul M.Racoviţă) au aruncat pe inamic dela Est de Jijia dincolo de Prut. Viscolul din primele zile ale lui Aprilie a favorizat însă alte acţiuni ofensive duşmane: la N de Iaşi, la S de Hârlău, pe Valea Siretului. În săptămâna patimilor (9-15 Aprilie), Podu Iloaiei şi Tg. Frumos sunt recucerite de-ai noştri; ulterior şi Ruginoasa. Paştele ortodox putea beneficia de o relativă stare de acalmie, de speranţe şi în Învierea Neamului românesc.

Cum trece vremea...!

Iată, notele din jurnalul tatălui meu (ofiţer combatant în tranşee şi profesor de istorie), corelate cu lucrarea maiorului de stat major Walter Rehm, "Yassi", şi cu "Bătălii trădate", de generalul Hans Friessner (comandantul grupului de armate Ucraina de Sud), ambele tipărite în Germania federală în deceniul al VII-lea, pot să ne ajute la punerea în ecuaţie a unor evenimente de o relevanţă şi o rezonanţă aparte.

2 Mai 1944: reizbucnirea ofensivei sovietice pe ambele părţi ale Siretului, între Paşcani, N. de Ruginoasa, Tg. Frumos şi la porţile Iaşului. Două foarte puternice atacuri au executat "eliberatorii" noştri de mai târziu (sic!) în intenţia, deşartă, de a-şi întinde labele însângerate asupra oraşului lui Eminescu, Creangă, A.C. Cuza, Corneliu Codreanu... Numai plăgi adânci, purulente, făcute de obuze, prezenta pământul în acel timp ieşit din matcă. Iar sub arţari, lângă biserica din Copou a lui N. Iorga, şase cruci albe înveşniceau sub ele pe primii şase ostaşi jertfiţi întru apărarea Iaşului: serg. Tudor Ene, caporalii D. Stroescu şi V. Susan, soldaţii Teofil Nistor, V. Coroban şi M. Paraschiv. Îi pomeneşte azi cineva pe aceşti luptători-martiri?

Numai ieşenii rămaşi lângă treburile lor ştiu ce-a însemnat bătălia Iaşului. Şi ce-ar fi fost Moldova, patria, cu un Iaşi aflat timpuriu sub cnut sovietic. Ca luptele dela Baia şi Lipnic, ca şarja dela Paşcani şi cea din Stănileşti, BĂTĂLIA IAŞULUI TREBUE SĂ INTRE, CORECT ŞI DEFINITIV, ÎN CĂRŢILE NEAMULUI! Chiar dacă actualii fideli ascultători ai programului românesc dela Radio Peking nu sunt de acord cu noi...

5-6 Iunie: sălbatic bombardament aerian anglo-american, soldat cu o droaie de victime şi incalculabile pagube materiale. Au fost lovite bisericile Sf. Atanasie, Sf. Ilie, Sf. Teodor. Liceul Naţional, puternic atins. Statuile lui Kogălniceanu, Eminescu, Maiorescu - culcate la pământ. Teii Copoului, în floare, sfâşiaţi de viforniţa exploziilor. Străzi şi uliţe semipustii. Locuinţe arse, dărăpănate, şubrezite de bombe: Cetatea fostelor ciocniri cu barbarii Răsăritului fusese acuma incendiată de cavalerii Apusului civilizat! Şcoala normală de băieţi, arsă. Izbit în zid de un obuz şi Teatrul. Şi maternitatea. Şi vechea Mitropolie, "crăpată ca un harbuz răscopt", cum scria, într'un reportaj de front, din "Curentul", G. Sbârcea. Ciuruite şi Universitatea mihăileană, hotelul "Bristol", Palatul lui Cuza. Spiridonia, zgâlţâită de crivăţul bombardamentului, cu ferestrele afumate, se uita galeş la şeşul ce alunecă spre Apus. Încrezătoare, ca şi oamenii, în solida apărare de pe înălţimile Dealul Mare, denumită "Poziţia Traian"...

Deşi nopţile le petreceam în adăpost sau beci (căci din 5 în 5 minute tunul lătra la câţiva km de Iaşi), ziua tot dădeam o fugă (tramvaiele nu circulau) la cofetăria lui Ignat Streiter din str. Toma Cozma ori la aceea din colţ de pe C. Negri, a lui Herş'; iar "maturii" se mai reîntâlneau la bodega lui Stănică din centru. În vreme ce gospodarii urbei - primar: C.N. Ifrim - îşi vedeau de treburile lor publice, de parcă vremea şi vremurile nu-i stânjeneau aproape de loc.

Luna lui Cuptor: perioadă de calm relativ. Radio Moscova şi Londra lansau, către ostaşii români, febrile (şi sumbre) apeluri la dezertare... Ne dăm seama, pericolul era neîndurător!

18 August: Vicarul mitropolitan Valeriu Moglan e citat pe Naţiune de Conducătorul statului, mareşalul Antonescu, pentru curajul şi vrednicia dovedite în a înfrunta, cu o mână de călugări binecredincioşi din Iaşul semiasediat, primejdia ateismului războinicit, ridicând moralul populaţiei.

Sâmbată, 19 August: Rusii execută, după amiază, o duzină de atacuri locale, la Sodomeni, Heleşteni, Podu Iloaiei şi la Sud de Iaşi (comandantul forţelor sovietice din Basarabia şi Moldova era faimosul mareşal Timoşenko, secondat de nu mai puţin vestiţii Tolbukin şi Malinovski). Seara, bolşevicii sunt aruncaţi înapoi de Corpurile 4 şi 6 armată română, comandate de viteazul (şi ulterior martirul) general Gh. Avramescu.

20 August: violentă pregătire de artilerie muscălească, în zori, în sectorul SV, pe linia Iaşi-Erbiceni (cca 25 km). În ciuda vestitelor negre, pornite a se potopi din părţile toate, răspunsul alor noştri e unul singur: PE AICI NU SE TRECE! Către prânz însă, tancuri (de fabricaţie americană!) şi trupe staliniste de infanterie resping companiile de grăniceri români ce apărau marginea de Vest a Iaşului. Inevitabilul se produce. Sovieticii pătrund în oraş. La podul de beton armat din centru (Tg. Cucului) sunt, totuşi, opriţi de un batalion german. Generalul Stingl, comandantul neamţ al apărării oraşului, e încercuit în clădirea universităţii. Dar, după-amiază, Divizia 70 infanterie germană curăţă N şi NV Iaşului de bolşevici.

21 August: pe la ceasurile 4 dimineaţa, Ruşii atacă poziţia dela Dealul Mare şi, din nou, oraşul nostru. Se lovesc de o foarte dârză apărare. Cinci contraatacuri succesive au loc în prima jumătate a zilei. Din nefericire, Divizia a 3-a română de infanterie nu izbuteşte să vină în ajutor pentru restabilirea situaţiei. Blindatele vrăjmaşe perforează apărarea şi răzbat în oraş. Se desfăşoară înverşunate lupte de stradă.

Iaşul cade în întregime sub stăpânire bolşevică, aproximativ la orele 21-22. Citadela Unirii şi a luminii, leganul românismului, intră, din acel moment, în conul de ură şi de beznă al comunismului; de care nici până azi nu se va fi slobozit COMPLET. Lecţia istoriei e nemiloasă. Dar şi în noroi, aurul tot aur rămâne!

Ca o fatalitate, grupul de armate al generalului-erou P. Dumitrescu împărtăşeşte aceeaşi crudă soartă.

22 August: la primul cântat de noapte al cocoşilor, unităţile româneşti din Basarabia încep să se retragă. Din ordin! Cade sub bolşevici şi înălţimea Cetăţuia. Cartierul armatei roşii se instalează în casele M. Sadoveanu şi V. Pogor, şi la "Vama veche", din spatele gării mari. Cotropitorii îşi fac de cap în oraş.

23 August: derularea la Bucureşti a cunoscutului "act istoric".

24 August: moscoviţii ocupă oraşele Bârlad, Huşi, Roman, Bacău. Fac zeci de mii de prizonieri din rândurile militarilor români în retragere. Noaptea, debarcă la Constanţa.

25 August: comunicatele sovietice menţionează "eliberarea" de către armata roşie a Tecuciului şi a altor 350 de localităţi, plus gările Roşieşti şi Banca etc.

29 August: cea dintâi coloană armată stalinistă ajunge la marginile Bucureştiului. E întâmpinată "cu însufleţire" (aşa consemnează ziarele de a doua zi) de generalii Iosif Teodorescu şi Victor Dombrovski, comandantul militar şi respectiv, primarul Capitalei, şi de Constantin Titel Petrescu; asta dintre oficiali...

Timpul n'a mai avut răbdare. Drama ţării, intensificată prin bătălia Iaşului, atinsese punctul culminant. Deznodământul? Poate la 5 decenii...

FARA ARMÂNEASCĂ

VLAHII SUD-DUNĂRENI ÎN EPOCA MODERNĂ

ÎN CONTEXT SUD-EST EUROPEAN

-VII-

Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

La data când sultanul promulga iradeaua (Mai 1905) care recunoştea constituirea comunităţilor aromâne în cadrul Imperiul Otoman, situaţia era încordată atât în Balcani, cât şi în restul Europei şi în lume. Se deschisese un focar de război în Extremul Orient şi în Pacific prin declanşarea războiului ruso-japonez (1904-1905), unde micuţa şi anonima Japonia, dădea lovituri pe uscat şi apă colosului rus. Prima dată când un stat din afara Europei, nefiind de rasă albă, a înfrânt unul din statele mari ale vechiului continent, care dela Petru cel Mare a jucat un rol important pe plan mondial (**N. Ciachir**, Istoria universală modernă. Partea I-a (1642-1789), Bucureşti, 1993, p.19, în editura Universităţii independente "D. Cantemir").

De altfel, războiul americano-spaniol (1898) şi ruso-japonez (1904-1905), erau lovituri date europocentrismului şi este dată alarma că poziţiile Europenilor încep să fie serios zdruncinate.

Înfrângerea Rusiei, alarmează Franţa, căci exista încă din 1893 un bloc militar şi politic ruso-francez, care apăra cocoşul galic de vecinul german. După cum se ştie, Germania încă din 1882, crease blocul Triplei Alianţe, cu Austro-Ungaria şi Italia, bloc care urmărea să corijeze frontierele din Europa şi să guste mai profund *"din turta dulce a coloniilor"*.

În acest nou context, de întărire excesivă militară a Germaniei, Franţa urmărea o alianţă cu Marea Britanie. La sfârşitul secolului al XIX-lea, Anglia, având imperiul colonial cel mai vast din lume, deci cu resurse nelimitate şi o flotă militară deosebit de puternică şi despărţită de continentul european de canalul Mânecii (circa 30 kilometri), în condiţiile tehnice de atunci, considerându-se inexpugnabilă, cocheta cu ambele tabere. Dar, înarmarea rapidă a Germaniei, atât pe apă cât şi pe uscat, începe să o alarmeze. Parisul, întuind aceste lucruri, prin concesii reciproce îşi apropie Londra şi astfel se ajunge la aşa numita "Antantă Cordială" (1904), adică la o alianţă franco-engleză. Acest lucru se va percuta şi în Balcani, cele două state având poziţii similare, în urma răscoalei antiotomane din Macedonia (1903), adică prezenţa unei jandarmerii europene, care să asigure ordinea şi liniştea.

Victoriile Japoniei, în Extremul Orient asupra Rusiei, mai ales scufundarea flotei ruse la Ţusima (Mai 1905), pun în alertă Statele Unite ale Americii. De aceea, Preşedintele Theodor Roosevelt, oferă beligeranţilor mediaţia sa, tratatul de pace semnându-se în USA, la Portsmouth (Septembrie 1905). De altfel şi USA dădea târcoale Imperiului Otoman şi Balcanilor. Sub pretextul prigonirii unor misionari americani, încă în August 1904, pătrund trei bastimente ale flotei USA, în rada portului Smirna, diferendul turco-american căpătând o turnură tot mai gravă. (Arh. MAE, fond 21, vol.43, f.11).

Răscoala din Macedonia din 1903 a ascuţit, pe de o parte, contradicţiile dintre statele creştine şi Imperiul Otoman, dar şi animozităţile între Serbia, Grecia şi Bulgaria. Aceste 3 state creştine urmăreau să se infiltreze şi să ocupe cât mai mult din Macedonia, provincie aflată încă sub dominaţie otomană şi cu o jandarmerie europeană (comandant generalul italian De Georgios), locuită de zeci de mii de Aromâni (Istorja na Makedonskiot narod, II, Skoplje, 1969, p.227 şi urm.)

După recunoaşterea independenţei depline a României (1878) şi faptul că Imperiul Otoman, nu mai avea graniţă directă cu ţara noastră şi nu ridica pretenţii teritoriale asupra Dobrogei, pe care o stăpânise peste 400 de ani (1417-1877), iar autorităţile române se purtaseră corect cu populaţia musulmană turco-tătară de acolo, se putea ajunge uşor la o alianţă între cele două state. De altfel, ceva mai înainte "Le moniteur Oriental" din Constantinopol, într'un articol însera următoarele: *"România, având o situaţie geografică deosebit de favorabilă la poarta Carpaţilor, cum altădată ducii de Savoia, o aveau, care stăpâneau părţile Alpilor, cu o armată de 200.000 de oameni bine instruiţi, va juca un rol deosebit de important în cazul unui conflict european"* (din Arh. MAE, fond 21, vol.35, f.260).

Când Otomanii au propus o alianţă României, au fost refuzaţi politicos, argumentând că nu vor să aducă nici un prejudiciu statelor (Grecia, Serbia, Bulgaria, Muntenegru) şi popoarelor balcanice din zonă, cu care au idealuri şi aspiraţii comune şi cu care au conlucrat în războiul din 1877-1878. În schimb, cele 3 state şi mai ales Grecii, nu vedeau cu ochi buni, solicitările Românilor, adică ale guvernului dela Bucureşti, în favoarea fraţilor aromâni, socotind Macedonia, zonă a influenţei Eladei.

Ceva mai înainte, Regele Carol I, aflat la Petersburg, unde se afla şi Regina Olga a Greciei - care era nepoata Ţarului - şi-a exprimat dorinţa de a se întâlni cu soţul ei, Regele George. Suveranul român dorea să discute o serie de probleme, inclusiv pe cea a Aromânilor, dar Regele George s'a eschivat dela o asemenea întâlnire, contrar dorinţei propriilor săi miniştri, Skoloudis şi Zaimis (Michel Lhéretier, L'évolution des raports gréco-roumaine..., p.584).

Astfel, autoritatea otomană, era mult mai corectă, faţă de Aromâni, decât statele balcanice creştine din Balcani, care primiseră azil şi sprijin la Nord de Dunăre, din partea poporului român.

Aromânii, în numeroase cazuri au făcut front comun cu Albanezii, care până la 1912, n'au avut propriul lor stat. De altfel, Albanezii cu Aromânii au convieţuit de secole, în mai toate zonele Peninsulei Balcanice, dar cu deosebire în Albania, Macedonia şi Kosova, constituind etniile cele mai apropiate ca afinităţi de limbă, obiceiuri şi tradiţii în această parte a Europei (Gelcu Maksutovici, Istoria comunităţii albaneze din România, Bucureşti, 1992, p.43). Românii şi Albanezii, descind dintre popoarele antichităţii - Traco-Geţii şi Ilirii, care se numără printre cele mai vechi ale Europei, ambele cunoscând romanizarea şi creştinismul apostolic al primelor veacuri (Pavel I-a propovăduit în Iliria, iar Andrei la Geto-Dacii din Dobrogea), fiind pe bună dreptate consideraţi de Nicolae Iorga "veri de sânge".

Pe teritoriul României, mai ales după 1878, Albanezii s'au bucurat de toate libertăţile, şi condiţii să prospere, economic şi cultural. Albanezul N.N. Naçio, directorul primei şcoli normale albano-române dela Bucureşti, unde au studiat şi Aromâni, sprijinit în aceste acţiuni, de ilustrul enciclopedist de origine basarabeană, B.P. Haşdeu, declara: *"numai în această iubită Românie, pe care am învăţat-o a o respecta ca pe ţara mamă, voi putea să desfăşor steagul cultural al urgisitului dar vigurosului popor albanez, şi care nu este şi nu poate fi decât o forţă cu sprijinul românesc în Balcani"* (N.N. Naçio, Viitorul românismului în Balcani, Bucureşti, 1905, p.3).

Istoricul bulgar Zeco Popov, într'un studiu recent (apărut în "Etudes Balkaniques", nr.3-4 (1992), Sofia), privind relaţiile Aromânilor cu mişcarea culturală şi naţională bulgară, după Congresul dela Berlin şi până la începutul secolului al XX-lea, scoate în evidenţă sprijinul bulgar în vederea stopării influenţei heleniste. *"Cauza justă pentru care luptau Aromânii (suntem până la apariţia iradiadei din 1905) şi liderii lor se găsea puternic influenţată de mişcarea de renaştere bulgară"* (p.224). Totodată în anii 1900-1902, mulţi directori şcolari bulgari din Prilep, Ohrida, Resen, Kruşevo şi alte centre ale eparhiei bisericeşti din Ohrida favorizau pe elevii aromâni. Adică spus pe şleau, erau canalizaţi să iasă de sub influenţa grecească. De altfel şi consulul rus dela Bitolia, A. Rostovski, raportează că propaganda bulgară, susţine partidul Vlahilor naţionalişti (deci filoromâni), pentru a contracara pe Greci. În acest scop Exarhatul bulgar susţine comunităţile religioase ale Aromânilor. Astfel din 161 de familii aromâne din eparhia Nevrokop, 102 familii erau de partea bulgarilor şi le frecventau bisericile (Arh. de Stat istorică Centrală, Sofia, fond. 1546, opis 1, f. 38)

Reprezentantul comercial Bulgar din Bitolia, P. Dimitrov, sesizează la Sofia, că în Bitolia, funcţionează pentru Aromâni un liceu foarte bun, capabil să contracareze acţiunile altora şi să atragă chiar elevi nearomâni. În acest scop recomandă înfiinţarea rapidă a unui liceu cu limbă de predare bulgară, care să contracareze acţiunile atât ale Aromânilor, cât şi ale Grecilor şi ale Sârbilor (Ibidem, fond 321, opis 1, f. 39).

Nu suntem de acord cu istoricul bulgar, mai sus citat, când acesta afirmă, că guvernul român încerca să camufleze natura strategiei susţinerii Aromânilor, prin motive umanitare şi culturale. Substratul era politic, Bucureştiul încercând să-i manevreze pe aceştia, ca monedă de schimb, în întărirea poziţiilor sale în Sud-Estul Europei. În acest scop, guvernul român încerca să se sprijine pe guvernul otoman, pe mişcarea de eliberare albaneză şi chiar şi pe misiunea catolică. De multe ori, politica oficială de moment a României "trăda interesele Aromânilor" (p.218). De altfel, realitatea era cu totul alta, grija faţă de fraţii dela Sud de Dunăre, începând dela Cuza era constantă. Dar vom reveni asupra problemei, când ne vom referi la perioada războaielor balcanice şi în special, la momentul încheierii păcii dela Bucureşti (1913).

Revenind la iradeaua dată de către sultan în 1905, drept mulţumire, Aromânii dedică un imn sultanului Hamid al II-lea. Astfel consulatul român din Bitolia, comunică la 24 Septembrie 1905, că profesorul Pocletaru din Salonic a dedicat un imn sultanului. Ştirea o alfăm din raportul consulului înaintat ministrului român dela Constantinopol, Al. Lahovary. Peste doi ani, diplomatul român I. Papiniu, informa la 11 Mai 1907, că Mihai Pocletaru, maestru de muzică la şcoala de fete din Bitolia, şi soţia sa, doamna Pocletaru, directoarea şcolii de mai sus numite, au fost decoraţi de către sultan. Mihai Pocletaru a primit ordinul Medjidie clasa a IV-a, iar doamna medalia Artelor Frumoase.

Mai trebue reţinut faptul că în sprijinul Vlahilor sud-dunăreni au funcţionat diferite societăţi aflate pe teritoriul României. Astfel, Societatea de Cultură Macedo-Română, este recunoscută ca persoană morală şi juridică prin legea votată de Corpurile legiuitoare şi promulgată prin Înaltul Decret Domnesc nr. 1298 din 15 Aprilie 1880 (Monitorul Oficial din 20 Aprilie 1880). Această societate a fost ajutată pecuniar de multe judeţe. Vom da un singur exemplu. Consiliul judeţului Dolj, anunţă pe preşedintele societăţii, V.A. Urechia, că din bugetul său pe anul în curs au alocat suma de 1500 lei, drept subvenţie pentru societate (Arh. St. Buc., fond Societatea de Cultură Macedo-Română, dos. 7 (1879), f.6; vezi şi interesanta comunicare prezentată în acest sens de prof. Maria Ionescu, dela Direcţia generală a Arhivelor din Bucureşti). În deceniile următoare sumele cresc, în 1894 Societatea realizează un steag al său, iar din 1898 întreţine relaţii strânse şi cu cercul literar al tinerimii din Constanţa (dos. 10 (1895), f. 28).

Continuare în numărul viitor

TWIN STAR PRODUCERS

oferă celor interesaţi video-caseta:

"ŞTEFAN HRUŞCĂ"
CONCERT LIVE IN TORONTO
precum şi:
RUGĂ PENTRU PĂRINŢI
UN COPAC CU FLORI
COLINDE I şi
COLINDE II
Vlideo-caseta - $ 24.99
(S&H incluse)
Audio-caseta - $ 11.99
(S&H incluse)
Comenzile la:
TWIN STAR PRODUCERS
P.O.Box 40006, 280 Viewmount Ave., Toronto, Ont., M6B 4K4, Canada, sau tel. (416) 782-3463

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

EROII ROMÂNI DIN SOULTZMATT (ALSACIA) DORM PE PĂMÂNT ROMÂNESC

În cimitirul militar din Soultzmatt (Alsacia) dorm 687 de tineri români, căzuţi în Primul Război Mondial, ca aliaţi ai Franţei.

Acest impresionant cimitir a fost construit la iniţiativa bunei regine Maria, o parte din banii necesari fiind donaţi din caseta ei personală.

Locul minunat pe care s'a construit cimitirul a fost ales de Max Dollfus (un mare prieten al Românilor) domiciliat în Mulhouse, care era însoţit de un arhitect.

Pe o placă de marmură din cimitir au fost încrustate mişcătoarele cuvinte ale reginei Maria:

"Soldaţi Români, departe de patria voastră, pentru care v'aţi jertfit, odihniţi-vă în pace, aureolaţi de glorie, în acest pământ care nu vă este străin".

Autorităţile franceze actuale credeau că pământul pe care a fost construit cimitirul este patrimoniu francez. Dar cercetând arhiva cimitirului, am descoperit un act din 30 August 1919, prin care consiliul comunei Soultzmatt donează pământul României (a se vedea anexa). Actul este redactat în limba franceză cu alfabetul gotic şi se numeşte "Auszug" (Extras), în limba germană. Alsacia fusese ocupată jumătate de secol, de Germani.

Cu ocazia inaugurării cimitirului de către regele Ferdinand şi regina Maria, la 9 Aprilie 1924, Max Dollfus a declarat ziarului francez *Timpul*:

"Nu am fi putut realiza ceea ce s'a făcut fără remarcabila generozitate a comunei Soultzamatt care, fără a ezita, ne-a dăruit, în 1919, pentru România şi fără a limita suprafaţa, tot terenul care ne-ar fi necesar".

La 24 Septembrie 1969, ziarul francez *Alsacia* scria:

"Prin deliberare la data de 30 August 1919, consiliul municipal, a decis că localitatea Soultzmatt pune la dispoziţia guvernului român un teren pentru inhumarea soldaţilor români decedaţi în timpul captivităţii lor în Alsacia. Soultzmatt face dar acest teren guvernului român".

Am scos toate acestea la lumină, pentru a informa pe Români că eroii noştri dela Soultzmatt dorm pe pământ românesc. Este un pios omagiu al Franţei, care a dorit ca tinerii români să doarmă pe pământul lor.

Remus RADINA

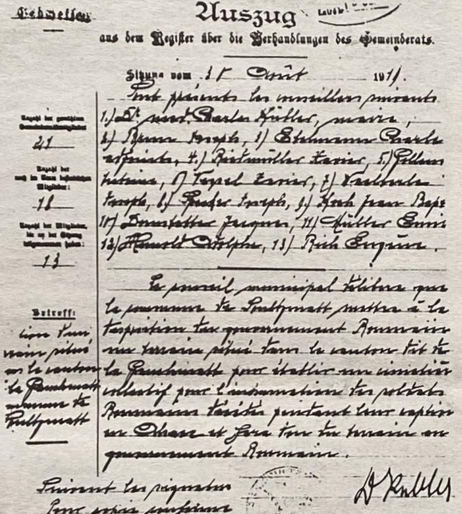
Auszug
aus dem Register über die Verhandlungen des Gemeinderats.
Sitzung vom

VIRGINIA WASHINGTON CHICAGO

Sâmbătă, 6 Februarie, Biserica ortodoxă română Sfânta Cruce şi comunitatea românească din zona Washingtonului l-au avut ca oaspete şi vorbitor principal pe fostul ambasador al Statelor Unite la Bucureşti David Funderburk şi pe soţia sa Betty. Domnul Funderburk este angajat în prezent într'o campanie electorală, vizând un mandat de deputat în Congresul American. Bine cunoscut între Români şi prieten al României, D-sa a spus între altele:

"Trăim o perioadă crucială în istoria Americii, şi cred că este imperios necesar să militām pentru îndreptarea socială şi morală a ţării. Personal, consider că ne aflăm în faţa unui prilej unic, în toamna acestui an, ca oamenii politici, conştienţi să poată contribui la realizarea unor platforme de redresare morală şi de consolidare economică a Statelor Unite."

La succesul întrunirii, au contribuit de asemenea părintele Gheorghe Calciu, parohul Bisericii Sfânta Cruce şi Domnul Nicolae Dima, care a vorbit despre evenimentele politice curente care afectează România şi care l-a prezentat publicului pe Ambasadorul Funderburk. Doamnele din parohia Sfânta Cruce, în frunte cu Silvia Lungoci, au pregătit o masă la înălţimea evenimentului.

În Noembrie anul trecut statul Ohio, unde locuiesc numeroşi Americani de origine română, au ales pentru prima oară un deputat care este după mamă Român. Este vorba de Martin Hoke din Cleveland a cărui mamă este ardeleanca Amalia Vasu.

În luna Ianuarie, Martin Hoke a introdus în Camera Deputaţilor o rezoluţie referitoare la Ziua Naţională a României şi la importanţa relaţiilor româno-americane. Rezoluţia, concepută de compatriotul nostru Nicolae Dima din Washington şi prezentată deputatului de Dl. Petre Lucaci, Preşedintele Uniunii Ligii, cu sediul la Cleveland în Ohio, a fost introdusă cu întârziere deoarece la 1 Decembrie Congresul American era în vacanţă.

El scoate în evidenţă, totodată, importanţa dezvoltării relaţiilor americano-române în perioada actuală de tranziţie şi de mari dificultăţi din Europa de Sud-Est şi fosta Uniune Sovietică.

Rezoluţia inserată în Arhivele Congresului American menţionează pe scurt istoria poporului român, evoluţia relaţiilor dintre cele două ţări, doleanţele României de reintegrare în patria mamă a Basarabiei şi Bucovinei, semnificaţia transformărilor recente din ţară şi importanţa geostrategică a României în Peninsula Balcanică.

Nicolae DIMA

În seara zilei de 13 Februarie 1994, în sala Bisericii "Naşterea Domnului", Cercul Cultural "Mihai Eminescu" a sărbătorit 144 de ani dela naşterea lui M. Eminescu (15 Ianuarie 1850-15 Iunie 1889) şi un an dela înfiinţarea Cercului Cultural. Programul a cuprins:

1. Cuvânt de deschidere - rostit de Ing. John Pop, Director cultural şi artistic al Cercului Cultural "Mihai Eminescu".
2. Un an dela înfiinţarea Cercului Cultural "Mihai Eminescu", prezentat de Prof. dr. Gheorghe Rădulescu - Preşedintele Cercului Cultural.
3. Poemul filosofic "Scrisoarea I" de M. Eminescu, interpretat critic de Jean Bukiu - Secretarul Cercului Cultural.
4. S'au recitat poezii de Mihai Eminescu de către Lucia Pop, Corina Ardelean, Alina Ilişie, August Niculescu, Florian Buchiu, Elena Lazăr, Rodica Popescu, Lidia Nicolau, Jean Bukiu.
5. Preotul Protopop Simion Pavel şi Preotul Vasile Susan au interpretat vocal cântece pe versuri de M. Eminescu.
6. Prof. dr. Gh. Rădulescu - Preş. Cercului Cultural - a prezentat conferinţa "Creaţia eminesciană, expresie profundă a fiinţei naţionale româneşti".

Seara culturală Eminescu s'a bucurat de un strălucit şi meritat succes.

Corespondent

In Memoriam

NICOLAE V. CHIACU

Nicolae V. Chiacu se stinge din viaţă la 19 Februarie 1994, ora 8 seara, la spitalul din Arlington, Virginia.

S'a născut la 25 August 1914, în Silişte, din părinţii Vasile şi Ana Chiacu, ramura Românilor-Fărşăroţi din Albania. Şcoala primară o face în satul natal şi în comuna pur românească Pleasa, de lângă oraşul Corcea. Familia Chiacu, ca alte mii şi mii de căsnicii, după îngusta împărţire în patru a Macedoniei, va fi colonizată în satul Fraşari din judeţul Durostor, în România Mare.

Bursier al statului român, urmează cursul inferior la liceul "A. Donici" din Chişinău, unde era director scriitorul şi poetul Nuşi Tuliu; cursul superior şi bacalaureatul la liceul militar din Craiova. Schimbând cursul studiilor, se licenţiază în Filologie, la Universitatea din Bucureşti.

În 1936-37 colaborează la revista macedo-română "Dimândarea", publicaţie literară condusă de poetul şi jurnalistul Ion Foti. În 1938 este închis în lagărul dela Vaslui, prigonit pentru setea de dreptate, pentru o renaştere morală şi pentru o ţară "ca soarele sfânt de pe cer"; de fapt, aşa cum a înţeles şi simţit tineretul României între cele două războaie".

În 1940-41 este adjunctul avocatului Cola Ciumeti, secretar general al colonizării pentru Macedo-Românii refugiaţi din judeţele Durostor şi Caliacra; Cadrilaterul lui Mircea cel Bătrân, dat abuziv plocon Bulgariei, consecinţă a înţelegerii Pactului Molotov - Ribbentrop, acelaşi destin vitreg ca şi Basarabia şi Nordul Bucovinei.

În 1942 deţine catedra de latină la liceul român din Grebena, mutat la Salonic, Macedonia, până în toamna lui 1944. După această dată, şcolile, liceele şi bisericile româneşti din Balcani vor fi pur şi simplu închise, fără nici un protest din partea guvernului comunist dela Bucureşti. Parte din corpul profesoral, absolvenţi şi elevi din cursul superior al liceelor din Macedonia, exilaţi din locurile lor autohtone (natale) ajung după lungi peregrinări la Paris, Viena şi Roma; aici, la Roma, Nicolae Chiacu susţine teza de doctorat în Filologie cu profesorul Ettore Paratore, fiind coleg de facultate cu Lucia De Gasperi, fiica premierului italian Alcide De Gasperi.

Reuşeşte să emigreze în America, ca D.P. (Displaced Person) în 1949; greutăţile întâmpinate în noua ţară adoptivă nu-l descurajează; după câteva poziţii temporare la universităţile din Indiana-Bloomington, Cornell, Philadelphia etc., se stabileşte la Washington, D.C.

Este acceptat ca profesor de limba română la F.S.I. - Foreign Service Institute - branşă de pregătire pentru diplomaţii State Department-ului.

În August 1958 se căsătoreşte la Saonic, Macedonia cu Machea Budi.

La F.S.I. este stimat şi apreciat ca profesor de română şi va deţine această poziţie până la pensionare, în Aprilie, 1985.

Trupul neînsufleţit al prof. Chiacu este adus în Biserica Ortodoxă Română "Sf. Cruce" din Alexandria, Virginia.

Slujba înmormântării a fost săvârşită de preot Gheorghe Calciu, Marţi 22 Februarie a.c., în prezenţa familiei, rudelor, prietenilor şi cunoscuţilor.

Lasă în urmă soţia Machea şi fiicele Ana, doctor în economie - Brown University din Providence, R.I. şi Doina, jurnalist-editor la Associated Press în New York City, iar la Constanţa, România sora mai mică - Marica Popescu cu familia.

Dumnizău s'ul liartă!

ADC

PLĂNUIŢI DE ACUM

VACANŢA DVS. DIN VARA ACEASTA

Aranjaţi să fiţi la

"CÂMPUL ROMÂNESC"

- HAMILTON ONTARIO CANADA -

la săptămâna

TABEREI DE VARĂ

CÂMPUL ROMÂNESC

24 IULIE - 31 IULIE

Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit

PENTRU INFORMAŢII SCRIEŢI LA ADRESA:

Asociaţia Culturală Română
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ont, Canada L9C 7N5

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

ŞI CAPRELE ŞI MOSCOVIŢII

Majoritatea ţărilor scăpate din ţarcul Moscovei s'au operat fără morfină de cancerul comunist. Au fost dureri, dar temperatura inflaţiei a scăzut şi se prezice o convalescenţă scurtă; între timp doctorii Economiei de Piaţă le-au oferit ca vitamine împrumuturi cu garanţie şi după o altă analiză, aflând că microbul roşu nu mai e molipsitor, au fost admişi în selectul club al Comunităţii Europene, iar Statele Unite, ca bonus că respectă Drepturile Omului, inclusiv cel al homosexualilor şi lesbienelor, le-au oferit Statutul de Naţiune Favorizată.

În România, Dl. Iliescu a vrut să împace şi pe capitaliştii şi pe foştii prieteni. El a aplicat "Democraţia Originală" care se reduce la: "Spun ca Vestul şi fac ca Estul". Astfel industriile, care îşi datorau falimentul pentrucă urmau principiile economiei marxiste, îşi continuă falimentul sub numele economiei de piaţă. Nu-i nici o surpriză, găsim la conducerea marilor industrii aceiaşi lideri cu aceleaşi vechi principii.

Insistenţa premierului de a merge pe două cărări s'ar datora unui simplu motiv: premierul e un om cu inimă bună, chiar foarte largă, ce nu vrea să cauzeze dureri nici chiar D-lor Petre Roman sau Coposu. Ca dovadă a milostiveniei, un prieten din tinereţe al domiciliatului din Palatul Cotrocenilor ne povesteşte următoarea întâmplare ce explică actuala politică:

Dl. Iliescu, pe când era copil, a avut un căţel pe care a dorit să-l înscrie în selecta societate a câinilor fără coadă. Tot ce se cerea era ca să taie coada căţelului, dar din inimă bună, în loc să taie coada dintr'o dată, milosul copil tăia în fiecare zi câte o bucăţică.

Dl. Iliescu face şi azi acelaşi lucru: ezită să taie coada comunismului.

• • •

AR MURI NEVINOVAT

Să presupunem că se dă ordin: să fie omorâţi toţi cei care vând ziare, reviste etc. şi realizează un profit din aceste vânzări. Administratorul ziarului "Cuvântul Românesc" ar muri nevinovat.

"C.R." se vinde la chioşcurile din marile oraşe din ţară pentru 150 lei, dintre care 50 revin chioşcarului şi 100 lei "C.R.". Socotind dolarul doar la 1500 lei, un exemplar se vinde cu 10 cenţi (6.6 cenţi "C.R." şi 3.3 vânzătorul, N.R.).

Aceşti 6.6 cenţi acoperă preţul tiparului, împachetatului şi expediţia (o scrisoare în ţară costă 50 cenţi, N.R)

Cu profitul dela 6.6 cenţi administratorul şi-a cumpărat o vilă în Sudul Franţei şi o altă vilă în Elveţia pentrucă-i place să skieze şi să facă băi de soare...

Totuşi, există o mulţumire sufletească: Senatorul Ioan Alexandru, care a vizitat recent Statele Unite, a declarat că aproape fiecare senator ne citeşte. Minerii împart paginile între ei şi după ce le citesc le schimbă, iar colaborarea distinşilor confraţi din ţară ne este o altă mărturie.

"Cuvântul Românesc" era trimis clandestin, şi pe timpul lui Ceauşescu şi este cunoscut emisiunilor româneşti de radio, "Vocea Americii" şi "Europa Liberă" etc.

Cu banii obţinuţi pentru un abonament la "Cuvântul Românesc" se pot trimite 3 exemplare extra la chioşcurile din ţară.

Ne bucurăm că pierdem bani, dar nu poţi spune că-ţi iubeşti Neamul şi Credinţa până nu faci sacrificii!

• • •

CINE-I PORCUL?

O veche glumă: un bucureştean mergea pe stradă strigând ameninţător: "hoţilor, criminalilor, idioţilor, jefuitorilor etc." El a fost arestat pe motiv că insultă conducătorii.

- Păi eu n'am pomenit nici un nume de tovarăş conducător, răspunde în apărare arestatul.

- Lasă, lasă, ştim noi că n'ai pomenit nici un nume, dar i-ai descris foarte bine.

În revista "Conflict" din Craiova, ziaristul Nicolae Andrei a scris o parodie, "Povestea Porcului", cu anumite date etc. A fost arestat, anchetat şi apoi eliberat pe o cauţiune de 100.000 de lei. S'a aflat mai târziu că din partea Cotrocenilor nu s'a depus nici o plângere.

Acum se pune întrebarea: Cine l-a identificat pe Dl. Iliescu că ar fi porc?

• • •

O PRETENŢIE PERICULOASĂ

O minoritate de supra zeloşi ortodocşi Evrei (dintre care mulţi locuiesc în Statele Unite) cer ca în Israel şi în regiunile ocupate să nu mai rămână picior de Arab. Ideea e primejdioasă mai întâi pentru Evrei, că ar da motiv xenofobilor să ceară şi ei ca'n ţara lor să nu mai rămână picior de Evreu, mai ales că Evreii nu sunt băştinaşi, aşa cum sunt Arabii din Israel şi ţinuturile ocupate.

• • •

AUZITE ŞI CITITE

Dl. Iliescu este un liber cugetător ce s'a convertit la Ortodoxie şi poartă iamurcă.

• • •

Senatorul PNŢCD Nistor Sadiceanu a afirmat dela tribună: "Domnule Adrian Păunescu, sunteţi un porc".

• • •

Printre urările de mulţi ani primite la Palatul Cotrocenilor, cu ocazia zilei de naştere a Preşedintelui, e şi urarea D-lui C.V. Tudor, care-l acuză de "complicitate cu infractorul".

• • •

SPOTLIGHT PRODUCTIONS

THE NORTH AMERICAN PREMIERE

ROMANIAN FAMOUS PLAYWRIGHT

TUDOR MUSATESCU

"A Winter Night's Dream"

CHAIM AVRON

JOSEPH IJAKY

AT THE FAIRVIEW LIBRARY THEATRE

IN NORTH YORK

35 FAIRVIEW MALL RD, (DON MILLS & SHEPPARD)

FAIRVIEW MALL

GALA OPENING NIGHT

TUES. MAY 24TH '94 - 8:30 P.M. THRU

SUN. MAY 29TH '94 - 8:30 P.M. & 2:30 MATINEE

GENERAL ADMISSION $20

FOR TICKETS & GROUP DISCOUNTS OF 20 OR MORE

CALL: (416) 222-0234

TICKETS ALSO AVAILABLE AT TICKETMASTER (416) 872-1111

- FREE PARKING
- TTC - STOP
- WHEEL-CHAIR ACCESS

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$28.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	25.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	20.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEINHARDT	25.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	23.00
FANTOMELE LUI PACEPA de Gh.I.OLBOJAN	15.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHENI	10.00
ŞOIMI PESTE PRAPASTIE şi POEZII ALESE 1914-1944 de Nichifor CRAINIC ambele volume	15.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	30.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	14.00
DIN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII de Gabriel BĂLĂNESCU	30.00
ARON COTRUŞ, Opere complete	25.00
SÂNGELE TEMNIŢEI * BALADE de Radu GYR	15.00
ŞI CERUL PLÂNGEA, Amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
321 DE VORBE MEMORABILE ALE LUI PETRE ŢUŢEA	10.00
SĂRATA de Nicolae ROŞCA	8.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
CU VIII ŞI CU MORŢII LAOLALTĂ de N. STĂNESCU	10.00
ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT (1936-1937) de N.TOTU	15.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	10.00
POEZII PRINTRE GRATII de Alex. SILISTREANU	8.00
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RĂZBOIULUI - 22 IUNIE - de G-ral Platon CHIRNOAGĂ	35.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ÎNVIEREA, Revistă trimestrială de analize, documente, crestomaţie şi cronici, 272 pagini	15.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00
POEZII de Nicu Iancu PĂLTINIŞTEANU	10.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	10.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de Dumitru ICHIM	$10.00
TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	20.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	22.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	20.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	6.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI, Poezii de Ion ŢOLESCU	5.00
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de P.NĂMOLOASA	5.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE, Poezii de Alexandru BIDEAN	10.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	7.00
VREŢI SĂ RÂDEŢI de Florin SCĂRLĂTESCU	5.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
MANSARDA DE CATIFEA poezii de Dan Emilian ROŞCA	7.00
ARDEALUL PĂMÂNT ROMÂNESC de M. LEHRER	20.00
PARMITHI de Victoria BAŢU	5.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
CAIDUL - Nuvelele adolescenţei în temniţele comuniste de Mihai RĂDULESCU	7.00
SEARA LUMINOASĂ, Poezii de Florica BAŢU	7.00
RECONSTITUIRI de Constantin MUSTAŢĂ	10.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	8.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

SINTEZA SECOLULUI XX
sau
ANTITEZA DINTRE CIVILIZAŢIE ŞI TEROARE

Conferinţă ţinută la invitaţia Org. Muncitoreşti PNŢCD din Bucureşti

Adrian GRIGOROPOL

Înspăimântaţi, oamenii, în jurul anului 1000 d. Ch. aşteptau sfârşitul lumii. Acum un mileniu, teama venea din păcatele morale; acum, când nu ne mai despart decât şase ani de finelele secolului XX, sfârşitul ar fi mai credibil, din cauză că imoralitatea, iresponsabilitatea politică şi armele nucleare prezintă un pericol iminent.

În acest secol au avut loc peste 130 de războaie şi două războaie mondiale, revoluţia bolşevică aducătoare a celei mai sângeroase ideologii, s'a născut fascismul şi nazismul, iar catastrofa totală ar putea surveni oricând, prin hotărârea deliberată a unei puteri politice deţinătoare a arsenalului nuclear (cum a fost cazul cu bombele atomice dela Hiroşima şi Nagasaki), din actul nesăbuit al unor grupuri teroriste dezechilibrate mintal şi chiar incidental, dela un individ, pentrucă în ziua de astăzi fabricarea unei bombe atomice a devenit de facilitate artizană, iar lansarea ei de pe platforma unui camion sau de sub aripa unui avion, o simplă rutină. Nu este vorba de o singură bombă, ci de reacţia în lanţ care devine necontrolabilă.

La finele secolului anterior, denumit "la belle epoque" se descoperise petrolul, energia electrică, telegraful, fotografia. În secolul acesta a avut loc a treia Revoluţie industrială cu bio-tehnica, computero-robotica, informatica, energia atomică folosită spre distrugere, dar şi pentru cucerirea treptată a Cosmosului, pentru scopuri paşnice atât de folositoare; omul a ajuns în lună, un alt salt incontestabil de civilizaţie peste milenii.

Tot acest progres uluitor de civilizaţie a intrat în banalitatea cotidiană pe care o trăim în indiferenţă, fiindcă valorile morale au fost substituite cu o imoralitate devenită o dimensiune acceptată a vieţii, în care am ajuns să ne gândim numai la ziua de azi şi la aceea de mâine.

"Lumea Nouă", adică Statele Unite ale Americii, a edificat în două secole, dela izolaţionism prin progres ştiinţific şi tehnic, să fie singura super putere din lume şi să schimbe faţa lumii până în cel mai orgolios domeniu al "Lumii Vechi" care era "evoluţia politică". Şi în sfârşit, s'a ajuns să se înfrângă succesiv, nazi-fascismul şi comunismul.

Dar tocmai în aceste privinţe se pune întrebarea, oare?

Numeroşi gânditori şi observatori afirmă, la trecerea pragului în veacul următor, că va urma o epocă de libertate politică şi economică şi că idealurile omenirii sistematizate în democraţie ca libertate, egalitate şi suveranitatea poporului, nu vor mai fi proslăvite numai ca principii, ci vor fi adoptate în realitate.

În ce mă priveşte, sunt mai pesimist, pentrucă aceste principii sunt supuse la numeroase moduri de punere în practică şi instrumentul cheie de a fi puse în funcţiune reală este **aparatul de guvernare**.

Democraţia nu dinamizează o utopie pentru care să-ţi pierzi viaţa cu promisiunea unui final glorios irealizabil, cum procedează unele ideologii. Democraţia se caracterizează prin diversitate, coexistenţa guvernărilor libere prin reprezentare, monarhie constituţională, republică, la alegere conştientă şi liberă. Recunoaşte drepturile naturale, le legiferează pe cele raţionale şi folositoare, consfinţeşte egalitatea între persoane şi şanse, votul universal, funcţionarea majorităţii, separarea puterilor în stat. Ce se poate mai bine sau mai frumos?

Şi totuşi, să luăm o noţiune abstractă: **Statul.**

Oamenii îl gândesc ca pe un mecanism unitar care acţionează şi exprimă aceeaşi atitudine faţă de poporul considerat suveran. Iată bunăoară, ce suveranitate a avut poporul nostru alegând greşit conducători, care au confecţionat o Constituţie, în care poporului suveran îi este interzis s'o întoarcă cu susul în jos, căruia i s'a luat dreptul de a-şi repara propriile greşeli, care să admitem că pot fi omeneşti.

Să mergem mai departe. Democraţia ne spune cu bună dreptate că Statul ne reprezintă, că acţionează în interesul general, că este arbitru şi garant al ordinei politice şi apărătorul libertăţilor. Şi ce este în realitate? Un colos administrativ, are forţe armate şi poliţieneşti, poate aresta şi judeca cu o justiţie politică, din aparat secret de nemăsurat, tocmai pentrucă este secret, un corp diplomatic subordonat ca la militărie, mijloace formidabile de propagandă şi privilegii peste privilegii, printre care şi acela de a ţine toate discursurile pe care le vrea, gratuit, la televizor.

Când e vorba de **liberalism**, şi acesta are multiple înţelesuri. Liberalismul moral este folosit pentru a duce la imoralitate. Priviţi presa şi audio-vizualul. Liberalism politic cu pluripartitism şi garanţia de opinie politică, iar societatea civilă, nefiind suficient structurată şi solidă, este manipulată în mod ştiinţifico-diabolic. În sfârşit, liberalismul economic de piaţă liberă, la care vă rog să-mi permiteţi să mă refer mai mult.

Născut relevant în secolul al XIX-lea, putem spune că reglează viaţa societăţii mai mult decât cel politic. Un exemplu la îndemână este cum comunismul a deturnat o ideologie politică într'un capitalism de stat. Cum atât noi cât şi multă omenire a gustat din amarul, otrava acestuia, nu este cazul să-l discut mai mult.

Mă voi referi la "Liberalismul economic de piaţă liberă", care s'a realizat în mari ţări ale lumii şi poate va ajunge şi la noi, să fie o descătuşare a vieţii, ca să merite să fie trăită.

Plecând dela "homo faber", care iniţial a produs cele necesare lui şi familiei şi a ajuns să producă atât, încât surplusul să-l ducă la târg unde să-l schimbe pe ceea ce nu producea (trocul), şi cum între grupuri de oameni erau distanţe, a apărut un personaj nou - negustorul - care a făcut legătura şi a facilitat schimburile pentru un beneficiu, fără ca el să producă şi agonisând, s'a născut "capitalismul", pentru a cărui simplificare a fost imaginată "moneda" - banii.

În societatea feudală, cu o structură parazitară a proprietăţii ereditare şi câştigului fără muncă, parazitismul a permis manufacturismul prin edificare de ateliere, fabrici şi mai târziu uzine şi a absorbit un nou personaj, pe treaptă superioară, muncitori şi meşteşugari şi tot deodată un alt personaj, "patronul" şi chiar o instituţie, "patronajul".

Forţa de muncă a devenit un simplu instrument de producţie al patronului, între ei raportul de retribuţie a muncii: salariul. Şi evident, exploatarea.

Mult mai târziu s'a ajuns la organizarea sindicală şi chiar a unui Birou Internaţional al Muncii la Geneva, dar care n'are eficienţă. La noi Statul, mai exact guvernarea care se zice că a fost aleasă de noi şi în majoritate de muncitori, i-a gratificat pe aceştia cu o lege antisindicală, lege de paralizare, care prin justiţia sa politică poate suspenda la câteva ore orice grevă şi prevede pedepse penale grele pentru conducători, precum şi despăgubiri băneşti uriaşe pentru pagubele cauzate economiei, nu mai puţin şi suspendarea automată a oricărei greve.

Progresul tehnic şi concurenţa au condus la gigantice grupuri financiaro-industriale, adesea reprezentate de un singur om: Rockefeller, Rothshild, Du Pont, Krupp, etc - carteluri şi trusturi. Monopolurile controlează nu numai ramurile cele mai dinamice, dar şi pe micii antreprenori, ca de exemplu Coca-Cola, McDonald, Colgate, etc.

Există un imperialism financiaro-industrial care, caută să împartă de manieră economică lumea, plasează capitalurile în locurile unde sunt mai sigure, mai rentabile, forţa de muncă mai ieftină şi mai uşor de revocat la bunul plac. Prin crearea de filiale, maschează imperialismul în multinaţionalism. Prin publicistică sistematică, racolează cu uşurinţă clientela, prezentând produsele lor ca cele mai bune. Importând materie primă ieftină, dela distanţe cât de mari, ei evită exploatarea locală scumpă. Pentru o firmă multinaţională, o filială dintr'o ţară nu este decât un atelier, joacă un rol secundar şi este subordonată firmei "mame". Logica economică nu mai este naţională, piaţa naţională necostituind decât un element al celei căreia trebue să te adresezi, care-ţi oferă acum avantaje de fiscalitate, de taxe vamale.

Desigur că sunteţi preocupaţi şi de problema "şomajului" în mod firesc şi cu care închei, prin urmare, capitolul economic.

Îl definesc ca o armă în mâna patronului privat sau de stat. Motivaţia, pentrucă:

- Menţine presiune constantă asupra salariaţilor timoraţi, de teamă că se vor găsi alţii în loc;
- şomerii sunt o masă permanentă, disponibilă, de muncă (armata de rezervă, cum o denumea Marx);
- profită de lipsa de unitate a forţei de muncă, cum am putut constata în câteva rânduri la noi, deşi sindicatele, chiar apolitice sau politice cum vor să le ameninţe puterea, sunt forţa care, unită, poate schimba un guvern într'o zi sau două, ceea ce nu este în stare opoziţia parlamentară să facă.

Dacă până acum am căutat să sintetizez civilizaţia secolului XX, acum voi trece la antiteza acesteia: TEROAREA.

...

Secolul XX a înregistrat cel mai mare număr de războaie din istorie, dintre care două mondiale. Bilanţul - 30 de milioane de morţi pe câmpurile de luptă.

Dar un martiraj de pierderi de vieţi omeneşti a fost cauzat de două ideologii extremiste şi evident aberante, care au suprimat incredibil, din păcate, aproape fără nici un pic de răspundere istoriei, în faţa conştiinţei omeneşti, cea mai uriaşă catacombă de oameni. Înainte de a da cea mai reputabilă statistică efectuată, voi da două citate:

- *"Nu poţi să edifici utopia fără teroare, şi ceea ce rămâne este numai teroarea"* - E. V. Kohah în "Requiem pentru Utopie".

- *"Acela care gândeşte că puterea absolută purifică sângele omului şi îndreaptă defecţiunile naturii umane, trebue să citească istoria epocii sale, sau pe aceea a oricărei alte epoci, pentru a se convinge de contrariu."* John Locke în "Al doilea Tratat al Guvernării".

Recurg la reputatul istorico-politolog R.J. Rummel şi la statistica sa din Wall Street Journall, Iulie 1986, intitulată : *"Nu războiul este cel mai mare ucigaş din istorie"*.

În ce priveşte războaiele din secolul nostru, la cele internaţionale sunt cifrate la 29,7 milioane de vieţi, cu o medie de 17 oameni la 10.000 de locuitori.

În ce priveşte cele cauzate de guverne, 95,2 milioane cu o medie de 477 la zece mii de locuitori, au fost cauzate de cele comuniste. Toate celelalte guverne totalitare şi autoritare au cauzat 23,4 milioane, dintre care regimul german nazist 17 milioane, cu o medie de 495 la zece mii de locuitori. Pe total, guvernele totalitare sunt responsabile pentru 93% din totalul de ucideri cu motivaţie politică. Guvernelor democrate le revin 800 de mii! Dar la acest număr este necesară o explicaţie. Conform Acordului Secret dela Yalta, semnat de Stalin, Roosevelt şi Churchill, Statele Unite şi Marea Britanie la finele războiului, s'au obligat, chiar forţat, prizonieri de război sovietici, muncitori sovietici duşi cu forţa la lucru în Germania şi fugarii de comunism, găsiţi pe teritoriile ocupate de cele două state învingătoare. Numărul lor s'a cifrat la cca. 2,5 milioane. Americanii şi Englezii s'au conformat, deşi oficialităţile lor ştiau că aceştia, ajunşi pe teritoriul sovietic, vor fi executaţi sau trimişi la exterminare în gulaguri. Şi repatriaţii îşi cunoşteau soarta. Sute de familii s'au sinucis. Această complicitate anglo-americană a fost dezvăluită în 1970. Numărul celor traşi la răspundere - infim. Se povăduieşte iertarea, ca şi când toţi suntem o masă de călăi. Acceptaţi lipsa de răspundere morală şi judiciară?

La închiderea ediţiei

EUGEN IONESCU

La 28 Martie a murit la Paris, în vârstă de 81 de ani, scriitorul şi dramaturgul cunoscut în toată lumea, Românul Eugen Ionescu, născut la Slatina, România.

Scriitor controversat, a fost considerat de mulţi iniţiatorul "teatrului absurdului". În realitate, cum personal a declarat în timpul unei vizite la Universitatea Harvard, din Statele Unite, acest titlu nu-l măgulea. Dimpotrivă, i se părea absurd. Pentrucă, prin definiţie, un teatru al absurdului nu poate exista, iar formula e numai un joc de cuvinte.

Dar că în teatrul lui figurează personaje care acţionează în mod absurd, acest lucru, spunea el, era adevărat, dar prezenţa lor priveşte modul de reducere şi degradare a atributului de "om", înfăţişat pe scenă.

Eugen Ionescu a fost unul dintre cei, numai câţiva, "străini" aleşi membri ai Academiei Franceze, sau cum i se mai spune prin antonomazie, ai Institutului. Dela acest nivel de autoritate, el a dus o campanie fără rezerve împotriva comunismului şi a refuzat diverse invitaţii de a se duce în ţară, unde desigur, l-ar fi aşteptat onoruri.

Cu ocazia manifestărilor şi protestelor studenţeşti, din Piaţa Universităţii din Bucureşti, Eugen Ionescu s'a declarat şi el "golan cu diplomă" şi s'a solidarizat cu cererile de ordin naţional ale studenţimii şi ale tuturor Românilor.

Cei care l-au văzut şi auzit, mai târziu la televiziunea română, bolnav cum era, şi-au dat seama că elogiul pe care l-a făcut atunci poporului român, şi mărturisirea dragostei lui nelimitată pentru neamul românesc constituiau întâlnirea lui ultimă şi cumînecarea cu fiinţa spirituală a ţării unde a crescut şi ale cărei idealuri le împărtăşise în tinereţea lui.

Dumnezeu să-l odihnească cu drepţii Lui.

Prof. Nicolae ILIESCU

MICA PUBLICITATE

CĂSĂTORII

• Medic român, 26 ani, 1.86 m/80 kg, brunet, sportiv, nefumător, cu multă căldură sufletească şi corectitudine, interese în muzica clasică, literatură, filosofie, cu familia de mulţi ani în Germania, caută parteneră corespunzătoare în vederea căsătoriei. Rog să răspundeţi detailat şi cu fotografie pe adresa: Paul Morcov, Postfach 101326, 63069 Offenbach, Germania.

• Tânăr inginer constructor, 28 de ani, 1.72 m, 59 kg, nefumător, fără obligaţii, azilant în Germania de 3 ani, vorbind germana şi engleza, doresc cunoştinţa unei doamne sau domnişoară, cetăţeană a unei ţări din Vest, în vederea căsătoriei. Adresaţi corespondenţa: C. Liviu, Postfach 26-W, 24547 Untermünkheim, Germania, sau telefonaţi la 07944/8436 zilnic după ora 17.

CAUTĂ

• Familia Ing. Ana şi Eugen Alexandrescu sunt căutaţi de prietena lor, D-na Cerchezan Maria, B-dul Griviţei 54, Braşov, România.

VÂNZĂRI

• De vânzare 2 locuri de veci în cimitirul românesc memorial din Mississauga, Ontario. Loc central, lângă troiţă. Pentru detalii telefonaţi la : (416) 631-9068.

Petreceţi o seară la
RESTAURANTUL ROMÂNESC
DIN KITCHENER
Casablanca
Restaurant şi bar
3101 Kingsway Dr., Kitchener, Ont.
Tel. (519) 748-1872

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

UN NOU VAL DE JEFUIALĂ

Reamintim decizia Curţii Supreme care a pus ştampila legalităţii pe crimele vechiului regim; ne referim la organizarea CAP-urilor (Cooperative Agricole Particulare) unde ţăranii erau convinşi cu bâta ca să-şi cedeze de bună voie pământul. În prezent, cooperativele au devenit proprietatea Statului şi în acord cu condiţiile impuse de Vest ele trebuiesc privatizate; dar să vedem cine va beneficia de această privatizare: ţăranii care n'au bani şi nici unelte, ori vechii şi prezenţii tovarăşi care au administrat cooperativele? Astfel un nou sector economic va trece de sub administraţia comuniştilor sub stăpânirea neocomuniştilor.

Intervalul dela decizia Curţii Supreme şi până la privatizare oferă tovilor din fruntea CAP-urilor ocazia unui sat fără câini.

Actualii administratori ştiind că privatizarea bate la uşă şi vor fi siliţi să se mute au început să-şi facă bagajele, dar nu-i vorba de umplut geamantane, ci de încărcatul camioanelor deoarece în jurul unei gospodării sunt multe lucruri ademenitoare: maşini, animale, hambare de golit, mobilier etc.

Averea CAP-urilor a început să se subţieze, un lucru ce convine gestionarilor de azi şi moşierilor de mâine: cu cât se fură şi se reduce inventarul, cu atât se micşorează preţul de cumpărare. Câştig dublu! Bineînţeles că nişte vaci, găini, porci sau tractoare nu provoacă un scandal aşa cum a fost cu vânzarea vapoarelor sau escrocheria CARITAS, dar înmulţiţi aceste vaci, găini, porci şi tractoare cu numărul CAP-urilor şi veţi vedea cum Curtea Supremă a creat oportunitatea unei respectabile jefuiri.

Singura speranţă că se va sfârşi odată cu furturile este că în curând n'o să mai găseşti nimic de furat. Atunci intrăm în faza zâmbăreaţă a Democraţiei: hoţul fură pe hoţ.

• • •

Notă: O eroare în articolul precedent, "Legată la ochi şi cu capul spart" rugăm a se citi: "...pentru a pune un strop de memorie în căpăţâna spartă a Statuii care împarte orbeşte dreptatea..."; tipograful a făcut sport şi a sărit peste cuvântul "împarte".

SECURITATEA ŢĂRII ESTE MULTILATERAL PENETRATĂ

În al cui serviciu îs tovii din jurul preşedintelui? Sunt ei în serviciul Grecilor care au obţinut informaţii despre flota ţării? În al KGB, ca şi'n trecut, ori al Biroului 2 francez?

Locotenentul general Marin Pancea, consilierul preşedintelui în problemele militare şi maiorul general Gheorghe Diaconescu, şeful secţiei de contra-spionaj al SRI au fost suspendaţi. Bineînţeles că D-nii Iliescu şi Văcăroiu "habar n'au" de ce se întâmplă. Pancea, scrie "Evenimentul Zilei", a fost ademenit de spionul francez, născut în România, Tudor Anescu. Prin Pancea, Franţa avea acces la informaţiile secrete din sânul Consiliului Suprem de Apărare Naţională.

Serviciul de contra-spionaj al armatei l-a informat pe Diaconescu că Franţa are un spion în serviciul de Securitate al României; Diaconescu a promis că va ancheta, dar... n'a descoperit spionul, pentrucă nu s'a uitat în oglindă şi a încheiat ancheta pe motiv că acuzele nu pot fi susţinute.

Purtătorul de cuvânt al preşedintelui spune că acuzele aduse sunt invenţii, iar suspendarea lui Pancea e o coincidenţă! "Evenimentul Zilei" afirmă: pentru secretele transmise Franţei şi KGB-ului, generalul Marin Pancea a primit $47.000.

• • •

S'A LUNGIT LIBERTATEA

Sub Ceauşescu trebuia ca în 24 de ore să raportezi la poliţie dacă găzduieşti un străin. Iliescu a lungit termenul la 48 de ore.

• • •

S'AU SCREMUT NEGOCIERILE

După luni de tocmeală de bazar, cu ademeniri, surprize, speranţe şi ameninţări, Dl. Văcăroiu şi-a ales patru neotovi ca să înlocuiască pe alţi neotovi căzuţi în dizgraţie temporară. Iată-i:

JUSTIŢIE: Iosif Gabriel Chiuzbaian, 49, fost inspector general în Ministerul de Justiţie, care-l înlocuieşte pe Petre Ninosu;

APĂRARE: Gheorghe Tincă, 53, fost diplomat în Ministerul Afacerilor Străine, înlocuieşte pe Nicolae Spiroiu;

INTERNE: Ioan Doru Tărăcilă, 42, avocat, fost senator al partidului ce deţine puterea, înlocuieşte pe Ioan Dănescu;

TRANSPORTURI: Aurel Novac, 55, fost Secretar de Stat în Ministerul Transporturilor, îl înlocuieşte pe Paul Teodoru.

Asupra miniştrilor debarcaţi planează acuzări de abuz de încredere, corupţie etc. Înlocuitorii fiind din acelaşi partid, înseamnă că ei nu se vor grăbi să afle dacă acuzele sunt adevărate.

• • •

IAR PÂNĂ LA ANUL

Pentru terminarea unităţii nr.1 a uzinei atomice dela Cernavodă, mai este nevoie de 360 bilioane lei. Chiar şi cu banii alocaţi, nu's speranţe că uzina va fi terminată la 31 Decembrie 1994.

• • •

AU FOST PUŢINI, DAR NEPREGĂTIŢI

Privind la TV întrecerile dela "Olimpiada Albă", cuvântul de Român n'a fost auzit. Totuşi, s'a obţinut un singur punct, prin cucerirea locului 6 la proba de sanie, de către echipajul Liviu Copoi - Ioan Apostol.

• • •

PRIMII CHIRIAŞI

"Palatul Parlamentului", fosta "Casa Poporului" etc. va fi în Aprilie 21-24 locul de întâlnire al organizaţiei internaţionale "Forumul Crane Montana" din Elveţia. Se vor discuta noile probleme economice ale popoarelor din jurul Mării Negre, Balcani şi Orientul Apropiat cauzate de prăbuşirea comunismului.

• • •

FRANŢA-I GENEROASĂ

Cetăţenii români aflaţi ilegal în Franţa (circa 3.000) şi cetăţenii francezi aflaţi ilegal în România (circa nici unul) vor fi expediaţi la vechile domicilii. Franţa va plăti costul transferului.

• • •

"NE-AM VĂZUT ÎN OGLINDĂ!"

Săptămânalul "Formula AS" a împlinit 100 de numere, un compliment pentru Redactor-Şef Sânziana Pop. Articolul "Românii despre Români" arată realizările şi părerile celor de peste ocean. Ca sursă de informaţie a fost ales ziarul canadian "Cuvântul Românesc", de unde se reproduce articolul "Cea mai mare biserică românească din America: 'Pogorârea Duhului Sfânt', Warren, Michigan", semnat de George Donev; de asemenea e reprodus "Un succes economic: Privatizarea cerşitului" şi alte 11 ştiri ce oferă o oglindă a părerilor pe care le au "Românii despre Români", sau mai exact "Cum suntem văzuţi din Canada".

• • •

LA DRUM CU SCAUNELE GOALE

Din cauza serviciului regretabil, TAROM-ul şi-a pierdut clienţii. Acum TAROM oferă câteva avioane noi şi preţuri reduse, dela 35-60%.

• • •

AUTOSTRĂZI JAPONEZE

Capitaliştii din Tokio intenţionează construirea unei autostrăzi moderne ce va lega Timişoara, Drobeta-Turnu Severin, Craiova, Bucureşti şi Constanţa. În dosul acestei mărinimii, probabil că stă industria automobilelor din Japonia.

• • •

TV ŞI RADIO ELIBERATE

Pentru a fi admisă cu drepturi depline în Consiliul Europei, România a trebuit să cedeze condiţiilor impuse:

Au fost numiţi civili la conducerea Ministerului Apărării şi Interne şi au scos de sub controlul guvernului, conducerea Televiziunii şi a postului de radio oficial, ce se pot receptiona în toată ţara. Cotroceanul nu mai poate numi pe directorii acestor instituţii şi pune difuzarea ştirilor în serviciul de propagandă al guvernului. TV şi Radio vor trece sub conducerea unui directorat format din 13 membri aleşi de Parlament şi unde vor fi prezenţi reprezentanţii culturii, artei etc.

În baza legii din 1992 au fost aprobate peste 200 de staţiuni locale de radio şi TV.

• • •

174 DIN 4.400

În baza aprobării Statului de Naţiune Favorizată, Americanii au oferit o listă cu 4.400 de produse scutite de vamă. Din lista prezentată, România poate exporta doar 174 de produse.

• • •

DOLARUL LA BAZA LEFII

Blocul Naţional Sindical şi Cartelul "Alfa" au propus salarii fixe raportate la M.S. Dolarul american. S'a sugerat ca minimum de plată a muncitorului să fie $80 lunar, iar salariul mediu să fie $120. Salariaţii nu vor primi dolari, ci echivalentul lor socotit la cursul oficial al dolarului. Până în prezent, salariile sunt cu 3-4 luni în urma inflaţiei.

• • •

MINISTRU LA DRUMUL MARE

Vorbim de fostul Ministru al Transporturilor, Dl. Paul Teodoru, acuzat de grave abuzuri şi acum de spionaj. Acuzaţia este adusă de Dl. Traian Băsescu, fost şi el Ministru al Transporturilor.

Dl. Teodoru, împreună cu Vasile Ionel, consilierul preşedintelui Iliescu, ar fi furnizat informaţii secrete referitoare la flota "Petromin" generalului de securitate grec, Nikos Grylaki. Informaţiile au fost solicitate şi obţinute de cei inculpaţi dela Dl. Emanuel Posedaru, director la Petromin. Mai sunt implicaţi Palestinianul Fathl Mohamed Taber, proprietar al unor reţele radio-TV.

• • •

FĂCUT-AU PUŞCĂRIE?

Un minor care a stat în celulă cu tovii Postelnicu şi Dincă, a mărturisit mamei sale, înainte de a muri, că foştii lideri plecau acasă seara pentru cină, dormit şi micul dejun.

• • •

NE URNIM

Comparat cu anul 1992, în 1993 s'au realizat mici progrese: producţia agricolă s'a mărit cu 12,4%, cea industrială cu 1,3%. "Privatizaţii" au contribuit cu 30% din totalul producţiei de 18.835 bilioane lei. Şomeri - 10,2% (4% în Gorj şi 25% în Vaslui).

• • •

VOX POPULI

Un sondaj al opiniei publice luat de ziarul "Tineretul Liber": 60% favorizează un guvern de coaliţie, 55% vor un guvern de specialişti, iar 60% spun că guvernul nu ştie încă ce vrea.

• • •

CU TALENTE TRIPLE

Generalul Marin Pancea e plin de titluri şi talente: D-sa este Secretarul Consiliului Suprem de Apărare al ţării, este consilierul Preşedintelui Iliescu, iar restul celor 23 de ore din zi, Dl. general Marin Pancea le consacră afacerilor personale. D-sa deţine 20% din acţiunile firmei "Radu Lavilare Prodconserv Impex", iar ca o coincidenţă, vedem că şi resul familiei e multilateral băgat în afaceri, astfel: soţia-general Teodora Pancea este copatroană a firmei "Panecom import export", iar drăguţul Dragoş Pancea e copatron al firmei "Padim-Cominverst".

• • •

65% din copii nu primesc hrana necesară.

• • •

Oficial: rata inflaţiei în 1993 a fost de 295%.

• • •

Vârsta medie a bărbaţilor e de 33,5 ani şi a femeilor de 35,6 ani. Ni se îmbătrâneşte Neamul pentrucă n'avem copii. În ultimii 4 ani s'au comis 2,8 milioane de avorturi.

• • •

S'a tipărit *Ghidul Capitalei* care cuprinde şi comunele vecine.

• • •

Revista americană **Time**: Democraţia în România e catalogată după cea din Polonia, Cehia, Ungaria, Bulgaria şi Mongolia.

• • •

Se anunţă că toţi copiii vor fi vaccinaţi contra hepatitei. Pentru obţinerea vaccinului "Engenix" s'au alocat $6 milioane de lei.

• • •

România este a 134-a ţară care se bucură de Statutul de Naţiune Favorizată.

• • •

88,8% liberi şi 11,2% în puşcărie. Statistica se referă la ţigani.

• • •

Tăierea ilegală a unui arbore se amendează cu 100.000 de lei.

• • •

Într'o maşină olandeză, condusă de un cetăţean francez, de origine iugoslavă, s'a descoperit la vama română Borş heroină, în valoare de $1 milion, provenită din Mexic.

• • •

Preţul autoturismului ARO variază dela 6-10 milioane lei. Cam leafa unui muncitor pe 20-30 de ani.

• • •

Un dus-întors în "Trenul Prieteniei" Bucureşti-Chişinău: 10.920 de lei.

• • •

L-a uitat pe Roller! Ziarul "Adevărul " foloseşte noua ortografie.

• • •

Ieşenii au donat 1.000 tone de motorină fraţilor basarabeni din oraşul Ungheni.

• • •

În Bucureşti telespectatorii pot viziona 6 canale.

• • •

Sancţiunile aplicate de poliţia rutieră s'au "inflaţionat". Poţi fi amendat dela 3.000 până la 200.000 lei.

• • •

Pensionarii vor continua să plătească 50% pe căile ferate.

• • •

Laureatul Emil Palade a fost numit consilierul preşedintelui Academiei Române, Prof. V.N. Constantinescu.

• • •

Se vor stabili zone în Capitală unde creşterea animalelor va fi interzisă.

• • •

Din cauza crimelor şi jafurilor opinia publică e de părere a se introduce pedeapsa cu moartea.

• • •

Leafa medie e de cca. $50 pe lună din care 80% se cheltuieşte pe mâncare.

• • •

Numărul muncitorilor înscrişi în Sindicate e de 3.7 milioane şi vocea lor pare a fi din ce în ce mai ascultată.

• • •

Sora fostului premier Petru Roman este co-proprietara celui mai elegant restaurant din Bucureşti, "Velvet".

• • •

Salariile profesorilor vor fi mărite cu 35%.

• • •

"Asociaţia Nevăzătorilor din România" celebrează 40 de ani dela apariţia primei reviste scrise în alfabetul Braille şi 85 de ani dela prima publicaţie dedicată nevăzătorilor.

• • •

O taxă extra la benzină va asigura bani pentru construirea şi repararea şoselelor.

• • •

Pentru redresarea economiei, băncile din Apus cer: inflaţia anuală - maximum 35%, iar datoriile să nu treacă peste 3.6% din producţia totală.

• • •

S'a oprit răspândirea jocului Caritas.

• • •

Numărul locuinţelor luate cu forţa şi nerestituite se ridică la 200.000.

• • •

O radiografie a societăţii româneşti post-revoluţionară e descrisă în noul volum al lui Ştefan Dimitriu, "Turnul Nebunilor".

• • •

Un litru de lapte 270 lei, 200 gr. de unt 825 lei.

• • •

Zgârie-nori vor putea fi construiţi pe malurile Dâmboviţei din centrul Capitalei.

• • •

Actualul guvern pro-moscovit din Chişinău vrea să schimbe imnul naţional "Deşteaptă-te, Române".

• • •

Anul şcolar 1994-1995 va da prima promoţie de profesori de religie.

• • •

Salariul mediu net în Ianuarie 1994 a ajuns la 101.794 lei. Într'o lună preţurile au crescut cu 5% şi salariul s'a mărit cu 0.5%.

• • •

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

GRUPĂRILE EXTREMISTE SABOTEAZĂ ACORDUL ISRAELO-PALESTINIAN

Niciodată ca până acum, grupările extremiste din ambele părți nu au căutat ca să saboteze acordul israelo-palestinian cu atâta înverșunare.

De data aceasta, începutul l-a declanșat un reprezentant al grupării israeliene extremiste Kach, Dr. Baruch Goldstein, care pe data de 25 Februarie, a intrat în moscheea din Hebron și cu o armă automată a ucis peste 30 de credincioși și a rănit cel puțin alți 150.

Masacrul a stârnit un val de proteste și demonstrații violente anti-israeliene care au continuat apoi în luna Martie, provocând victime printre Palestinieni și Israelieni.

Continuarea convorbirilor israelo-palestiniene a fost complet compromisă. Arafat a pus o serie de condiții pentru reîntoarcerea la masa tratativelor, printre care, asigurarea protecției populației palestiniene în zonele ocupate, dezarmarea coloniștilor evrei și condamnarea masacrului din Hebron de către Consiliul de Securitate.

Guvernul lui Rabin a votat scoaterea în afara legii a grupărilor extremiste israeliene Kach și Kahane Chai, considerate grupări teroriste.

Gruparea Kach (Acesta este drumul) a fost înființată de rabinul Meir Kahane în 1971, după ce a emigrat din New York, unde în 1968 a înființat acolo, Liga Apărării Evreiești. Ideologia grupării este anti-arabă. Pământul lui Israel care include Gaza și Malul de Vest este considerat sfânt, Palestinienii trebue expulzați, iar Arabii israelieni rămași nu pot fi considerați decât cetățeni de categoria a doua. Democrația este un dușman, o idee a gentililor, de aceea Kach încurajează teroarea evreiască, pentru a contracara teroarea arabă. Rabinul Kahane a fost asasinat la New York în 1990, iar la conducerea grupării a rămas Baruchj Marzel, fostul adjunct. Fiul lui Kahane, Binyamin Kahane, a înființat gruparea Kahane Chai (Kahane trăiește) cu aceeași ideologie. Dr. Baruch Goldstein a emigrat din New York în 1983.

Consiliul de Securitate a condamnat, după tergiversări, masacrul din Hebron, pe data de 18 Martie (14 voturi pentru, o abținere, SUA). Se mai cere confiscarea armelor în zonele ocupate și protecția Palestinienilor ca și depunerea de eforturi pentru continuarea procesului de pace, conform Acordului din 13 Septembrie 1993, semnat la Washington.

A fost formată o comisie israeliană de anchetă a masacrului din Hebron. Din mărturiile unor soldați israelieni, ca și a unor supraviețuitori, aflați în moschee, reiese că Goldstein a mai fost secundat de un complice. Comisia a aflat cu surprindere, din depozițiile făcute de ofițeri superiori, că armata israeliană avea ordin să nu deschidă focul asupra coloniștilor israelieni, care trăgeau în Palestinieni sau chiar în soldați ai armatei israeliene.

Arafat este și el sub presiunea grupărilor palestiniene extremiste, care sunt împotriva unui acord cu Israelienii, cum ar fi, Hamas și Frontul Popular de Eliberare a Palestinei, care au continuat acțiuni violente împotriva coloniștilor israelieni. El a cerut retragerea celor 400 de coloniști evrei din Hebron, care sunt dispersați într'o masă de 80.000 de Palestinieni.

ÎNCORDARE PERICULOASĂ ÎNTRE STATELE UNITE ȘI COREEA DE NORD

Statele Unite au ajuns din nou în relații extrem de încordate cu Coreea de Nord.

Conform unui acord cu Washingtonul, Nord-coreenii au admis reprezentanților Agenției Internaționale pentru Energia Atomică să inspecteze complexele sale nucleare și în același timp să reia convorbirile cu delegația Coreei de Sud. Criza a survenit în momentul când inspectorilor care cercetau complexul nuclear dela Yongbyon li s'a interzis să ia probe suplimentare dela o uzină de transformare a plutoniului. Aceste probe ar fi permis obținerea unei concluzii finale, în ce privește posibilitățile Coreei de Nord de a construi bombe atomice.

În fața situației create, administrația Clinton a hotărât să ceară Națiunilor Unite să pună bazele unor sancțiuni economice împotriva Coreei de Nord.

Președintele Clinton a hotărât și trimiterea a șase baterii de rachete antirachetă, Patriot, Coreei de Sud pentru a o proteja în cazul unui atac cu rachete Scud, declanșat de guvernul dela Pyongyang. Acestea fuseseră cerute încă din Decembrie de Generalul Gary Luck, comandantul forțelor americane din Coreea de Sud (37.000 de militari), dar trimiterea lor a fost amânată în momentul când au fost acceptate inspecțiile complexelor nucleare. Ele vor fi expediate pe mare împreună cu cei 800 de militari care le vor acționa și vor ajunge la destinație după 30 de zile. Președintele american a asigurat pe Președintele Coreei de Sud, Kim Young Sam, că un atac asupra țării sale va fi considerat un atac asupra Statelor Unite. Totodată el a făcut cunoscut că manevrele anuale comune, americano-Sud-coreene vor fi reluate.

Coreenii de Nord au reacționat vehement. Trimiterea rachetelor Patriot este considerată o provocare, iar sancțiunile economice un act de război. Ei au întrerupt convorbirile cu reprezentanții guvernului din Seul și au prezis că acesta va fi ocupat. Kim Ir Sen (81 de ani), are o armată de un milion de oameni, iar regimul său comunist, pe care l-a condus și în războiul din 1950-1953, a exaltat în continuare sentimentul naționalist și ura față de cotropitorul american.

Dictarea unor sancțiuni economice de către Consiliul de Securitate, unde China are drept de veto, are șanse minime de realizare, mai ales acum când relațiile americano-chineze au ajuns și ele într'o fază critică.

Chiar dacă vor fi aplicate sancțiuni economice, acestea nu vor afecta decât 10% din ceea ce consumă Coreea de Nord. Petrolul este importat din China și Iran, acesta din urmă primind în schimb tehnologie pentru rachete. Din Japonia primește peste un miliard de dolari anual, majoritatea dela familiile coreene bogate. Nu trebue uitat că în războiul 1950-1953, regimul comunist chinez a trimis peste un milion de "voluntari", care au oprit pe Americani să cucerească Nordul peninsulei ce are frontieră comună cu China. Atunci Americanii au pierdut 33.000 de oameni și au avut peste 157.000 de răniți.

Un embargou economic naval este considerat de Coreea de Nord, ca un act de război și ar putea duce la o confruntare iminentă cu o nouă invadare a Coreei de Sud.

ACORD PENTRU O CONFEDERAȚIE CROATO-BOSNIACĂ

Pe data de 18 Martie s'a semnat la Washington un acord care pune bazele creerii unei confederații Croato-Bosniace.

Întâi a fost semnat de Primul-ministru al Bosniei, Haris Silajdzici, și reprezentantul Croaților bosniaci, Kresimir Zubaci, un acord pentru crearea unei noi federații a Bosniei. Apoi Presedintele Bosniei, Alija Izetbegovic și Președintele Croației, Franjo Tudjman, au semnat acordul pentru formarea unei confederații între Croația și noua Federație a Bosniei. La semnarea lui a asistat și Președintele Clinton.

Deocamdată acest acord rămâne provizoriu, atâta timp cât partea sârbă a refuzat să facă parte din noua federație și a refractară la cedarea teritoriilor ocupate în Bosnia (70%) și în Croația (30%, așa zisa republică Krajna). Unii analiști cred că Sârbii bosniaci își vor crea propriul lor stat, pe care speră să-l alipească de Serbia.

Luptele dintre Bosniacii croați și Musulmani au încetat și foștii aliați au făcut schimburi de prizonieri și în fața pericolului sârbesc au început unificarea comandamentelor.

În Sarajevo, după ce acordul de încetare a focului a fost cu mici excepții respectat, populația a putut să se miște mai liber. A putut fi deschis și aeroportul dela Tuzla, dar Sârbii au continuat obstrucționări și chiar atacuri asupra convoiaelor ONU, dar de data aceasta li s'a dat o ripostă mai hotărâtă.

Situația din fosta Iugoslavie rămâne încă nerezolvată. Chiar în cazul unui acord de pace, va fi necesară o forță ONU de cel puțin 50.000 de militari pentru supravegherea și aplicarea lui.

Președintele Alija Izetbegovic al Bosniei și Președintele Franjo Tudjman al Croației semnând documentele

RELAȚIILE AMERICANO-CHINEZE ÎN MOMENT DE CUMPĂNĂ

După prima vizită a lui Waren Christopher, ca Secretar de Stat, în China, relațiile dintre Washington și Beijing au ajuns într'o fază aproape asemănătoare cu cea din perioada războiului rece.

Secretarul de Stat a sosit în capitala Chinei, pentru a pune în vederea liderilor chinezi, că în Iunie vor pierde Clauza Națiunii celei mai Favorizate, dacă nu vor pași hotărâți în privința respectării drepturilor omului.

Liderii chinezi au respins categoric cererile americane, punându-l într'o poziție umilitoare pe Christopher, prin atitudinea lor. Secretarul de Stat se prezentase de fapt, să prelucreze un ordin executiv, semnat de Președintele Clinton în Mai 1993, în care se precizau pas cu pas condițiile pe care China trebue să le respecte, în privința drepturilor omului, pentru a-și menține Clauza. Erau puncte care mergeau dela prizonierii politici și disidenți până la relațiile cu Tibetul și bruierea posturilor străine de radio.

Atât Președintele Chinei, Jiang Zenin, Primul-ministru, Li Peng, cât și Ministrul de Externe, Qian Qichen, au avut cuvinte reprobative, considerând atitudinea americană ca un amestec în treburile interne. Li Peng a spus că niciodată China nu va fi de acord cu stilul american de drepturi ale omului, iar Qian Qichen a declarat că țara sa se va descurca bine și fără comerțul cu Statele Unite, iar relațiile dintre cele două state se vor îmbunătăți în momentul când discuțiile vor avea loc pe bază de egalitate și respect reciproc.

Vizita lui Christopher a fost criticată atât de unii oficiali americani, cât și de oficialii chinezi pentru momentul nepotrivit ales în timpul sesiunii Congresului Național al Poporului, când unii diplomați americani începuseră deja să ia contact cu disidenți chinezi.

Criticile cele mai severe au venit din partea americană, chiar la Beijing, prin reprezentanții unor mari firme ca Boeing, A.T.&T, General Electric și Down Jones, care caută să-și plaseze investițiile în economia chineză, considerată înfloritoare (creștere anuală de 9%). Ele consideră că retragerea Clauzei va submina companiile lor, în efortul de a realiza relații comerciale pe termen lung și va permite astfel, ca locul lor să fie luat de competitori japonezi și europeni.

De remarcat că în cazul întreruperii relațiilor comerciale cu China, sunt amenințate 200.000 de locuri de muncă americane, SUA exportând în această țară bunuri în valoare de 9 miliarde de dolari. China, care exportă multe bunuri în Statele Unite, are un excedent comercial de 20 de miliarde de dolari.

Critici au venit și din partea Ministrului de Finanțe, Lloyd Bentsen, care după întâlnirea din Honolulu cu ceilalți miniștri de Finanțe ai APEC (Asia Pacific Economic Cooperation), vede viitorul economic al Statelor Unite în Asia. Ori Asiaticii se tem că o confruntare Washington-Beijing în privința drepturilor omului va destabiliza regiunea unde sunt interese economice cu un capital de 1 trilion de dolari.

În fața acestei situații, se pare că administrația americană va considera că amenințarea anuală a Chinei de a-și pierde un statut comercial favorabil este demodată. Unii oficiali cred un comerț înfloritor va deschide societatea chineză, va mări libertatea de mișcare și va permite oamenilor de afaceri americani să facă investiții profitabile.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

OCCIDENTUL NU SE GRĂBEŞTE

——Lucian G.COSTI——

Invocăm numele Occidentului atât de des, în special când ne referim la o forţă capabilă să ne ajute a scăpa de strânsoarea Rusiei, încât de multe ori pierdem din vedere însăşi definiţia termenului de Occident. "Le Grand Dictionnaire Encyclopédique Larousse" precizează că prin "Occident" se înţelege fie un ansamblu de popoare ce locuiesc ţările Europei de Vest, fie civilizaţia acestora, fie gruparea statelor Pactului Nord-Atlantic (NATO), **în opoziţie faţă de statele Europei de Est şi ale Asiei.** Acceptiunea acestui termen are deci şi o semnificaţie politică precisă, în condiţiile ultimei jumătăţi a secolului XX. Demarcaţia istorică între Occident şi Orient, dată de apartenenţa la biserica catolică (sau latină) şi cea ortodoxă (sau greacă) nu mai are nici un sens astăzi, pentru simplul motiv că NATO include pe lângă ţări predominant catolice (Franţa, Italia, Belgia, Portugalia), ţări protestante (Olanda, Danemarca, Islanda, Norvegia) sau cu un statut complex din punct de vedere religios (Germania, Luxemburg), o ţară prin excelenţă ortodoxă, Grecia şi o ţară necreştină, Turcia, alături de puterile anglo-saxone, Marea Britanie şi SUA. Prin contrast, utilizarea termenului de "Occident" în lumea românească este mai aproape de semnificaţia sa tradiţională: cu greu putem să numim Grecia sau Turcia ţări "occidentale", în timp ce pentru statele scandinave din NATO preferăm distincţia de "nordice". Am putea spune că pentru noi Occidentul se reduce la Franţa, Marea Britanie şi SUA, ţări care ne-au fost aliate tradiţionale şi alături de care am fost victorioşi în Primul Război.

Situaţia creată după înfrângerea Germaniei naziste a favorizat apariţia blocului ţărilor vest-europene, ca o contrapondere în faţa expansionismului sovietic. Alianţa Nord-Atlantică a însemnat nu numai o cooperare militară, ci şi un sistem politico-economic capabil să reziste unei eventuale agresiuni decise de Moscova. Procesul destrămării colosului comunist sovietic, început în 1989, nu a avut drept consecinţă imediată restabilirea unui echilibru continental realizat prin redistribuirea fostelor ţări satelite ale URSS în sensul înglobării acestora în structurile vestice. Şi într'adevăr, Polonia, Cehia, Slovacia şi Ungaria aparţin, din punct de vedere al legăturilor tradiţionale, culturale, religioase şi economice, Occidentului, Occident care nu se grăbeşte să le primească cu braţele deschise. Motivele cele mai des invocate sunt cele economice, dar nu trebue uitat că agonia Imperiului rusesc nu se petrece lin şi monstrul muribund dispune încă de o forţă militară considerabilă. Evenimentele ultimilor ani par să infirme ipoteza celei de-a doua vânzări dela Malta. Spaţiul fostei Europe de Est rămâne încă un fel de *terra incognita*, care se zbate să scape de ameninţarea refacerii Rusiei tentaculare, în timp ce ţările NATO ajung cu greu la decizii. Ultimatumul NATO adresat Sârbilor cu privire la Saraievo a venit târziu, după ce trupele sârbeşti au ocupat peste două treimi din Bosnia şi au impus nestingherită legea pumnului. În plus, stabilitatea politică dela Kremlin a permis Moscovei să-şi reia jocurile de mare putere în Balcani şi de protectoare a "Slavilor". Alături de trupe ruseşti care luptă în calitate de "voluntari" împreună cu Sârbii, Rusia a trimis şi un contingent, care oficial nu are decât 400 de ostaşi, reuşind un succes diplomatic mult peste aşteptări. Elţin obţine astfel o performanţă care o depăşeşte pe cea a lui Stalin, trimiţându-şi trupele la doi paşi de Adriatica. Mai mult, Ruşii sunt primiţi ca eliberatori şi salvatori de către naiva populaţie sârbească, care vede în Ruşi pe veritabilii fraţi de sânge. În fond, Sârbii de azi sunt tot atât de fraţi cu Ruşii cum sunt şi Mexicanii urmaşi ai Aztecilor, cu Spaniolii... Este interesant de remarcat că şeful Sârbilor bosniaci, Karagici, este de fapt de origine vlahă (Român din Sudul Dunării). Ce are el comun cu Jirinovski, promotorul unei Confederaţii panslave în Balcani?

Încetineala cu care se mişcă Occidentul, chiar şi atunci când interese geopolitice vitale sunt în pericol, nu face decât să sublinieze încă odată deficienţele inerente ale blocului NATO, datorate atât sistemului decizional al Pactului militar cât şi obţinerii consensului intern al fiecărei ţări participante. Raportat la o dictatură, această construcţie democratică este nu numai ineficientă, dar şi periculoasă, pierzându-se avantajul momentului cheie de acţiune. Bâlbâiala Occidentului a fost imediat speculată de Rusia, care preparase minuţios agresiunea sârbă în scopul extinderii dominaţiei în Balcani. Riposta fermă a avioanelor NATO care au doborât cele trei avioane sârbeşti aflate în flagrantă încălcare a condiţiilor ultimatumului a conturat însă limitele de care trebue să ţină seama Rusia şi aliata sa balcanică în aventura expansionistă.

Şi totuşi, indiferent de scăderile pe care le are Occidentul, de ezitări şi gafe politice, orice ţară ce doreşte să iasă din lanţurile ruseşti nu are de ales: nimeni nu-şi mai poate permite luxul unei neutralităţi politice în Europa secolului XX. Fragmentarea continentului în două blocuri antagoniste este un fapt istoric ce va determina încă o perioadă destinele europene: pe de o parte, Rusia ce încearcă să-şi refacă imperiul, promovând ideologia panslavă spre a da un nou impuls entuziasmului îndreptat centripet spre Moscova în locul demonetizatei ideologii comuniste, pe de altă parte Occidentul, grupat în NATO şi structurile comunitare vest-europene. Nu ne putem aştepta însă ca Occidentul să fie acela care să facă primii paşi; toată comportarea politică din ultimii ani demonstrează cât de dificil se stabilesc noile relaţii. Acest fapt este relevat de conflictul din Balcani, care nu numai că a constituit un focar ce se poate oricând extinde la scară europeană, dar a tăiat legăturile directe pe uscat între ţările membre ale NATO. Din Italia, drumul spre Grecia sau Turcia nu trece decât prin Belgrad, considerând că România şi Bulgaria nu prezintă încă siguranţa unor state neînfeudate Rusiei. Era firesc să vedem o febrilă activitate de atragere a României în sfera Vestului, spre a bara accesul Rusiei spre Balcani şi spre a reface o cale rutieră directă spre extremele sud-estice ale NATO. N'a fost să fie aşa. Abia în ultimele luni, Alianţa Nord-Atlantică a propus o soluţie de compromis, aşa numitul Parteneriat pentru Pace, un fel de surogat care să menajeze ambiţiile ruseşti, dar în acelaşi timp o posibilă trambulină spre integrarea deplină în NATO. La Constanţa au avut loc manevre comune ale marinei româneşti şi ale unor nave aparţinând flotei americane din Mediterana, fapt pozitiv ce demonstrează încă odată că Occidentul îşi cunoaşte interesele geopolitice, dar procedează cu o maximă prudenţă.

Din nefericire pentru noi, atâta timp cât România nu dispune de o clasă conducătoare unită în direcţia refacerii integrale a României Mari, nu vor fi posibili paşi concreţi spre acest deziderat, totul rămânând la voia întâmplării şi rezultatul jocului fiind hotărât pentru noi în alte capitale.

Aproape toate marile momente ale istoriei noastre moderne reliefează tocmai acest aspect: soarta generală a ţării şi refacerea unităţii teritoriale a pământurilor locuite de Români s'au făcut în condiţii de schimbare de raporturi de forţe între marile puteri, conducătorilor politici ai statului nostru revenindule sarcina de a sesiza şi adjudeca în favoarea noastră situaţii ce uneori păreau complet ostile. Unirea din 1859, Independenţa obţinută după războiul din 1877, recuperarea părţii nordice a Dobrogei (pierdută timp de aproape patru secole!), apoi reluarea controlului asupra Dobrogei de Sud prin revenirea la patria mamă a Cadrilaterului în 1913, Marea Unire din 1918, toate aceste realizări pe o cale ascendentă a devenirii noastre au fost rezultatul unor condiţii de modificare a balanţelor dintre marile forţe ce au dominat arena europeană, pe care oamenii politici români le-au fructificat fără ezitare.

Anul 1991 ne-a prins nu numai nepregătiţi, dar şi conduşi de persoane cu nostalgii muscale. Am fi tentaţi să ne îndoim de abilitatea noastră tradiţională de a şti să ne croim drumul în istorie fără să scăpăm nici o şansă dacă punem la socoteală ratarea de neiertat din 1991. Nu trebue uitat însă că toate momentele de care aminteam mai sus au fost realizate într'o Românie care-şi păstra o independenţă internă ce făcea posibilă prezenţa la cârma statului a unei conduceri animate de spirit naţional. Nu ne-am putea imagina ca războiul contra Turciei să fi fost declarat de vreun domn pus de Turci şi obedient acestora. Viitorul va face lumină asupra perioadei de după 1989, dar modul cum s'a reacţionat în timpul prăbuşirii structurilor sovietice arată că nu ne-am recucerit încă autonomia internă.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului
cu cel putin 4 saptamâni înainte.

EFEMERIDE

INCAPACITATE SAU DUPLICITATE

Aparent, nu există nici o legătură între retragerea trupelor americane din Somalia şi intrarea trupelor ruseşti în Bosnia.

Aparent, nu există nici o legătură între cererile diplomatice făcute Coreei de Nord, de a permite inspectarea instalaţiilor atomice din acea ţară şi distrugătoarea bombardare, fără avertisment, a lucrărilor privind o instalaţie atomică din Irak.

Aparent, nu există nici o legătură între presiunile făcute Chinei pentru acordarea drepturilor omului în acea ţară şi tăcerea aşternută peste condamnarea la moarte a lui Ilie Ilaşcu.

Aparent, doar întâmplarea a făcut ca remanierea guvernului din România, la 6 Martie, să coincidă cu instalarea guvernului comunist al lui Petru Groza tot la 6 Martie (1945).

De peste patru ani ne izbim de această "aparenţă" sub diverse forme, această Fata Morgana cu care sunt înşelaţi atât oamenii de rând, cât şi politicienii de ocazie.

De peste patru ani omenirea este păcălită cu prăbuşirea comunismului, când toată operaţia nu a fost decât o schimbare de fard a bătrânei doamne, lăsată să ademenească în continuare ignoranţa celor fără căpătâi.

Nu de comunism era nemulţumită oculta, care l-a aruncat asupra Rusiei şi a restului lumii, ci de trezirea conducătorilor Rusiei spre noi aventuri imperialiste, pentru slava mamei Rusia.

Rusia se întărise, Rusia devenise neascultătoare, dar Rusia pierduse la distanţă cursa înarmărilor, ajunsă la apogeu sub conducerea Preşedintelui Reagan, care a realizat unica performanţă de a îngropa patru conducători ai Kremlinului în timpul mandatului său. Atunci s'a schimbat definitiv raportul de forţe în defavoarea comunismului, dar Administraţia Reagan a fost frânată de a profita de această situaţie politică.

Pentru prima dată în istorie, în lume rămăsese o singură forţă invincibilă care ar fi putut schimba radical în bine faţa lumii, dar forţe oculte mai puternice decât rachetele din "Războiul stelelor" şi decât tancurile cele mai moderne, s'au opus. O rusinoasă anchetă - referitor la nişte furnizări de arme unor luptători anticomunişti - care ar fi putut dusă la capăt de orice judecător de instrucţie, a ţinut în şah acţiunile Preşedintelui Reagan, din ultimi săi doi ani de preşedinţie. Acest caz a făcut ca Statele Unite să piardă cel mai favorabil prilej şi cel mai mare moment de a deveni singura forţă a lumii şi nu se ştie dacă va mai întâlni vreodată un astfel de moment şi istoria nu iartă.

Dacă Statele Unite n'au putut profita de moment, evenimentele ajunseseră totuşi atât de departe, încât "efectul de domino" pornit dela dărâmarea Zidului Berlinului până la singura revoluţie reală, Revoluţia Tineretului Român, au făcut ca trunchiurile putrezite ale comunismului din Răsăritul Europei să cadă unul după altul.

Apusul a avut însă grijă să lase vlăstarii ţepoşi ai aceleiaşi rădăcini să dea cap, iar unde a fost cazul, i-a curăţat de uscături şi i-a săpat la rădăcină. Am ajuns astfel după patru ani de drum ceţos să ne apară în faţă acelaşi contur al comunismului în haine schimbate. Mai mult decât atât, China care n'a acceptat nici un retuş formal, a reluat de curând în discuţiile cu Americanii, vocabularul învechit al discuţiilor privind tratatul de pace în Coreea, de acum 40 de ani.

Nici nu s'ar fi putut altfel, când Secretarul de Stat American se duce în vizită oficială, la o dată când Chinezii nu erau dispuşi să-l primească, fiind ocupaţi cu manevrele de culise ce trebuiau regizate pentru congresul partidului comunist chinez ce urma să aibă loc la o dată apropiată de ziua vizitei secretarului de stat american.

Ridicolul poziţiei americane a fost ignorarea mentalităţii partenerului chinez, ori în cazul cunoaşterii acestei mentalităţi, vizita a urmărit alte scopuri nemărturisite, sau delegaţia americană nu era pregătită pentru purtarea dialogului.

A-i ameninţa pe Chinezi cu pierderea Clauzei dacă nu respectă drepturile omului, este egal cu a vorbi în vânt. Ce anume drepturi ale omului se pretind Chinei? Aceleaşi pe care Consiliul European le-a cerut României pentru a deveni membră a Consiliului? Ar fi absurd să le ceri Chinezilor drepturi pentru homosexuali, când ani de zile generaţii de tineri, născuţi după revoluţia lui Mao, considerau chiar sărutul unei fete de către un tânăr, act burghez degradant şi scârbos?

Să părăsească Tibetul, să acorde drepturi minorităţilor, autonomii de regiuni şi libertatea cuvântului? Dar China este membră permanentă în Consiliul de Securitate şi nu se poate lua nici o hotărâre împotriva ei. Chinezii au în faţă şi pulverizarea fostei URSS, pe care Rusia caută s'o construiască din nou sub controlul ei.

China avea nevoie de tehnica americană şi Statele Unite au crezut că o pot ameninţa cu Clauza. Labirintul diplomaţiei chinezeşti are însă vechime de mii de ani şi reţetele ei politice sunt verificate de mult. Este mai eficient şi mai practic pentru China să obţină tehnica americană - via Israel - cu care a stabilit acum un an relaţii diplomatice, deschizând în schimb porţile de intrare în China şomerilor intelectuali cu înaltă calificare din Israel, veniţi masiv din Rusia.

Comunismul îşi reface forţele şi trece la atac, în timp ce lumea liberă, rămasă cu capul întors înapoi în căutarea stafiilor naziste, calcă cu picioarele în gropi.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

OFENSIVA ADEVĂRULUI

- VII -

Ion BOIERU

Urmare

"Începând cu August,1949,la Piteşti,ni s'a impus un regim alimentar foarte sever. Planul pe care-l aveau comuniştii,în legătură cu studenţii legionari,dela Piteşti,începea să se pună în aplicare,prntr'o înfometare sistematică,de slăbire la maximum,a puterilor fizice. Ajunsesem,prin Octombrie,atât de slăbiţi,că abia puteam să ne mişcăm prin celulă. În acest timp,majoritatea studenţilor din ţară,au fost aduşi la Piteşti. Când închisoarea dela Piteşti se umpluse,a început selectarea şi aşezarea în celule,a studenţilor,în vederea punerii în aplicare a planului lor.

Pregătirea demascărilor a început printr'o înfometare insuportabilă. Ciorba era limpede şi sfertul de pâine redus la jumătate. Nu se mai scotea la aer,la baie şi relativa libertate,care se instalase,cu un scop bine chibzuit,a fost suprimată. Astfel, ieşirea cu tinetele să le vărsăm la closet,care ne permitea să ne mai întâlnim cu alţi camarazii,a fost brusc suprimată. La fel, au fost schimbaţi gardienii depe secţie şi înlocuiţi cu alţii,proaspeţi angajaţi. Teroarea foamei ajunsese atât de acută,încât îti trebuia un efort de voinţă supraomenesc,să te stăpâneşti. Este de semnalat, că pe secţiile de muncă silnică şi temniţă grea,această teroare a foamei era suportată cu un stoicism de nedescris."

Procesul de re-educare a început cu anchete banale, însă cu nişte anchetatori care erau bine instruiţi asupra problemelor pe care să le discute şi asupra manierelor de a purta discuţiile. Ei cunoşteau bine "doctrina legionară" şi modul de comportare al legionarilor. Din primele discutate cu autorul, s'au desprins clar câteva puncte programatice ale noului sistem de anchetă.

"O să vă ştiu şi gândurile voastre", **i-a replicat la un moment dat anchetatorul şi apoi o altă replică mai îngrijorătoare *"o să trăim şi o să vedem"* (dacă veţi mai fi legionari). Aceste două replici au un caracter de prevestire nocivă, căci era limpede *"că ceva era pus la cale"*.**

"De beton armat să fiţi şi tot o să vă muiem", **i-a spus anchetatorul, autorului. O altă mostră de declaraţii ale anchetatorului, desigur, era bine îndoctrinat: *"Avem metode să facem din voi ceea ce vrem noi"*. Întors în celulă, autorul le-a prezentat celor de acolo aceste afirmaţii ale anchetatorului.**

"La auzul acestor afirmaţii,s'a născut între noi,un mare semn de întrebare. L-am rugat pe Oprişan să le judece,cu puterea lui de analiză,ce reprezentau aceste afirmaţii,pentru tineretul legionar şi dacă ar putea întrezări ce ne aştepta. Atât Oprişan,cât şi noi toţi,nu cunoşteam pedagogia bătei,a rusului Macarenko.N'am intuit,că în fond,aceste ameninţări nu erau altceva decât metoda,pe care ne vor aplica-o comuniştii,nu atât,ca să capitulăm,ci mai degrabă să fim distruşi. Atât Oprişan,cât şi noi nu prevedeam,că cea mai barbară violenţă va fi folosită împotriva noastră. Această violenţă va fi exercitată,la început,numai de Ţurcanu,cu încă cinci deţinuţi,susţinuţi şi ajutaţi de administraţia închisorii. Ţurcanu şi cei cinci au fost cei care au acceptat de bună voie, să fie unelte oarbe a comuniştilor,ca până la urmă,să cadă şi ei victimele acestei stăpâniri satanice.

Planul cu metodele lui Macarenko,a fost încredinţat lui Ţurcanu,pentrucă numai el a semnat îndeplinirea şi execuţia lui,până în cele mai mici amănunte.Cei care au primit planul dela consilierii ruşi,bineînţeles,cu asentimentul conducătorilor comunişti români şi l-au dus la îndeplinire,au fost:generalul Nicolski,colonel Zeller,pe care l-am cunoscut personal şi Ţurcanu. Cei doi din urmă au sfârşit aşa,cum am relatat,doar Nicolski se mai află în viaţă. Oficial,comuniştii au acţionat o singură dată,la 10 Decemvrie,1949,iar după aceea,unealta oarbă,care a aplicat metodele şi a dus la îndeplinire planul,a fost Ţurcanu şi cu ajutoarele lui.

Ura şi bestialitatea comunistă a fost inoculată lui Ţurcanu,iar acesta,celor cinci şi apoi,în lanţ,tuturor celor ce au colaborat cu ei.

După relatarea mea,Oprişan ne-a cerut îngăduinţa şi timp,pentru a judeca şi înţelege,dacă s'ar putea răspunde la cele povestite de mine. El ne-a anunţat să fim atenţi,că ar vrea să ne spună concluziile lui,ca împreuna,să ajungem să le confruntăm.

Peste câteva zile,datorită lui nea Florică,gardianul,am putut comunica tuturor camarazilor,depe secţia noastră,cele petrecute la secţia mea. Nu ştiu dacă a mai fost şi un alt camarad,la anchetă,ca mine. După cum se vedea,declaraţia de războiu fusese făcută. Planul şi strategia voalată în cea mai cumplită violenţă. "De beton armat să fiţi şi tot o să vă muiem".

Iată concluziile lui Oprişan :"Dragii mei camarazi şi prieteni, voi ştiţi bine,Căpitanul nostru Corneliu Z.Codreanu a început primul lupta împotriva comunismului. Deaceea,noi toţi,care-l urmam şi ne-am înrolat în lupta lui,trebuie să fim pregătiţi,nu fizic,pentrucă nu o vom putea,ci spiritual,în cea mai grea luptă,pe care duşmanul nostru de moarte, comunismul,ne-o pune în faţă. Nu pot intui clar metoda,pe care ne vor aplica-o,dar intuiesc precis,că va fi metoda violenţei şi vor căuta să distrugă în noi credinţa,unirea,frăţia şi camaraderia noastră".

Oprişan,atât cât şi noi,n'am intuit,că violenţa va fi exercitată de unii din camarazii noştri,folosiţi ca instrumente oarbe,de către cei care făcuseră planul şi aplicau metodele prin alţii.

După această anchetă,sufletele noastre au fost cuprinse de o nelinişte,asemănătoare călătorului,care vedea la orizont declanşarea unei furtuni,căreia nu-i cunoaştea puterea de distrugere şi aştepta îngrozit să ajungă la el.

După transmiterea pe secţie,a celor patru afirmaţii,mulţi dintre camarazi au cerut explicaţii şi lămuriri,la care,Oprişan le-a spus:"Fiţi pregătiţi,pentru lupta,care se va da în mlaştina disperării. Fiecare va ieşi din încleştarea acestei lupte singur,neajutat decât de mila lui Dumnezeu şi ce are el mai bun în el. Lupta va fi de lungă durată şi cine va avea tăria şi răbdarea,convins că lupta noastră este dreaptă,deşi se va prăbuşi,se va ridica şi se va înălţa din aceastâ prăbuşire,ca un stejar falnic şi neplecat,în faţa furtunii Deci,camarazi,nu ne mai rămâne decât să ascuţim ţăbiile spiritului,ale dragostei,ale unirii şi ale camaraderiei care ne uneşte".

În Decembrie 1949, a sosit la Piteşti o inspecţie dela Ministerul de Interne. Au fost identificaţi doi miniştri adjuncţi: Jianu şi Dulgheru.

"Regulamentul închisorii prevedea că, atât la închidere,cât şi la deschidere, dimineaţa şi seara,cel care era de serviciu pe celulă,trebuia să ne alinieze lângă uşă,în poziţia de drepţi şi să dea raportul,ca la armată. Cu ocazia acestei inspecţii,mă nimerisem să fiu eu de serviciu,în celula şi am fost obligat să dau raportul,celui care inspecta.

La un moment dat,s'a deschis uşa şi în pragul ei a apărut Directorul Dumitrescu,cu miniştrii adjuncţi:Jianu şi Dulgheru .Nu aveam altceva de făcut,decât să dau clasicul raport: "Domnule ministru,celula no.18,cu patru deţinuţi,la ordinul dvs. Cum subsemnatul purtam mustaţă,ministrul nici n'a ascultat raportul meu,ci s'a legat de mustaţa mea,interpelând pe Director,că cine a dat voie deţinuţilor să poarte mustaţă. Acesta,pretextând că nu primi - se ordin în acest sens, a primit ordinul ,că începând de mâine,să fie rase mustăţile. După ce s'a închis uşa,eu am rămas în dosul ei şi am auzit,fără să vreau,discuţia între unul dintre miniştri şi Director. Acesta,adresându-se Directorului îi spune: "Măi Dumitrescule,ce faceţi cu ăştia,îi omorîţi?" La care Dumitrescu răspunde: "Acesta este ordinul,tovarăşe ministru?"

Am fost convins,că s'a vorbit tare,intenţionat,ca să auzim din celulă. Într'adevăr,ca aspect fizic,arătam ca nişte cadavre,iar în celulă,peretele de sub geam era numai mucegai. Timpul era rece afară,iar noi eram obligaţi să spălăm duşumeaua de trei ori pe săptămână. Din cauza frigului dela geam şi a vaporilor de apă dela duşumea a apărut mucegaiul,iar celula apărea ca un mormânt mucegăit.

Se apropia ziua de 10 Decemvrie,când studenţimea,sărbătorea,în România veche,această aniversare. Vizita celor doi miniştri,n'a fost întâmplătoare."

10 Decembrie 1949.

"Iată începutul demascărilor dela Piteşti.

A circulat svonul,în preajma demascării,cu o zi două înaite de începerea lor, că în noaptea de 10 Decemvrie,Ţurcanu Eugen,Popa Alexandru,zis Tanu,Mărtinuş,Cantemir şi încă alţi trei,a căror nume nu l-am aflat,au fost scoşi din închisoare şi duşi într'un zăvoiu,depe malul Argeşului,unde li s'a spus,că în acea noapte vor forma echipa,care va împuşca pe toţi şefii legionari,din inchisoarea Piteşti. Intrebaţi dacă sunt de acord,au răspuns toţi că sunt gata pentru acest fapt. Au fost duşi,apoi,la locul unde trebuia să aibă loc execuţia,li s'au distribuit arme şi gloanţe,aşteptând să vină victimele. Cei care au regizat această înscenare, au fost convinşi,că Ţurcanu şi grupa lui,erau hotărâţi să execute orice ordin,pe care l-ar primi. Primul pas era făcut,nu mai rămânea,ca unealta pregătită,să înceapă executarea planului.

Inainte de 10 Decemvrie,au fost aduşi,în camera 4 Spital,de care am mai amintit,în jur de 30 de studenţi,dintre vârfuri,majoritatea legionari,precum şi grupul lui Ţurcanu: Popa Tanu,Mărtinuş,Livinschi,Leonida,Prisăcaru,Cantemir,Virgil Bordeianu şi câţiva elevi dela Câmpulungul Moldovenesc. Ţurcanu şi grupul lui nu s'au descoperit că ar fi fost reeducaţi ci,dimpotrivă,îl bârfeau pe Bogdanovici şi pe cei care aderaseră la reeducarea dela Suceava,cu intenţia de a trage de limbă pe cei din cameră,să vadă în ce ape se scăldau."

Continuare în numărul viitor

NOTE ŞI COMENTARII

TIMIŞOARA, "FRUNCEA" BANATULUI

După eşuata întâlnire cu Opoziţia, pentru a-şi cârpi guvernul Văcăroiului şi a-l menţine şi pe mai departe la volanul de conducere, jupân Ionel de Cotroceni, (a nu se confunda cu Mihai de România, care-i stă iliescului ca o ţeapă în inimă), plictisindu-se de moarte între zidurile palatului, şi-a zis: "ia să mai ieşim noi şi să vedem cum merg lucrurile, că pârliţii ăştia din Opoziţie îmi fac zile negre bătându-mă la cap că Ţara e pe ducă, că populaţia nu are ce mânca şi n'are nici după ce bea apa, că umblă ca vai de lumea îmbrăcată şi încălţată în straie de pe vremea odiosului şi câte şi mai câte altele".

Zis şi făcut. Şi-a pregătit frumuşel bagajele, neuitându-şi pijamaua şi peria de dinţi ca atunci când zâmbeşte mefistofelic să pară mai fotogenic şi a pornito la drum ca şi împuşcatul în... "vizită de lucru", luându-şi scutierii ca să-l apere de va întâlni pe undeva în drumul său "animale" turbate ca atunci la Constanţa, când cu ziaristul ăla...

Şi aşa se face că ajungând dumnealui neanunţat în oraşul care a aprins fitilul Revoluţiei, la Timişoara, Ionel de Cotroceni a catadicsit să pună o coroană de flori la monumentul Eroilor Revoluţiei din 1989, ca să le arate el timişorenilor că nu a uitat contribuţia lor de sânge la instalarea lui în şeaua Puterii, fără de care nu s'ar fi văzut niciodată în confortul Cotrocenilor. Şi timişorenii l-au primit aşa cum se primeşte o javră careţi intră în casă pe nepusă masă. Cotidianul "Timişoara" l-a salutat în numărul 19, sub semnătura ziaristei Lia Lucia Epure, înscriind pe prima lui pagină articolul de ne-bine venit: "NU MAI VREM NICI UN PIC, PREŞEDINTE BOLŞEVIC". Asta, se vede, n'a fost deajuns şi pentru a-i trage încă palmă zdravănă pe obrazul de toval al tovarăşului preşedinte, i-au luat coroana de flori cu care necinstise memoria eroilor şi au mutat-o mai "hacâna", acolo unde de fapt îi era locul, adică în faţa monumentului ostaşului sovietic.

Tot ziarul "Timişoara" (nr.20), scrie cele de mai jos, sub fotografia cu noul amplasament al coroanei buclucaşe.

"Coroana de flori depusă de Ion Iliescu la monumentul eroilor timişoreni din Decembrie 1989 a fost mutată câţiva metri mai lateral, la Monumentul ostaşului sovietic. Gestul aparţine unui grup de revoluţionari şi urmaşi ai eroilor din Decembrie, care au protestat astfel împotriva îndrăznelii Preşedintelui Iliescu de a pretinde că respectă memoria acestor eroi, după ce timp de patru ani nu doar că nu a făcut nimic pentru dezvăluirea asasinilor, dar, mai rău, a numit în funcţii importante pe unii din cei implicaţi în masacrele din Decembrie dela Timişoara (Chiţac, Stănculescu, Guşe, Zeca Diaconescu şi alţii).

De recunoştinţa D-lui Iliescu pentru ostaşul sovietic, cel care a impus cu forţa comunismul în România şi i-a permis apoi studii la Moscova, nu se poate îndoi nimeni".

Cu o zi mai înainte se putea citi în ziarul "Timişoara", sub titlul "ILIESCU ŞI AI LUI, TRĂDĂTORII NEAMULUI" specificându-se că ***"Aceste cuvinte scandate de cei aflaţi în faţa Prefecturii. Sunetele, măcar ele nu puteau fi oprite de lanţurile compacte de jandarmi. Forţele de ordine din Timişoara (Poliţie şi Jandarmerie) s'au purtat, dacă ar fi să comparăm cu forţele dela Bucureşti, indivizi cu priviri şi expresii bestiale, crescuţi parcă altundeva decât printre oameni."***

Gradul de indignare al timişorenilor cu ocazia acestei vizite "de lucru" prezidenţiale în oraşul de pe Bega, este credem ilustrat şi de faptul că Dl. Dr. Traian Orban s'a culcat de-a latul pe linia de tramvai, încercând astfel să oprească circulaţia cu trupul lui, în semn de protest.

"Într'un oraş în care n'a câştigat alegerile în nici o circumscripţie electorală, nici măcar în fieful nomenclaturiştilor, Ion Iliescu nu putea veni decât însoţit de o imensă armată de poliţişti, jandarmi şi trupe speciale paramilitare... După cum se ştie deja, Dl. Iliescu a venit blindat. Securitate, trupe (cică) antiteroriste. Monştri îmbrăcaţi în negru... Ion Iliescu se teme... Dacă nu s'ar teme, nu ar fi avut nici un motiv să alunge un grup de ziarişti, împotriva cărora s'au folosit pumnii şi patul puştii"...

Ştiind că cine se aseamănă se adună, nu ne-am mirat căutuşi de puţin că pupăza din Cotroceni şi-a dat întâlnire la Prefectură cu coţofenele din Timişoara, rămăşiţe ale defunctului partid comunist. (Dacă-i era dor de vechii tovarăşi, putea să se întâlnească cu ei dar... mai pe şest).

Ca întotdeauna în cei peste patru ani de când se află la cârma ţării Ionel de Cotroceni al mamei, când nu-şi poate convinge atlfel adversarii, face uz de teroare şi forţă.

Şi D-na Lia Lucia Epure îşi încheie reportajul acestei vizite sprâncenate cu următoarele cuvinte: ***"Teroarea pe care încearcă din nou s'o impună, venind în vizită cu trupe îmbrăcate în negru, cu măşti pe faţă şi cu arma în mână, ne dau dovada slăbiciunii regimului Iliescu. În curând o să vă spunem: ADIO D-LE ILIESCU".***

Dacă Banatu-i "fruncea", atunci desigur că... Timişoara-i "fruncea" Banatului!

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)